

371.46

7 2754

J.3

ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนาศิเบศร์

จังหวัดนนทบุรี

ปริญญาโท

ของ

จันทร์คนธ์ ยี่รัฐศิริ

20 ก.ค. 2536

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2536

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

184858

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... พ.น.ศ. พิเศษ ว.น.ศ. โสภณ ประธาน

(อาจารย์พรพนพิศ วาณิชยการ)

..... กฤษณา ทอภักดี กรรมการ

(อาจารย์ทัศนาก ทอภักดี)

คณะกรรมการสอบ

..... พ.น.ศ. พิเศษ ว.น.ศ. โสภณ ประธาน

(อาจารย์พรพนพิศ วาณิชยการ)

..... กฤษณา ทอภักดี กรรมการ

(อาจารย์ทัศนาก ทอภักดี)

..... ส.น.ศ. กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาบัตรฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... ส.น.ศ. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร. สมพร บัวทอง)

วันที่... .. เดือน... .. พ.ศ. 2536

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะได้รับความกรุณาช่วยเหลือจากบุคคลหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์พรหมพิศ วาณิชการ อาจารย์ทัศนาทองภักดี และศาสตราจารย์ ดร.พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จิตรสุภกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วชิรญา บัวศรี ที่ให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ช่วยในการตรวจแก้ไขเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์ปลองยุทธ อินทพันธุ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนรัตนธิเบศร์ ฅณาจารย์และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนธิเบศร์ ที่ให้ความร่วมมือและความสะดวกแก่ผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณวรรดี ชีช้าง คุณทองแท้ ศีลาขาว คุณรุ่งอรุณ รัตศักดิ์ภราเลิศ และเพื่อน ๆ ทุกคนที่ให้คำแนะนำ ความช่วยเหลือ ความห่วงใย ตลอดจนให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ตลอดการทำการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ คุณนิสายชล และคุณนิยดา พงศ์พานานูเวช ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านการพิมพ์และการจัดรูปแบบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ตั้งแต่ต้นจนสำเร็จลงได้ด้วยดี

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอโน้มระลึกถึงพระคุณอันสูงสุดของคุณพ่อ พันเอก (พิเศษ) เขาวโรจน์ ยี่รัฐศิริ และคุณแม่จันทน์ ยี่รัฐศิริ และขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ผู้ให้ความรัก ความห่วงใย ตลอดจนให้การสนับสนุนผู้วิจัย ทั้งทางด้านกำลังใจ และกำลังทรัพย์ต่อผู้วิจัยเสมอมา

จันทรรัตน์ ยี่รัฐศิริ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	8
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	9
	ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	9
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	10
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎี	
	การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง	11
	ความหมายของการให้คำปรึกษา	11
	การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล	14
	ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง	15
	ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง	15
	ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และการพิจารณามนุษย์	16

จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง	20
ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง	22
กลวิธีและ เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง	36
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต	37
ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต	37
หลักในการสังเกตพฤติกรรม	38
หลักในการบันทึกพฤติกรรม	41
วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม	42
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	44
ประชากร	44
กลุ่มตัวอย่าง	44
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	45
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	45
การดำเนินการทดลอง	49
วิธีดำเนินการทดลอง	51
วิธีจัดการกระทำกับข้อมูล	53

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า	54
	ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล	54
	ผลการศึกษาค้นคว้า	54
5	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	60
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	60
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	60
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	61
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	61
	การดำเนินการทดลอง	61
	การวิเคราะห์ข้อมูล	63
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	64
	อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า	64
	ข้อเสนอแนะ	67
	บรรณานุกรม	70
	ภาคผนวก	77
	ภาคผนวก ก	78
	ภาคผนวก ข	84
	ภาคผนวก ค	116
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	139

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1	เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการ ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และการให้ข้อเสนอแนะ 55
2	เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการ ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง 55
3	เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการ ได้รับข้อเสนอแนะ 56
4	เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการให้ข้อเสนอแนะ 57
5	แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ 133
6	แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ 134
7	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุมก่อนการทดลอง 135
8	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของกลุ่มทดลองก่อนและ หลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง 136
9	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของกลุ่มควบคุมก่อนและหลัง การได้รับข้อเสนอแนะ 137
10	เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง 138

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง	51
2 มีรยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ	58
3 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	117
4 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	118
5 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	119
6 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	120
7 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	121
8 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	122
9 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	123
10 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ	124

11	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	125
12	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	126
13	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	127
14	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	128
15	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	129
16	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	130
17	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	131
18	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มควบคุม	
	ตลอด 3 ระยะ	132

บทที่ 1

บทนำ

ความรู้

ความสำเร็จในการศึกษาของนักเรียนนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการด้วยกัน เช่น สภาพแวดล้อมของโรงเรียน ระบบการเรียนการสอน ความสามารถของครูผู้สอน ภูมิหลังทางครอบครัวของนักเรียนและระดับสติปัญญาของผู้เรียน แต่ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการศึกษานอกเหนือจากปัจจัยที่กล่าวมาก็คือ ตัวของนักเรียนและความร่วมมือของนักเรียนในการเรียน ดังที่วิชัย วงศ์ใหญ่ (2526 : 12-13) กล่าวว่าการศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้านด้วยกัน ซึ่งที่สำคัญได้แก่ ตัวผู้สอน เนื้อหาสาระที่สอน กิจกรรม และตัวผู้เรียนเอง ทั้งนี้ก็เพราะว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน เช่น ขวนเพื่อนคุย แหย่เพื่อนในขณะที่ครูสอน ไม่ทำแบบฝึกหัด ไม่ตั้งใจเรียน(สุภวดี ชูวงศ์. 2519 : 68-69) นอกจากนี้สมโรจน์ เอี่ยมสุภานิต (2526 : 24-25) ได้อธิบายถึงผลเสียของการมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนว่าก่อให้เกิดผลเสียอย่างมาก ทั้งในด้านตัวผู้เรียนและสภาพการเรียนการสอนของครู นั่นก็คือในด้านตัวผู้เรียนนั้นทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาบทเรียนที่ครูอธิบายได้ชัดเจน และยังทำให้เกิดปัญหาตามมาอีกประการหนึ่งก็คือ ผู้เรียนไม่สามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเท่าที่ศักยภาพของเขาควรจะเป็น

ส่วนความร่วมมือในการเรียนด้วยดีของนักเรียน หมายถึง เมื่อครูสอน นักเรียนต้องสนใจฟัง ตอบคำถามที่ครูถาม ชักถามในข้อที่ยังสงสัยหรือเสนอความคิดเห็นตามโอกาส (วารุณีย์ จันทร์แสงสุก. 2525 : 1) ถ้านักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการเรียน เช่น

ไม่ตั้งใจเรียน คุยหรือเล่นในขณะที่ครูสอน ไม่ทำงานตามที่ครูสั่ง เหม่อลอย ซึม ฯลฯ
ก็จะทำให้งิจกรรมการเรียนการสอนหยุดชะงักหรือยุติลง ซึ่งทำให้การเรียนการสอนไม่บรรลุ
วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นักเรียนก็ไม่ประสบผลสำเร็จงานการเรียนเท่าที่ควร (เยาวยภา
กันทรวิฑูยาภูล. 2530 : 6) ผลการวิจัยของ ฮอกและลูซ (Hoge and Luce. 1979:
481) ซึ่งทำการศึกษเกี่ยวกับการทำงานปลายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากพฤติกรรมในชั้นเรียน
พบว่าพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนพฤติกรรม
ตั้งใจเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้อง
กับผลการวิจัยของอารีย์ รัตวงศ์ (2517 : 21) ที่พบว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเป็น
ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอย่างมาก

ดารณี อุทัยรัตนกิจ (2532 : 64) กล่าวว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็น
พฤติกรรมที่นักเรียนต้องแสดงออกและจำเป็นต้องมีเพื่อที่จะสามารถเรียนรู้วิชาการต่าง ๆ ได้
และเพื่อให้ได้ประโยชน์จากประสบการณ์ในห้องเรียนอย่างเต็มที่

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ทางด้านการสอนในโรงเรียนรัตนธานีเบสร์
เป็นเวลา 5 ปี จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนและจากการสำรวจปัญหาเบื้องต้น เกี่ยวกับ
สภาพปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2535 พบว่านักเรียน
มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูกำลังสอนและในขณะที่ครูให้ทำงาน ซึ่งแสดงออกใน
ลักษณะดังนี้ คือ ขวนเพื่อนคุย เล่นกับเพื่อน นานุอุปกรณ์การเรียนหรือของเล่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับ
การเรียนในขณะที่นั้นขึ้นมาเล่น เหม่อลอย มองออกไปที่อื่นเช่นนอกประตู หน้าต่าง ไม่ตอบ
คำถามของครู พุยนอนกับโต๊ะเรียน วาดรูปเล่น นานการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำ อ่านหนังสือ
การ์ตูนหรือหนังสืออ่านเล่นอื่น ๆ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนไม่สามารถเข้าใจในเนื้อหา
วิชาที่ครูสอนได้อย่างชัดเจนและทำให้ผลการเรียนของนักเรียนตกต่ำ

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนสามารถแก้ไขได้ ด้วยวิธีการที่เหมาะสม
หลายวิธี เช่น การปรับสิ่งแวดล้อม การเสริมแรงทางบวก (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต,

2526 : 28-29) การใช้เทคนิคการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง (ดาโรณี อุทัยรัตนกิจ, 2532 : 65) การเสริมแรงตนเอง (ประทีป จินฉ่ำ, 2531) นอกจากนี้แล้ว จากผลการวิจัยของ เขาวภา กัณฑ์วิทยากุล (2530 : 39) พบว่าการใช้กิจกรรมกลุ่ม ทำให้ให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง และผลการวิจัยของ ลัดดา แซ่ปั้ง (2530 : 64) พบว่าการใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพสามารถทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของ นักเรียนลดลง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำหลักการและวิธีการให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง (Reality Therapy) ซึ่งพัฒนาโดย วิลเลียม กลาสเซอร์ (William Glasser) มาใช้ในการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเพื่อ ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนี้ เป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนโดยเน้นให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยให้ตระหนัก ถึงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของตนเองตามความเป็นจริงในปัจจุบัน ตลอดจนช่วยให้นักเรียน ได้เรียนรู้วิถีทางที่จะปรับพฤติกรรมของตนเองด้วยการพิจารณาวางแผนการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริงโดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจน มีระบบ

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้นักวิจัยมีความประสงค์ที่จะนำวิธีการให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มาใช้ในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของ นักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับ

ข้อเสนอแนะ

3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอเทศ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง ภายหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
2. นักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง ภายหลังจากได้รับข้อเสนอเทศ
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอเทศ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูแนะแนวในการนำหลักการและวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปใช้ในการแก้ปัญหาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่เข้าในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานธิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 จำนวน 33 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานธิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ที่มีพฤติกรรม

ไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สูงกว่าเบอร์เซ็นโวลท์ที่ 75 ขึ้นไป และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 จำนวน 16 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน แบ่งออกเป็น

2 วิธี คือ

3.1.1 การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

3.1.2 การให้ข้อเสนอแนะ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือ เป็นรายบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาต่าง ๆ ได้แก่ การตั้งคำถาม การให้ข้อมูล การตีความหมาย และการให้กำลังใจ ซึ่งกระบวนการในการให้คำปรึกษา มี 6 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ขึ้นสร้างสัมพันธภาพ เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้ความกังวล และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนเกิดความมั่นใจในการที่จะลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยวิธีการตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

ขั้นตอนที่ 2 ขึ้นสำรวจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของผู้รับคำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษากระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง

ขั้นตอนที่ 3 ขึ้นประเมินพฤติกรรมของตนเอง เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับ

คำปรึกษาได้ประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองตามความเป็นจริงว่าเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวางแผน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาได้วางแผนการปฏิบัติในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนด้วยตนเอง

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาดกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนการปฏิบัติที่ตนเองเป็นผู้กำหนดเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา

ขั้นตอนที่ 6 ขั้นติดตามผล เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษารายงานผลการปฏิบัติและผู้ให้คำปรึกษาติดตามผลการปฏิบัติตนตามแผนการปฏิบัติในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้รับคำปรึกษา

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มทดลอง

2. การให้ข้อเสนอแนะ หมายถึง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยให้นักเรียนศึกษาเอกสารข้อเสนอแนะ ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและสรุปสาระที่ได้จากการอ่าน ครูสรุปเพิ่มเติม

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มควบคุม

3. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ ทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูให้ทำงาน โดยมีพฤติกรรมดังต่อไปนี้

3.1 พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่ เหม่อลอย มองออกไปที่อื่น เช่น นอกหน้าต่างหรือประตู ไม่พูดแสดงความคิดเห็นหรือซักถามครู ไม่ตอบคำถามครู ขวนเพื่อนคุย นานางานอื่นขึ้นมาทำหรือนำอุปกรณ์การเรียน ของเล่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในขณะนั้นขึ้นมาเล่น

3.2 พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำงาน ได้แก่ ไม่ทำแบบฝึกหัดตามที่ครูสั่งให้ทำ ไม่ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน

4. นักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป ซึ่งได้จากการที่อาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจากแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ หมายถึง ความสามารถทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนวัดได้คะแนนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 หรือได้ระดับคะแนนต่ำกว่า 2 ตามเกณฑ์ประเมินผลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2534 : 24) ซึ่งกำหนดเกณฑ์ไว้ดังนี้

4	ผลการเรียนดีมาก	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	80 - 100
3	ผลการเรียนดี	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	70 - 79
2	ผลการเรียนปานกลาง	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	60 - 69
1	ผลการเรียนผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	50 - 59
0	ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	0 - 49

6. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนาริเบศร์ ซึ่งนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 เป็นนักเรียนชายล้วน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 1.1 ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษา

แบบเผชิญความจริง

- 2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา
- 2.2 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล
- 2.3 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.3.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และการพิจารณามนุษย์
 - 2.3.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.3.4 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.3.5 กลวิธีและเทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
 - 3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต
 - 3.2 หลักการในการสังเกตพฤติกรรม

3.3 หลักการบันทึกพฤติกรรม

3.4 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

1.1 ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนนั้นมิได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

โบรเดน และคนอื่น ๆ (ลัดดา แซ่บั้ง. 2530 : 30 ; อ้างอิงมาจาก

Broden and others. 1970 : 199) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมลูกออกจากที่นั่ง ส่งเสียงดัง พูดคุย มองเพื่อนในขณะที่ครูสอน และไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย

มิลแมน และคนอื่น ๆ (ลัดดา แซ่บั้ง. 2530 : 30 ; อ้างอิงมาจาก

Millman and others. 1970 : 147) กล่าวว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่มีลักษณะก้าวร้าว ชุกชนไม่อยู่กับที่ ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย และพูดคุยกับเพื่อน

เยาวภา กันทรวิชากุล (2530 : 4) ได้อธิบายความหมายของพฤติกรรม

ไม่ตั้งใจเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมไม่ฟังประสงฆ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ได้แก่ พฤติกรรมดังต่อไปนี้คือ

พฤติกรรมทางวาจา หมายถึง พฤติกรรมที่มีลักษณะดังนี้ คุยหรือส่งเสียงรบกวน ในขณะที่ครูสอน

พฤติกรรมทางกาย หมายถึง พฤติกรรมที่มีลักษณะก่อกวนความสงบในห้องเรียน ดังนี้คือ เคาะโต๊ะ เก้าอี้ ลุกจากที่นั่ง แหย่เพื่อน

จากความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในลักษณะตรงข้ามกับพฤติกรรม

ตั้งใจเรียนในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้คือ ไม่สนใจครู ไม่สนใจบทเรียนมองออกข้างที่อื่นไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย เล่นกับเพื่อน เล่นของเล่น ลุกออกจากที่นั่ง ส่งเสียงดัง แหย่เพื่อน สร้างความวุ่นวายภายในห้องเรียน เช่น กระเทียมเท้า กระโดดโผล่เต็น เคาะโต๊ะ เคาะเก้าอี้ ขว้างปาสิ่งของ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

งานวิจัยต่างประเทศ

โอแลรี่ และคนอื่น ๆ (ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์, 2534 : 20 ; อ้างอิงมาจาก O' Leary and Others. 1969 : 3-13) ได้ทดลองใช้โปรแกรมการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในโรงเรียนเทศบาล : แบบจำลองและการวิเคราะห์ระบบ โดยใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรกับนักเรียนประถมศึกษาของโรงเรียนเทศบาล ซึ่งมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและพฤติกรรมไม่ปฏิบัติตามกฎของห้องเรียน จำนวน 7 คน จากการทดลองพบว่า ในระยะที่ใช้แรงเสริม สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและพฤติกรรมไม่ปฏิบัติตามกฎของห้องเรียนได้มากที่สุด

งานวิจัยในประเทศ

เยาวภา กันทรวิद्याกุล (2530 : 39) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปาริมภักดิ์วิทยาคม จังหวัดอ่างทอง จำนวน 14 คน ผลการศึกษาพบว่า การฝึกโดยใช้กิจกรรมกลุ่มทำให้ให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนลดลง

ลัดดา แซ่บั้ง (2530 : 64) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 16 คน ผลการทดลองพบว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม

สร้างคุณภาพ สามารถทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลง

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสรุปได้ว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และเป็นพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อสภาพการเรียนการสอน แต่พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสามารถปรับปรุง แก้ไข หรือพัฒนาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ หลายวิธี เช่น การใช้เทคนิค การเสริมแรงทางบวก การใช้กิจกรรมกลุ่ม การใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพ ในการศึกษา ค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เพื่อที่จะลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนาริเบศร์ จังหวัดนนทบุรี

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

อิงลิช และอิงลิช (English and English. 1958 : 127) ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษาเป็นสัมพันธภาพซึ่งบุคคลผู้หนึ่งพยายามที่จะให้ความช่วยเหลือบุคคลอีกผู้หนึ่งที่มีความเข้าใจและแก้ไขปัญหาของเขาได้

เบิร์คส์ และสเทฟเฟิลส์ (Burks and Steffire. 1979 : 14) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง สัมพันธภาพอันเป็นวิชาชีพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาที่ผ่านการฝึกฝนอบรมกับผู้รับคำปรึกษา โดยปรกดีสัมพันธภาพนี้จะเป็นไปในรูปแบบบุคคลต่อบุคคล แต่ในบางครั้งก็เกี่ยวข้องกับบุคคลมากกว่าสองคนขึ้นไป เป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา เข้าใจและมองชีวิตของตนเองได้ชัดเจนกระจ่างแจ้ง ตลอดจนเรียนรู้ที่จะก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตนเป็นผู้ตัดสินใจเลือกด้วยทางเลือกและวิธีการที่เหมาะสม

พีพินสกี และพีพินสกี (Pepinsky and Pepinsky. 1954 : 3) อธิบายว่า การให้คำปรึกษาหมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา ภายใน

สถานที่ซึ่งจัดขึ้นพิเศษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้การช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 124) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของการช่วยเหลือและในกระบวนการนี้จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมา และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสบายใจขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้น และสามารถวางโครงการในอนาคตของตนได้

วัฒนา พัทธราวิช (2531 : 152) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาหมายถึง กระบวนการสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ประสบปัญหาสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง รู้จักและเข้าใจตนเองเป็นอย่างดี สามารถเป็นผู้นำแห่งตนได้ และสามารถวางแนวทางชีวิตในอนาคตได้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2533 : 734) สรุปความหมายของการให้คำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษาคือ กระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมมือกันเป็นอย่างดีระหว่างบุคคลอย่างน้อยสองคน ได้แก่ ผู้ให้บริการปรึกษาซึ่งมีคุณสมบัติด้านส่วนตัวและคุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหาต้องการพัฒนาและต้องการความช่วยเหลือ เพื่อให้เขามีความเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมและดำเนินชีวิตด้วยความสุขตามควรแก่อัตภาพ

นอกจากนี้ ไทเลอร์ (Tyler. 1969 : 20) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาว่า เป็นวิชาชีพที่มุ่งให้บริการแก่บุคคลธรรมดาสามัญ ในการที่จะช่วยให้เขาสามารถตัดสินใจและพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าต่อไป และยังเป็นการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรม ตลอดจนการจัดการกับปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ ที่บังเกิดขึ้นอย่างจำเพาะ

โรบินสัน (Robinson, 1950 : 20) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษา คือ การที่ผู้รับปรึกษามีความรู้สึกว่าจัดการกับปัญหาของตนเองได้มากขึ้น และสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างแท้จริงไม่เฉพาะแต่ในขณะนี้ แต่หมายถึงในสถานการณ์อื่น ๆ ในอนาคตด้วย

และพัชรีวัลย์ กาเนตเพ็ชร (2533 : 5) ได้กล่าวถึง คุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาไว้ดังต่อไปนี้

1. มีความรู้ (Knowledge) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะให้คำปรึกษาเป็นอย่างดีรวมถึงความรู้พื้นฐานที่จะทำความเข้าใจในปัญหาของผู้รับปรึกษา รู้จุดเด่นและจุดด้อยและสามารถให้การศึกษาคำปรึกษาแก่ผู้มีปัญหาได้ถูกต้องตามหลักวิชาการ
2. มีทัศนคติ (Attitude) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อการให้คำปรึกษา มีความจริงใจที่จะช่วยเหลือมีความเห็นใจและเข้าใจรู้สึกร่วมกับผู้รับปรึกษา การมีความเข้าใจและเห็นใจ ย่อมจะช่วยให้ผู้รับปรึกษาเข้าใจจนเกือบติดใจและมีค่าของมนุษย์ ช่วยให้รู้สึกไม่อายที่จะพูดถึงปัญหาของตนเองและค้นหาความเป็นจริงเพื่อทำความเข้าใจในพฤติกรรมของตน
3. มีทักษะ (Skill) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีทักษะในการให้คำปรึกษา ซึ่งหมายถึง การนำความรู้และทัศนคติมาประยุกต์ใช้ในการให้คำปรึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน ทำให้ผู้รับปรึกษามีทางออก เข้าใจตนเอง เป็นที่พอใจที่จะได้รับความช่วยเหลือ

จากความหมาย จุดมุ่งหมาย และคุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาในกระบวนการให้คำปรึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาคือ กระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากสัมพันธภาพระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ได้แก่ ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษา เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติส่วนตัวและคุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ตลอดจนได้รับ

การฝึกฝนอบรมมาเป็นอย่างดี เพื่อที่จะช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้มีความเข้าใจตนเอง
 สิ่งแวดล้อมและมองชีวิตของตนเองได้ชัดเจนยิ่งขึ้น สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตน
 ได้อย่างเหมาะสม มีประสิทธิภาพด้วยทางเลือกและวิธีการที่ตนเองเป็นผู้วางโครงการ
 อันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก และพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงปรารถนา

2.2 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

พจนานุกรม เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษา
 แบบรายบุคคลว่า เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและ
 ผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม สามารถ
 แก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล
 เป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือผู้ขอรับคำปรึกษา โดยให้การให้คำปรึกษา
 เป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม
 ได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เองอย่าง
 เหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาศักยภาพ
 ของตนได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

ข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบ
 รายบุคคลดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษา ได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขา จาก
 ผู้ให้คำปรึกษาโดยตรง ด้วยความละเอียดรอบคอบและรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษา เป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการปรึกษา

แต่ละครั้ง เขาจึงเป็นผู้ที่ควรจะได้รับประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่

3. ผู้รับคำปรึกษา กล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษาซึ่งจะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขได้ถูกต้อง รวดเร็วขึ้น

4. ผู้รับคำปรึกษา ไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็น และความรู้สึกหรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการทำคำปรึกษา

5. ผู้รับคำปรึกษา ไม่ต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในระหว่างการทำคำปรึกษา

2.3 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.3.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วิลเลียม กลาสเซอร์ (William Glasser) จิตแพทย์ชาวอเมริกันเป็นผู้ริเริ่มวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง (Reality Therapy) การให้คำปรึกษาแบบนี้เป็นการผสมผสานระหว่างการทำคำปรึกษาแบบภวนิยม (Existential Approach) และการให้คำปรึกษาแบบเหตุผล - อารมณ์ (Rational - Emotional Therapy) การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนี้เป็นการให้คำปรึกษาที่เน้นที่พฤติกรรมปัจจุบันของผู้รับคำปรึกษา เพื่อที่จะพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นอยู่ให้เป็นพฤติกรรมใหม่ที่มีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของผู้รับคำปรึกษา ภายใต้บรรยากาศของความอบอุ่นและการยอมรับ และในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ผู้รับคำปรึกษาจะเป็นผู้วางแผน หรือวางโครงการภายหลังจากที่ได้ประเมินพฤติกรรมของตนเองแล้วอย่างมีระบบและมีเหตุผล

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 179 - 180) ได้กล่าวถึง ความเป็นมาของ

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า เกิดจากการที่กลาสเซอร์พิจารณาว่า ประสิทธิภาพของวิธีการแบบดั้งเดิมที่นิยมใช้รักษาคนไข้กันอยู่นั้นยังไม่มียประสิทธิภาพพอจึง เริ่มคิดหาทาง

พัฒนาวิธีการบำบัดรักษาแบบใหม่ขึ้น และในปี ค.ศ. 1957 เขาได้พัฒนาวิธีการช่วยเหลือ
 ยูวอาชญากรด้วยวิธีการของเขาเอง โดยเน้นการฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบ ให้เด็กวาง
 โครงการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และสัญญาว่าจะดำเนินการตามโครงการนั้น
 เขาจะไม่ยอมรับข้อแก้ตัวใด ๆ ทั้งสิ้นของเด็กถ้าเด็กไม่ปฏิบัติตามสัญญาแต่พยายามหลีกเลี่ยง
 การลงโทษเด็ก ผลปรากฏว่าวิธีการนี้ได้ผลดี

การให้คำปรึกษาแบบนี้ไม่จำเป็นต้องดำเนินการในห้องแนะแนว แต่ผู้ให้คำปรึกษา
 อาจจะไปเล่นกับเด็กเป็นตัวแบบของการเป็นคนที่มีความรับผิดชอบให้เด็กเห็น วิธีการของ
 กลาสเซอร์เป็นวิธีการที่สามารถป้องกันปัญหาพฤติกรรมของเด็กได้เป็นอย่างดี และยังส่งเสริม
 เสริมให้เด็กมีความรับผิดชอบและฝึกทักษะในการคิดหาเหตุผล

2.3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และความต้องการพื้นฐานของมนุษย์

สุดถัย มุขยวงศา (2533 : 11 - 12) กล่าวถึง มโนทัศน์พื้นฐาน (Basic Concept) เกี่ยวกับธรรมชาติและความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ดังนี้

กลาสเซอร์และซุนิน (Glasser and Zunin) ได้กล่าวว่ามนุษย์แต่ละคนมีพลัง
 แห่งการพัฒนาและงอกงาม โดยพื้นฐานแล้วบุคคลต้องการที่จะมีเอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ
 ต้องการแสดงพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบและมีความสัมพันธ์ที่มีความหมายกับบุคคลอื่น ๆ
 กลาสเซอร์ ได้อธิบายว่าแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกระทำสิ่งต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ถูกผลักดันมาจาก
 ภายในของบุคคลนั่นเอง ซึ่งจากประสบการณ์ของตัวเองเขาเองและจากการอภิปรายร่วมกับ
 บุคคลอื่น ๆ เขาพบว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลถูกผลักดันด้วยความต้องการพื้นฐาน
 5 ประการ ได้แก่ ความต้องการการอยู่รอดตามธรรมชาติ ความต้องการความรักและความ
 สัมพันธ์กับผู้อื่น ความต้องการอำนาจ ความต้องการเป็นอิสระ และความต้องการความ
 สนุกสนาน การที่บุคคลจะตอบสนองความต้องการเหล่านี้ได้ก็โดยการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์
 กับคนอื่น ๆ ในสังคม ถึงแม้ว่ามนุษย์จะมีความต้องการพื้นฐานเหมือน ๆ กัน แต่มนุษย์ก็มี

โลกส่วนตัวของเขามองที่มีการพัฒนาารูปแบบของการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนเอง ที่แตกต่างกัน ดังนั้นสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลหนึ่งใด อาจจะไม่สามารถตอบสนองความต้องการของอีกคนหนึ่งได้ เช่นเดียวกัน

ความแตกต่างในการตอบสนองความต้องการพื้นฐานซึ่งประเมินได้จากความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับแต่ละคนมีต่อคนอื่น เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลแต่ละคนพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง และกำหนดเอกลักษณ์ของตนเอง (Identity) ซึ่งกลาสเซอร์ได้อธิบายถึงเอกลักษณ์ของบุคคล โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ (Success Identity) เป็นลักษณะที่บุคคลกำหนดหรือมองเห็นว่าตนเองมีความสามารถที่จะตอบสนองความต้องการของตนเอง มีคุณค่า และมีความสำคัญต่อตนเองและบุคคลอื่น มีพลังในการจัดการต่อสภาพแวดล้อม มีความรับผิดชอบและเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิตของตนเอง และมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง

2. เอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว (Failure Identity) บุคคลประเภทนี้ มักจะกำหนด หรือประเมินตนเองไปในทางลบ จากการที่ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น รู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่รัก ไม่เป็นที่ต้องการ ไม่มีคุณค่า ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ไม่มีความสามารถที่จะรับผิดชอบต่อตนเองหรือทำตามข้อกำหนดใด ๆ ไม่มีความหวังในการดำเนินชีวิตที่ดีกว่า บ่อยๆให้สภาพแวดล้อมหรือบุคคลอื่นมีอิทธิพลและควบคุมชีวิต

การที่จะช่วยเหลือบุคคลโดยเฉพาะบุคคลที่มีลักษณะหรือเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว ซึ่งไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ เช่น คนป่วยที่สิ้นหวัง คนเปื้อนนายชีวิต คนที่ติดยาเสพติด นักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ก็คือการช่วยพวกเขาให้เปลี่ยนแปลงการกำหนดเอกลักษณ์ให้กับตนเองเสียใหม่ โดยสอนเขาให้เข้าใจถึงระบบการควบคุมที่เขาใช้ควบคุมชีวิตตนเอง ให้เขายอมรับในพลังของตนเอง ที่จะกระทำในสิ่งที่ดีกว่าและ เริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ที่ช่วยทำให้เขาสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้

คัมภีร์ จักรศุกฤต (2530 : 153) ได้กล่าวถึง ธรรมชาติของมนุษย์ (View of Human Nature) ตามความเชื่อของกลาสเซอร์ที่ว่า มนุษย์มีความต้องการด้านจิตใจเพียงอย่างเดียวตั้งแต่เกิดจนตาย และไม่ว่าจะเป็นชนชาติใดก็จะมีความต้องการเหมือนกัน ความต้องการดังกล่าวแล้วคือ ความต้องการมีเอกลักษณ์ (Need for an identity) ซึ่งเป็นความต้องการของบุคคลที่อยากจะรับรู้ว่าตัวเรานั้นมีความแตกต่างจากบุคคลอื่น ๆ และแยกออกจากบุคคลอื่นในโลกนี้

กลาสเซอร์มีความคิดคล้ายกับโรเจอร์ส (Rogers) ตรงที่ว่ามนุษย์นั้นมีความสามารถในการที่จะนำศักยภาพ (Potential) ที่ทั้งหลายออกมาใช้เพื่อการเรียนรู้และความเจริญงอกงาม บุคคลแต่ละคนจะมีความสามารถในการตัดสินใจด้วยตนเอง บุคคลจะทำอะไรก็ตามถ้าเขามองเห็นความสำคัญในการตัดสินใจมากกว่าความสำคัญของสถานการณ์ที่เขาเข้าไปเกี่ยวข้อง เขาก็จะเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบ ประสบความสำเร็จ และมีความพึงพอใจในชีวิต

กลาสเซอร์เชื่อว่า บุคคลจะเป็นคนอย่างไรก็ต้องดูที่การกระทำของเขา และการที่เขาทำสิ่งต่าง ๆ ตามที่เขาตัดสินใจด้วย ในกรณีที่การดำเนินชีวิตของเขาไม่เป็นที่พึงพอใจ เขาย่อมจะสามารถตัดสินใจใหม่ หรือตัดสินใจซึ่งแตกต่างไปจากเดิมได้ เพื่อให้สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เกิดความพึงพอใจได้ดีกว่าเดิม

นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2533 : 180-182) ได้อธิบายการพิจารณามนุษย์และหลักการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้คือ

1. พิจารณามนุษย์ในแง่ดี ว่ามีความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาและการใช้วิจารณญาณเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เขาไม่เห็นด้วยกับแนวคิดของนักการศึกษาบางคนที่เปรียบผู้เรียนเหมือนแจกันว่างเปล่า ซึ่งครูจะนำข้อเท็จจริงและแนวความคิดต่าง ๆ ไปใส่ให้ กลาสเซอร์เชื่อว่าครูเปรียบเหมือนผู้จัดสภาพแวดล้อมหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนนำศักยภาพอย่างเต็มที่ มนุษย์แต่ละคนมีความสามารถที่จะตัดสินใจได้ด้วยตนเองมากกว่าขึ้นอยู่กับอิทธิพล

ของสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ต่าง ๆ มนุษย์มีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จ มีความ
รับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองและมีสัมพันธภาพอันดีต่อผู้อื่น

2. การที่มนุษย์รู้สึกตนว่ามีความสามารถที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้ หรือความรู้สึก
ว่าตนประสบความสำเร็จจะสร้างกำลังใจให้บุคคลกล้าสู้ปัญหา การที่จะทำตนให้มีค่าขึ้นอยู่กับ
การกระทำของบุคคลนั่นเองว่าทำสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จมากน้อยเพียงใด

3. การได้รับความรักและมีโอกาสให้ความรักแก่ผู้อื่น เป็นความต้องการของ
มนุษย์ บุคคลที่รักผู้อื่นและได้รับความรักจากผู้อื่นจะรู้สึกว่าตนมีค่า กลาสเซอร์พิจารณา
ความรักจากการกระทำของบุคคลมากกว่าความรู้สึกของบุคคล สำหรับชีวิตในโรงเรียน
หรือในวัยเรียน "ความรักคือ ความรับผิดชอบต่อสังคมอันที่เด็กยินดีช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหา
ด้านสังคมและการเรียน"

ความไว้วางใจเป็นผลมาจากการประสบความสำเร็จในกรณีที่มีการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น
การจัดความไว้วางใจทำได้โดยการที่บุคคลนั้นมีทักษะในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นด้วยความ
จริงใจ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และลดความคับข้องใจ

4. ปัญหาในการปรับตัวหลายประการ เกิดจากการไร้ความสามารถในการ
สนองความต้องการ อากาของการปรับตัวไม่ได้จะหายไปเมื่อบุคคลสามารถสนองความ
ต้องการของตนเองได้ บุคคลที่ไม่สามารถสนองความต้องการ มีแนวโน้มที่จะบิดเบือน
สภาพความเป็นจริง เขาจะตำหนิผู้อื่นและลืมนึกว่าเขามีความรับผิดชอบต่อแก้ไขปัญหาคือ
พิจารณาจากสภาพความเป็นจริง

5. แม้ว่าอารมณ์จะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น แต่เหตุผลเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำ
ให้พฤติกรรมของบุคคลมีประสิทธิภาพและทำให้บุคคลประสบความสำเร็จ การปล่อยให้
อารมณ์ครอบงำจะนำไปสู่ความล้มเหลว อารมณ์ส่งผลถึงพฤติกรรม ดังนั้นการจะปรับปรุงพฤติกรรม
จึงจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม

6. หลักการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เน้นพฤติกรรมในระดับจิตสำนึก

เป็นพฤติกรรมที่ได้มีการวางโครงการ ไม่ได้ปล่อยชีวิตให้ล่องลอย ไม่เห็นอดีตแต่ এখনปัจจุบัน และอนาคต

7. องค์ประกอบที่จะทำให้คนปรับตัวได้ดีคือ ความรับผิดชอบ ความเป็นจริง และการประเมินพฤติกรรม

2.3.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วัชรีย์ ทรัพย์มี (2533 : 183 - 184) ได้อธิบายว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีวัตถุประสงค์ดังนี้คือ

1. ช่วยให้ผู้ถูกรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหาและมีทักษะในการคิดแก้ปัญหาโดยเผชิญความจริง
2. ป้องกันไม่ให้ผู้ถูกลบปล่อยชีวิตให้ล่องลอย โดยสนับสนุนให้วางโครงการในอนาคตและมีความมุ่งมั่นที่จะดำเนินการไปตามโครงการที่วางไว้
3. ส่งเสริมให้ผู้ถูกรับผิดชอบ ความเป็นตัวของตัวเองและสามารถช่วยตัวเองได้
4. ช่วยให้ผู้ถูกรู้จักตนเองว่าเขาเป็นใคร เขาต้องการอะไรในชีวิต
5. ช่วยให้ผู้ถูกรู้จักพบวิธีสนองความต้องการของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น
6. ให้ผู้ถูกรู้จักตระหนักในคุณค่าของตน โดยแนะแนวทางให้รู้จักวิธีสร้างสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลอื่นให้ได้ รับประสบการณ์เกี่ยวกับความผูกพันทางสังคม การให้และได้รับความรักจากผู้อื่น ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีค่า
7. ช่วยให้ผู้ถูกรู้จักประเมินค่านิยม รู้จักพิจารณาว่า อะไรถูก อะไรผิด สิ่งใดควรกระทำหรือพึงละเว้น

นอกจากนี้ สุดฤทัย มุขยวงศา (2533 : 15 - 16) ได้กล่าวถึงเป้าหมายของการให้คำปรึกษาเผชิญความจริงว่า มีเป้าหมายในการช่วยบุคคลให้พิจารณาและกำหนด

เป้าหมาย หรือความต้องการของตนทั้งในปัจจุบันและในระยะยาวอย่างชัดเจน และช่วยให้เขาได้พิจารณาสิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าไปสู่เป้าหมาย ทางทางเลือกและรูปแบบของพฤติกรรมใหม่เพื่อไปสู่เป้าหมายหรือความต้องการนั้น

พฤติกรรมที่จะทำให้บุคคลสามารถสนองความต้องการของตนเองได้ ซึ่งเป็นเป้าหมายของการให้คำปรึกษาจะต้องประกอบด้วย ความรับผิดชอบ (Responsibility) พิจารณาความเป็นจริง (Reality) และความถูกต้อง (Right)

ความรับผิดชอบ (Responsibility) เป็นเป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

กลาสเซอร์ (สุดถัย มุขยวงศา. 2533 : 15-16 ; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965 : 13) ได้นิยามความหมายของความรับผิดชอบไว้ว่า "เป็นความสามารถที่จะสนองตอบความต้องการของตนเอง โดยที่ไม่เป็นการไปขัดขวางบุคคลอื่นในการตอบสนองความต้องการของเขา" บุคคลจะเปลี่ยนแปลงได้ก็ต่อเมื่อเขาเรียนรู้และยอมรับว่า ตัวเขาเองเป็นผู้รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองและไม่มีใครเปลี่ยนแปลงการกระทำนั้นได้นอกจากตัวเขา

ความเป็นจริง (Reality) การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงก็คือ การช่วยเหลือบุคคลให้เผชิญกับความจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตของเขา เลิกควบคุมการรับรู้ของตนเอง และช่วยให้เขาเข้าใจว่าเขาสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ถึงแม้ว่าเขาจะต้องเผชิญกับปัญหาหรืออุปสรรคเพียงใดก็ตาม โดยการที่เขาจะต้องพิจารณาพฤติกรรมในปัจจุบันที่เป็นอุปสรรคต่อความต้องการของเขาเอง และพัฒนาแผนการที่สามารถเป็นจริงได้ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมใหม่ที่มีความรับผิดชอบ ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้

ความถูกต้อง (Right) การประเมินคุณค่าพฤติกรรมปัจจุบันของตนเองและพิจารณาผลที่ตามมาของพฤติกรรมนั้นจะทำให้บุคคลมองเห็นการกระทำของตนเองชัดเจนขึ้นมา และยินยอมที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม กลาสเซอร์ (Glasser) ได้กล่าวถึง ความถูกต้อง

ไว้ว่า เมื่อบุคคลประหลาดินทางที่ทําให้เขาสามารถรักและรับความรักและรู้สึกมีคุณค่าต่อตนเอง และผู้อื่น พฤติกรรมของเขาก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือชอบธรรม

คอร์เลย์ (Corley, 1991 : 375 - 376) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า จุดมุ่งหมายรวมของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงก็คือ การช่วยให้บุคคลแต่ละคนได้พบวิถีทางที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในการตอบสนองความต้องการของตนเอง กลาสเซอร์ ได้เน้นว่า การให้คำปรึกษานั้นจะต้องประกอบไปด้วย การช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้เรียนรู้วิถีชีวิตของเขาใหม่อีกครั้งหนึ่ง และช่วยเหลือให้เขามีชีวิตอยู่อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การช่วยเหลือนี้รวมไปถึงการเผชิญหน้ากับผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เขาได้พิจารณาในสิ่งที่เขากำลังกระทำ กำลังคิดและกำลังรู้สึก เพื่อที่จะคิดหาวิถีทางที่ดีกว่าสำหรับตนเองที่จะปฏิบัติ

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะให้ความสนใจในสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษามีสติรับรู้และต่อจากนั้นก็ช่วยเขาให้มีระดับของความรู้ตัวมากยิ่งขึ้น เช่น ผู้รับคำปรึกษาที่รู้ถึงพฤติกรรมที่ไร้ประสิทธิภาพที่ตนปฏิบัติอยู่ เขาต้องเปิดกว้างมากขึ้นที่จะเรียนรู้ทางเลือกอื่น ๆ ในการปฏิบัติ การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนี้แตกต่างจากการให้คำปรึกษาอื่น ๆ ตรงที่การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเกี่ยวข้องกับการสอนให้คนอยู่ในโลกด้วยวิถีทางที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น หัวใจของการให้คำปรึกษาก็คือการช่วยผู้รับคำปรึกษาให้ประเมินความต้องการของเขาว่าสามารถเป็นไปได้จริงหรือไม่ และการปฏิบัติของเขาสามารถทําให้เขาสามารถสนองตอบความต้องการของตนได้หรือไม่ ผู้รับคำปรึกษาจะเป็นผู้ตัดสินใจว่าสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่นั้นทําให้เขาได้รับในสิ่งที่เขาต้องการหรือไม่ และสิ่งไหนที่สมควรได้รับการเปลี่ยนแปลง ถ้ามีสิ่งที่จะต้องเปลี่ยนแปลงเขาต้องมีความเต็มใจที่จะทํา

2.3.4 ลักษณะ บทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 184) ได้สรุปลักษณะและบทบาทของผู้ให้คำปรึกษา

แบบเผชิญความจริงดังนี้

1. เป็นผู้ชอบติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น สนใจบุคคลอื่น ไม้ใช่เก็บตัวอยู่เฉยๆ ในห้องแนะแนวเท่านั้น
2. เป็นผู้มีความเชื่อว่าการช่วยให้นักเรียนเผชิญความจริงเป็นวิธีการช่วยให้นักเรียนเรียนรู้วิธีแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นผู้ที่เต็มใจจะเปิดเผยและอภิปรายเรื่องต่างๆ กับผู้รับคำปรึกษา ตลอดจนให้ความอบอุ่น เป็นมิตร เปิดเผย มีความจริงใจและมองโลกในแง่ดี
4. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นคนที่มีความรับผิดชอบในการสนองความต้องการของตนโดยไม่ละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น
5. ในการให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสร้างสัมพันธภาพอันใกล้ชิดกับผู้รับคำปรึกษา
6. ผู้ให้คำปรึกษาจะสอนวิธีที่ควรประพฤติปฏิบัติแก่ผู้รับคำปรึกษา ด้วยการสอนโดยตรง ด้วยการเป็นตัวแบบพาให้ หรือโดยการสนทนากันในเรื่องจิตภาวะ ตั้งแต่ช่วงสวดประจำวัน ชีวิตแต่งงาน ศาสนาและประเด็นที่นำสนใจต่าง ๆ
7. ผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษาจะช่วยกันวางโครงการเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสนับสนุนให้ผู้รับบริการมีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตามโครงการที่วางไว้ โดยไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ทั้งสิ้น

นอกจากนี้ คมเพชร นัตรศุภกุล (2530 : 162-163) ได้อธิบายถึงหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาว่า ผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะเป็นครูซักถามคำถามต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับพฤติกรรมปัจจุบันของผู้มีปัญหา คำถามเหล่านี้จะนำไปสู่การรับรู้ถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การตัดสินใจคุณค่าของพฤติกรรมของผู้มีปัญหา ตลอดจนการวางแผนชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบ การพูดคุยสนทนาของผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะของความกระตือรือร้น เขาจะพูดคุยเรื่องต่าง ๆ แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ เป็นปัญหา บางทีจะใช้อารมณ์ขันเข้ามาแทรก แต่

ผู้ให้คำปรึกษาจะไม่ใช้คำพูดที่เยาะเย้ย เสียดสีผู้มีปัญหา ในกรณีที่มีปัญหากระทบอะไร
ไม่สามารถและพยายามแก้ตัว ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้เทคนิคการเผชิญความจริง เพราะเป็นการ
ไม่ยอมรับข้อแก้ตัว

ในการช่วยให้บุคคลที่มีปัญหาพัฒนาความสามารถที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ๆ ใดนั้น
ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องฝึกลักษณะต่าง ๆ ตามความคิดของกลาสเซอร์ดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่รับผิดชอบ เป็นผู้ที่มีความอดทน มีความสนใจ
ในสิ่งต่าง ๆ มีความแตกต่างจากคนอื่น ๆ และไวต่อความรู้สึกของผู้มีปัญหา
2. สามารถสนองความต้องการของตนเองได้ มีความเต็มใจในการที่จะแข่งขัน
หรือต่อสู้กับบุคคลอื่น ๆ
3. สามารถสื่อสารความเห็นอกเห็นใจ และการยอมรับกับผู้มีปัญหา เข้าใจได้ดี
โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีปัญหาในเรื่องของการมีเอกลักษณ์แห่งตนที่ล้มเหลว หรือผู้ที่อยู่อย่าง
โดดเดี่ยว
4. สิ่งที่สำคัญประการสุดท้ายคือ สามารถเข้าไปเกี่ยวข้องกับทางอารมณ์กับ
ผู้มีปัญหาได้ แต่จะต้องเป็นไปในลักษณะการช่วยเหลือไม่ใช่การทำลาย

คอร์เลย์ (Corley, 1991 : 376) ได้อธิบายถึงบทบาทและหน้าที่ของ
ผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่าภาระของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง คือ
การเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้รับคำปรึกษาและการพัฒนาสัมพันธ์ภาพกับผู้รับคำปรึกษา ซึ่ง
การกระทำนี้จะเป็นการวางรากฐานไปสู่กระบวนการของการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษา
จะทำหน้าที่ในฐานะครูผู้หนึ่งด้วยการเป็นผู้มีความคล่องแคล่วในการให้คำปรึกษา ในการ
ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้กำหนดแผนการปฏิบัติ ในการเสนอให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตนตาม
ทางเลือกอื่น ๆ รวมทั้งการสอนให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้คำถามพื้นฐานของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เพื่อ
ถามผู้รับคำปรึกษาดังนี้ "สิ่งที่คุณกำลัง เลือกที่จะกระทำนี้สามารถทำให้คุณได้รับสิ่งที่คุณ

ต้องการหรือไม่ ?" ถ้าผู้รับคำปรึกษาพิจารณาว่าสิ่งที่เขากำลังทำนั้นไม่สามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องแนะนำทางเลือกอื่นในการปฏิบัติ ผู้รับคำปรึกษาอาจจะต้องสอนให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้วิธีที่จะสร้างความสำเร็จด้วยการสานึกและรับผิดชอบในสิ่งที่เขาเองเป็นผู้เลือกด้วย

บทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษา

1. จัดหาแบบอย่างของพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ และแบบอย่างของชีวิตโดยยึดตามพื้นฐานของความสำนึกเฉพาะตน
2. สร้างสายสัมพันธ์ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความเอาใจใส่และความเคารพ
3. สนใจในกำลังและศักยภาพของแต่ละบุคคลซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จ
4. สนับสนุนการพิจารณาพฤติกรรมปัจจุบันของผู้ให้คำปรึกษารวมทั้งการห้ามปรามการแก้ตัวสำหรับพฤติกรรมที่ไม่มีความรับผิดชอบหรือพฤติกรรมที่ไร้ประสิทธิภาพ
5. แนะนำและสนับสนุนกระบวนการประเมินพฤติกรรมตามสภาพความเป็นจริงเพื่อให้บรรลุตามความต้องการ
6. สอนให้ผู้รับคำปรึกษากำหนดแผนการปฏิบัติและดำเนินการตามแผนที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
7. สร้างโครงสร้างและขอบเขตสำหรับการให้คำปรึกษา
8. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาพบวิธีทางที่จะสนองความต้องการของตนเองและปฏิเสธที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาล้มเลิกความตั้งใจอย่างง่ายดาย แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะเกิดความรู้สึกท้อใจ

2.3.5 กลวิธีและเทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

กลาสเชอร์ ได้พัฒนา เทคนิคและวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงของเขาจากประสบการณ์ในการบำบัดเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์

อื่น ๆ เช่น การให้คำปรึกษา การเรียนการสอน และใช้ในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป โดยมีหลักการสำคัญ 8 ประการที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและจะต้องปฏิบัติร่วมกันไปตลอดกระบวนการ

สุดท้าย มุขยวงศา (2533 : 16 - 19) ได้อธิบายถึงหลักการ 8 ประการดังนี้

1. การสร้างสัมพันธภาพของการให้คำปรึกษา ด้วยความสัมพันธ์ที่เป็นส่วนตัว ความอบอุ่น เข้าใจ ใสใจ ยอมรับ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสร้างความเชื่อถือของเขาให้ผู้รับคำปรึกษาเห็น โดยการแสดงความผูกพันอย่างจริงใจและห่วงใยต่อเขา มองเขาในทัศนะที่เขาไม่เคยมองตนเองมาก่อนว่าเขาสามารถเปลี่ยนแปลงเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จและมีความรับผิดชอบ
2. การเน้นที่พฤติกรรมปัจจุบัน ผู้ให้คำปรึกษาจะชักชวนให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมที่เป็นสาเหตุหรือส่งเสริมความรู้สึกที่ไม่ดี ช่วยทำให้เขาเรียนรู้ว่าเขามีความสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองให้ดีขึ้นได้ ด้วยการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง สามารถตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง การรับรู้ต่อพฤติกรรมที่ตนเองกำลังทำอยู่เป็นวิธีการที่บุคคลจะพัฒนาภาพพจน์ที่ดีของตนเอง ดังนั้นการเน้นที่พฤติกรรมปัจจุบันจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาพัฒนาทางเลือกใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและมีพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น
3. การประเมินพฤติกรรม เมื่อผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาถึงพฤติกรรมที่เขากระทำอยู่และผลของพฤติกรรมนั้นแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาก็จะช่วยทำให้เขาประเมินว่าพฤติกรรมนั้นกำลังนำไปสู่ความสำเร็จหรือความล้มเหลว สิ่งสำคัญก็คือ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องไม่เป็นผู้ตัดสินพฤติกรรม หรือแสดงทัศนคติในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ในการประเมินพฤติกรรมจะต้องเน้นที่การวิจารณ์เฉพาะพฤติกรรมเท่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่แก้ไขปรับปรุงได้
4. การพัฒนาแผนการเพื่อเปลี่ยนแปลง หลังจากผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินพฤติกรรมของตนเองและตัดสินใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ๆ ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยเขาในการพิจารณาทางเลือกอื่น ๆ เพื่อหาพฤติกรรมที่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้

และช่วยเขาในการวางแผนการเพื่อการเปลี่ยนแปลง วัตถุประสงค์เป้าหมายระยะสั้นที่สามารถปฏิบัติได้และมีโอกาสที่จะสำเร็จ การวางแผนปฏิบัติจะต้องมีลักษณะเฉพาะเจาะจงชัดเจน วัดได้และต้องยืดหยุ่นสามารถปรับได้ตามความเหมาะสม

5. ข้อผูกมัด แผนการที่กำหนดไว้เพื่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจะดำเนินไปได้ก็ต่อเมื่อผู้รับคำปรึกษาเต็มใจที่จะลงมือปฏิบัติ ในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจึงมีการผูกมัดตนเองที่จะทำตามแผนการโดยให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนเป็นรูปแบบของสัญญา เพื่อช่วยให้ตนเองปฏิบัติตามแผนการนั้น ถ้าหากผู้รับคำปรึกษาหลีกเลี่ยงหรือไม่ยินยอมผูกมัดตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องไม่บีบบังคับให้เขาเปลี่ยนใจ แต่จะต้องช่วยให้เขาค้นหาว่าอะไรที่เป็นอุปสรรคขัดขวางเขา ผู้รับคำปรึกษาบางคนคิดว่าตนเองไม่สามารถเปลี่ยนแปลง ไม่สามารถทำตามที่ได้ตัดสินใจและยินยอมเป็นคนล้มเหลว ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้เขาพิจารณาผลของการไม่ยอมเปลี่ยนแปลง และแนะนำเขาให้วางแผนการช่วงสั้นที่สามารถปฏิบัติได้ง่าย ๆ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือ แผนการที่ผู้รับคำปรึกษาผูกมัดตนเองที่จะทำตามจะต้องเป็นเหตุเป็นผลและมีความเป็นไปได้เพราะถ้าไม่สามารถทำตามข้อผูกมัดนั้น ๆ ได้ เขาจะเพิ่มความสับสนและความรู้สึกล้มเหลวมากขึ้น

6. การไม่ยอมรับข้อแก้ตัว กลาสเซอร์และซุนิน (Glasser and Zunin) เห็นว่าการแก้ตัวเป็นการหลอกหลวงตัวเอง ในกรณีที่ผู้รับคำปรึกษาไม่สามารถทำตามข้อผูกมัดของตนเองได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องไม่รับฟังข้อแก้ตัวหรือเหตุผลในความล้มเหลว ไม่มี การตำหนิหรือค้นหาข้อผิดพลาดแต่จะต้องแสดงความห่วงใยต่อผู้รับคำปรึกษาอย่างแท้จริง ช่วยเขาให้เห็นความจริงที่ว่า เขาเท่านั้นที่จะเป็นผู้รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ให้กำลังใจ ช่วยเขาประเมินและปรับปรุงแผนการของเขาให้เหมาะสมมากขึ้น

7. ไม่ใช้การลงโทษ เมื่อผู้รับคำปรึกษาไม่สามารถทำตามข้อผูกมัดของตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องกระตุ้นให้เขาประเมินตนเองอีกครั้ง เพื่อพิจารณาว่าเขายังต้องการที่จะทำตามข้อผูกมัดนั้นหรือไม่

8. การไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเชื่อมั่นในตัวผู้รับคำปรึกษาว่าเขาสามารถเปลี่ยนแปลงและพัฒนาพฤติกรรมมาได้ แม้ว่าบางคนอาจจะต้องใช้เวลาานานมาก เพราะบุคคลที่มีเอกลักษณ์ของความล้มเหลว มักจะคิดว่าคนอื่น ๆ สิ้นหวังในตัวของเขา และไม่เชื่อว่าพวกเขา มีความสามารถที่จะปรับปรุงตนเองได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องเป็นตัวอย่างของการไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจ และผูกพันตนเองที่จะช่วยเหลือเขาและกระตุ้นความรู้สึกมีน้ำใจในตนเอง เมื่อผู้รับคำปรึกษาเชื่อมั่นว่าผู้ให้คำปรึกษาไม่รู้สึกสิ้นหวังในตัวเขาแล้ว เขาจะไม่รู้สึกโดดเดี่ยวสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง และรู้ว่าเขามีความสามารถที่จะแก้ไขปัญหาและเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เขาคิด รู้สึกและกระทำได้

คอร์เลย์ (Corley. 1991 : 379-383) ได้กล่าวถึงหลักการในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้คือ

1. สำรวจความต้องการและการรับรู้ของผู้รับคำปรึกษา (Exploring wants, needs and perceptions) ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้ทักษะในการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้ตระหนักถึงความต้องการของตนเองตลอดจนวิธีการในการตอบสนองความต้องการนั้น ส่วนหนึ่งของการให้คำปรึกษาจะประกอบไปด้วยการสำรวจสภาพต่าง ๆ ของผู้รับคำปรึกษารวมทั้งการกำหนดพฤติกรรมของตนเอง เพื่อให้ความต้องการของเขาใกล้เคียงกับความเป็นจริง ทักษะของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงคือ การไม่วิพากษ์วิจารณ์ แต่จะยอมรับผู้รับคำปรึกษาเพื่อให้เขาได้เปิดเผยโลกส่วนตัวของเขา ทำให้ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสได้สำรวจชีวิตของเขาในทุก ๆ ด้าน รวมทั้งสิ่งที่เขาต้องการจากครอบครัว เพื่อน และงาน ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เขามีความคาดหวังและต้องการสิ่งใดจากผู้ให้คำปรึกษาและจากตนเอง

การสำรวจนี้ควรกระทำอย่างต่อเนื่องตลอดกระบวนการให้คำปรึกษา เพราะสภาพต่าง ๆ ในชีวิตของผู้รับคำปรึกษาอาจมีการเปลี่ยนแปลงไป คำถามที่มีประโยชน์ในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถหาข้อสรุปได้อย่างแน่นอนว่าอะไรคือสิ่งที่เขาต้องการก็คือ

"ถ้าคุณเป็นคนที่ลุ่มดั่งการจะเป็นได้ คุณจะเป็นคนแบบไหน" "ถ้าคุณสามารถมีในสิ่งที่คุณต้องการจะมีได้ คุณอยากจะมีอะไร" "ครอบครัวของคุณจะเป็นอย่างไร ถ้ายังเอื้อความต้องการของคุณและเขาเป็นสิ่งที่เดียวกันพอดี" "คุณคิดว่าคุณจะทำอะไรอยู่ ถ้าในขณะที่คุณกำลังมีชีวิตอยู่บนเส้นทางที่คุณปรารถนา" ภายหลังการสำรวจเสร็จสิ้นแล้ว ให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมของเขา เพื่อตัดสินใจว่าสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่นี้จะนำเขาไปสู่ความต้องการของเขาได้หรือไม่

2. เฟ่งความสนใจที่พฤติกรรมปัจจุบัน (Focus on current behavior)

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะเน้นที่พฤติกรรมปัจจุบัน และจะสนใจเรื่องราวในอดีตก็เพียงแต่เฉพาะในแง่มุมมองที่ส่งผลกระทบมาถึงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาในปัจจุบันเท่านั้น การเฟ่งความสนใจที่พฤติกรรมปัจจุบันนี้ทำได้โดยการใช้คำถามที่มีก้ำกึ่งอยู่บ่อย ๆ สำหรับผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้ นั่นคือ "คุณกำลังทำอะไร" แม้ว่าปัญหาหลายปัญหาอาจมีรากฐานมาจากอดีตก็ตาม แต่ผู้รับคำปรึกษาก็จำเป็นต้องเรียนรู้วิธีที่จะจัดการกับปัญหาเหล่านั้นในปัจจุบันด้วยทางเลือกที่ดีกว่า เพื่อที่จะนำเขาไปสู่ความต้องการได้สำเร็จ กลาสเซอร์ (Glasser, 1989) กล่าวว่า ความล้มเหลวในอดีตจะเป็นเช่นนั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญเพราะไม่ว่าผู้ให้ปรึกษาหรือผู้รับคำปรึกษาก็ไม่สามารถจะจัดการอะไรกับสิ่งเหล่านั้นได้ สิ่งที่สามารถทำได้ในปัจจุบันก็คือ การช่วยผู้รับคำปรึกษาสร้างทางเลือกใหม่ที่น่าพอใจกว่า การในอดีตตามอภิปรายนั้นสามารถทำได้ในจุดประสงค์เพื่อช่วยผู้รับคำปรึกษาได้วางแผนสำหรับอนาคตที่ดีขึ้น ภาระของผู้ให้คำปรึกษาก็คือ การมุ่งหน้าที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาจัดการกับสถานการณ์ปัจจุบันของตนเอง

ในตอนเริ่มต้นของการการให้คำปรึกษานั้นจำเป็นต้องพูดคุยกับผู้รับคำปรึกษาให้ครอบคลุมเกี่ยวกับชีวิตของเขา การสำรวจนี้จะเป็นขั้นเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การประเมินในขั้นต่อไปว่าสิ่งต่าง ๆ นั้นนำเขาไปสู่ทิศทางที่พึงประสงค์หรือไม่ ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่โดยการถือกระจกตรงหน้าผู้รับคำปรึกษาพร้อมทั้งถามว่า "คุณมองหิอะไรเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน

และอนาคตบ้าง" การสะท้อนความรู้สึกนี้จะทำให้ผู้รับคำปรึกษา เกิดความกระตือรือร้น

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะเพิ่มความสนใจที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในปัจจุบัน ไม่เพียงแต่การเปลี่ยนทัศนคติและความรู้สึกเท่านั้น แต่ไม่ได้หมายความว่าทัศนคติไม่มีความสำคัญ แต่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายกว่าการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและถือว่าเป็นคุณค่าในกระบวนการให้คำปรึกษา แม้ว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะมีการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาอภิปรายถึงความรู้สึกที่อยู่ข้าง ก็เพื่อที่จะเน้นให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระตือรือร้นในการกระทำ และผลที่ได้รับจากการกระทำนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะสนับสนุนให้ผู้รับคำปรึกษา มีความคิดและการกระทำที่สอดคล้องกับความรู้สึก จุดมุ่งหมายก็คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา เข้าใจในความรับผิดชอบต่อความรู้สึกของตนเอง คำถามที่อาจจะนำมาใช้ถามก็คือ "คุณกำลังทำอะไรอยู่" "ในสัปดาห์ที่ผ่านมา คุณได้ทำอะไร เช่นเดียวกับที่กำลังทำอยู่บ้าง" "ในสัปดาห์ที่ผ่านมาคุณต้องการจะทำอะไรที่ต่างไปจากที่กำลังทำอยู่บ้าง" "อะไรทำให้คุณไม่สามารถทำในสิ่งที่คุณต้องการทำ" "คุณจะทำอะไรในวันพรุ่งนี้บ้าง"

การฟังผู้รับคำปรึกษา สู่ถึงความรู้สึกสามารถทำได้ในกรณีที่ความรู้สึกนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ เมื่อผู้รับคำปรึกษาพูดถึงความรู้สึกที่เป็นปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสนใจมากกว่าที่จะกระตุ้นให้เขาเปลี่ยนสิ่งที่เขากำลังทำหรือกำลังคิด การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมุ่งที่จะให้ผู้รับคำปรึกษา เกิดความตระหนักรู้ เกี่ยวกับผลของพฤติกรรมในปัจจุบัน เพราะกระบวนการช่วยเหลือนี้เป็นการช่วยให้บุคคลได้รับในสิ่งที่เขาต้องการและเป็นการพัฒนาภาพพจน์ของตนเองให้ดีขึ้นด้วย

3. ให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรม (Getting clients to evaluate their behavior) ประเด็นสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงก็คือ การใช้คำถามเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินค่าพฤติกรรมของตนเองว่า "พฤติกรรมในปัจจุบันของคุณทำให้คุณสมหวังในสิ่งที่คุณต้องการหรือไม่ และพฤติกรรมนี้จะนำคุณไปสู่ทิศทางที่คุณ

ต้องการหรือไม่"

ทักษะในการตั้งคำถามของผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยทำให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรมของตนเองได้ เช่น "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้ ทำให้คุณมีความสุขหรือมีความทุกข์" "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้ เป็นสิ่งที่คุณต้องการจะทำหรือไม่" "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้ เป็นการขัดต่อคุณระเบียบหรือไม่" "คุณจะให้สัญญาว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรในกระบวนการให้คำปรึกษาและจะปฏิบัติตนอย่างไรเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเอง" ผู้ให้คำปรึกษาสามารถที่จะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาตัดสินใจคุณค่าได้โดยการถามเขาเกี่ยวกับความต้องการ การรับรู้และผลของพฤติกรรมเป็นภาระของผู้ให้คำปรึกษาที่จะเผชิญหน้ากับผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมของเขาและทำให้เขาตัดสินใจคุณภาพพฤติกรรมของเขา ถ้าปราศจากการประเมินตนเองนี้ ผู้รับคำปรึกษาจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

การให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินผลอันเกิดจากพฤติกรรมของเขาแต่ละพฤติกรรมเป็นงานหลักในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง กระบวนการประเมินการกระทำ ความคิด ความรู้สึกและผลของการกระทำแต่ละพฤติกรรมจะต้องอยู่ภายในขอบข่ายความรับผิดชอบของผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาพึงต้องระวังที่จะไม่รับเป็นความรับผิดชอบของตนต่อคำตอบเหล่านั้นของผู้รับคำปรึกษา

ในตอนเริ่มต้นการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนั้น ผู้ให้คำปรึกษาสามารถที่จะนำทางผู้รับคำปรึกษาได้บ้างเพื่อช่วยให้เขาได้ตระหนักถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่มีประสิทธิภาพและในการทำงานร่วมกับผู้รับคำปรึกษาที่อยู่ในภาวะวิกฤตในบางครั้งก็มีความจำเป็นที่จะต้องแนะนำโดยตรงว่าสิ่งใดควรทำสิ่งใดไม่ควรทำ

ผู้รับคำปรึกษาบางคนยืนยันว่าเขาไม่มีปัญหาและพฤติกรรมของเขาก็ไม่ได้ทำให้เขาประสบกับปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องระลึกไว้ว่าเขาประเมินไปตามการรับรู้ของเขา การให้คำปรึกษาจะไม่สามารถประสบความสำเร็จได้นอกเสียจากผู้ให้คำปรึกษาจะสามารถยอมรับว่าสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษารับรู้นั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงจากสิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษาและผู้ใกล้ชิด

ผู้รับคำปรึกษาได้รับรู้ ในกรณีเช่นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องอาศัยทักษะในการตั้งคำถาม ความอดทนเป็นสิ่งสำคัญในกรณีที่พบผู้รับคำปรึกษาที่มีความยุ่งยาก ต้องอาศัยเวลาในการทำที่เขาตระหนักในพฤติกรรมของตนเองว่าไม่สามารถทำได้ เขาได้รับในสิ่งที่เขาต้องการได้และไม่สามารถนำเขาไปสู่ทิศทางที่เขาต้องการได้

4. การวางแผนและข้อผูกพัน (Planning and commitment)

เมื่อผู้รับคำปรึกษาตัดสินใจได้แล้วว่าอะไรคือสิ่งที่เขาต้องการจะเปลี่ยนแปลง เขาจะต้องเตรียมพร้อมที่จะสำรวจพฤติกรรมทางบวกอื่น ๆ และกำหนดแผนการปฏิบัติ ภายหลังจากแผนได้ถูกกำหนดลงภายใต้ความร่วมมือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาแล้วจะต้องทำข้อผูกพันเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้

งานที่สำคัญสำหรับการให้คำปรึกษาก็คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษากำหนดแนวทางที่จะตอบสนองความต้องการของตนเอง กระบวนการของการวางแผนตลอดจนการดำเนินการตามแผนการนั้น คือ วิธีที่ผู้รับคำปรึกษาควบคุมชีวิตของตนเอง วิธีนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ได้เตรียมการให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับข้อมูลใหม่และช่วยให้เขาได้ค้นพบทางเลือกใหม่ที่มีประสิทธิภาพที่สามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้ จุดมุ่งหมายของการวางแผนคือการเตรียมการเพื่อประสบการณ์แห่งความสำเร็จ ในระยะนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษานึกถึงความรับผิดชอบในการเลือกและการปฏิบัติของตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตือนให้ผู้รับคำปรึกษาระลึกว่าไม่มีผู้ใดในโลกที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเขาหรือมีชีวิตอยู่เพื่อเขา

ลักษณะของการวางแผนมีลักษณะดังนี้

1. แผนนั้นควรจะอยู่ภายใต้ขอบเขตของความสามารถของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้แผนนั้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการที่จะตอบสนองของเขา
2. แผนที่จะต้องเข้าใจง่าย แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาต้องการแผนที่มีความเฉพาะเจาะจงให้เห็นได้ชัดเจน ประโยชน์ที่ได้ก็ควรที่จะมีการยืดหยุ่นและเปิดโอกาสให้เปลี่ยนแปลง

แก่เขาได้

3. แผนนั้นควรเป็นแผนที่สามารถปฏิบัติได้จริง ผู้ให้คำปรึกษาสามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นว่าแม้จะเป็นเพียงแผนเล็ก ๆ แต่ก็จะช่วยทำให้เขาเปลี่ยนแปลงไปตามที่ต้องการได้อย่างมีขั้นตอน

4. แผนนั้นควรจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ดีและกำหนดสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษามีความเต็มใจที่จะทำ

5. ผู้ให้คำปรึกษาควรจะกระตุ้นผู้รับคำปรึกษาให้ปฏิบัติตามแผนโดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับผู้ใด แผนที่สร้างขึ้นมาโดยขึ้นอยู่กับผู้อื่นเปรียบเหมือนเรือที่มัวอาจแล่นได้เอง หากต้องอาศัยความเมตตาจากมหาสมุทรนั่นเอง

6. แผนที่มีประสิทธิภาพคือ แผนที่จะต้องทำซ้ำได้เหมาะสมที่จะใช้ปฏิบัติได้ทุกวัน

7. แผนนั้นควรเป็นแผนที่สามารถจะปฏิบัติได้นานเท่าที่ต้องการ ผู้ให้คำปรึกษาสามารถถามผู้รับคำปรึกษาได้ว่า "วันนี้คุณตั้งใจที่จะทำอะไรเพื่อเป็นการเริ่มต้นในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณ" "คุณพูดว่าคุณอยากจะหยุดความเศร้าร่ำไห้เสียใจ แล้วตอนนี้คุณกำลังทำอะไรเพื่อที่จะให้บรรลุเป้าหมายนั้น"

8. แผนที่มีประสิทธิภาพจะต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรม เช่น ผู้รับคำปรึกษาวางแผนต่าง ๆ ดังนี้ ทำงาน เขียนจดหมายถึงเพื่อน ผักโรยเค สละเวลาสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมงเพื่อทำงานอาสาสมัคร ฯลฯ

9. ก่อนที่ผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติตามแผนนั้น ควรให้เขาร่วมประเมินแผนที่กำหนดไว้ว่า สามารถปฏิบัติได้จริงหรือไม่ มีความสัมพันธ์กับความต้องการของเขาหรือไม่ และภายหลังจากการนำแผนไปปฏิบัติจริงแล้ว การนำแผนมาประเมินใหม่อีกครั้งหนึ่งก็ยังคงเป็นประโยชน์ ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องถามผู้รับคำปรึกษาว่า "แผนของคุณสามารถช่วยคุณได้หรือไม่" ถ้าหากแผนนั้นซ้ำไม่ได้แล้วจะต้องมีการกลับไปประเมินใหม่และพิจารณาทางเลือกใหม่

10. เพื่อที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาผูกพันตนเองกับแผนของตนเองกำหนดไว้จะต้องให้เขาเขียนข้อผูกพันด้วย ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนและแผนที่วางไว้จะไม่มี ความหมาย ถ้าหากปราศจากข้อผูกพันของผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติตาม

กลวิธีและเทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่กล่าวมาข้างต้นนั้น มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถนำตนเองได้ มีความรับผิดชอบและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปในทางที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของตนเอง

เทคนิคพิเศษในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

คอร์เลย์ (Corley. 1991 : 383 - 385) ได้อธิบายถึงเทคนิคพิเศษในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้

1. ศิลปะในการตั้งคำถามด้วยความชำนาญ

เพราะเหตุว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงใช้การตั้งคำถามในระดับที่มากกว่าการให้คำปรึกษาอื่น ๆ ผู้ให้คำปรึกษาจึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาทักษะในการตั้งคำถามที่กว้างขวาง วัตถุประสงค์หลัก 4 ประการของการใช้คำถามก็คือ เพื่อเข้าไปสู่โลกส่วนตัวของผู้รับคำปรึกษา เพื่อรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ข้อมูล และเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถควบคุมวิถีชีวิตของเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มักพบว่าผู้ให้คำปรึกษานำการตั้งคำถามไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะผู้ให้คำปรึกษาที่ขาดประสบการณ์ คำถามบิดถูกนำมาใช้มากเกินไปและมักส่งผลให้เกิดการใช้กลไกปกป้องตนเอง ส่วนคำถามเปิดที่ใช้อย่างถูกจังหวะจะสามารถทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้คิดทบทวนเกี่ยวกับสิ่งที่เขาต้องการและได้ประเมินพฤติกรรมของตนเองว่าสามารถนำเขาไปสู่ทิศทางที่ต้องการหรือไม่

2. เทคนิคการช่วยตนเองในโปรแกรมการพัฒนาตนเอง

โปรแกรมการพัฒนาตนเองนี้เป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาเกี่ยวกับการตอบสนองความต้องการเท่า ๆ กับการพิจารณาพฤติกรรมที่กำหนดไว้ เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลง

"การเปลี่ยนแปลง" นั้นรวมถึง "การกระทำพฤติกรรม" แทนที่ "การยกเลิกพฤติกรรม" และ "พฤติกรรมที่พึงประสงค์" แทนที่ "พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์"

ในการปฐมนิเทศนั้น ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้คำถามเหล่านี้เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินความต้องการของตนเอง "คุณต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณจริง ๆ หรือไม่?" "ถ้าในตอนที่คุณมีในสิ่งที่ต้องการ คุณลองจินตนาการดูว่าชีวิตของคุณจะแตกต่างกันไปอย่างไร?" "อะไรคือสิ่งที่คุณต้องการที่คุณเหมือนว่าคุณจะไม่ได้รับสิ่งนั้นจากชีวิตของคุณ?" "คุณคิดว่าอะไรที่ยับยั้งคุณไม่ให้เปลี่ยนแปลงไปตามที่คุณอยากจะเป็น?" และคำถามต่อไปนี้จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่ "ลองบรรยายถึงช่วงเวลาที่คุณรู้สึกถึงความหมายของความสำเร็จ และบอกด้วยว่า ช่วงเวลานั้นคุณกำลังทำอะไรอยู่?" "ถ้าคุณมีเวลาเหลืออีกเพียงปีเดียวที่จะมีชีวิตอยู่ คุณอยากที่จะทำอะไรที่แตกต่างไปจากที่เป็นอยู่บ้าง?"

คำถามเหล่านี้จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาฟังความสนใจไปยังสิ่งที่เขากำลังทำ กำลังคิดและกำลังรู้สึก ยุทธวิธีในการตั้งคำถามจะมีประสิทธิภาพในการทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาทางเลือกใหม่ซึ่งจะนำมาแทนที่ความล้มเหลวแทนการยึดติดอยู่กับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ผู้รับคำปรึกษาจะสามารถพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

3. การใช้อารมณ์ขัน

การใช้อารมณ์ขันอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องใช้ได้อย่างเหมาะสมถูกจังหวะ อารมณ์ขันในกระบวนการให้คำปรึกษานั้นจะต้องใช้ได้อย่างที่ เหมาะสมและต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถมองสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อารมณ์ขันที่ใช้จะต้องไม่เกี่ยวข้องกับ ความขัดแย้ง การเยาะเย้ย หรือขาดความเคารพ

ในทางตรงกันข้าม การใช้อารมณ์ขันก่อให้เกิดอันตรายได้ในกรณีที่ไปกระทบกับปัญหาของผู้รับคำปรึกษา ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองภายในจิตใจของผู้รับคำปรึกษา และการทำให้ผู้รับคำปรึกษา รู้สึกไม่พอใจ

อารมณ์ขันที่กระทบกับความ รู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้รับคำปรึกษาด้วยการทำให้

ผู้รับคำปรึกษา รู้สึกว่าตนเองน่ารังเกียจและรู้สึกอับอายนั้นเป็นการเข้าใจอย่างไม่เหมาะสมและเป็นการกระทำที่คิดไปจากเจตมุงหมายของการให้คำปรึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการให้คำปรึกษาดังนี้ คือ การตั้งคำถาม การให้ข้อมูล การตีความหมาย และการให้กำลังใจ

2.3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮาร์ท (Hart. 1986 : Abstract) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่อยู่ในสภาพแวดล้อมทางการเรียนต่างกัน ในการศึกษาคั้งนี้มุ่งที่จะปรับปรุงพฤติกรรมการทำงาน การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนของนักเรียนที่เรียนกับครูโดยตรงกับนักเรียนที่ทำงานในห้องทำงานอย่างอิสระ โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่มีปัญหาเช่น คือ ต้าน ก้าวร้าว ไม่ทำงานตามที่มอบหมาย หนีเรียน ผลการศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถเพิ่มพฤติกรรมการทำงานของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มได้ ส่วนการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน และการมีปฏิสัมพันธ์กับครูนั้นไม่ปรากฏว่ามีการเปลี่ยนแปลงให้เห็นอย่างชัดเจน

แอบบอทท์ (Abbott. 1983 : Abstract) ได้ทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของเด็กพิการเรตด 6, 7 และ 8 ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองต่ำ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองมีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูงขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

สุดถัย มุขยวงศา (2533 : 46) ำได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม โดยแนวความคิดแบบเผชิญความจริงที่มีต่อนิสัย และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ผ่านประสบการณ์ของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบเผชิญความจริงสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มีนิสัย และทัศนคติในการเรียนที่ดีขึ้นกว่าเดิม

จากผลการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศ จะเห็นได้ว่า การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สามารถปรับเปลี่ยนพัฒนาความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของบุคคลให้เหมาะสมได้ โดยเฉพาะสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนได้ ผู้วิจัยจึงคาดว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนได้

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 8) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง การเฝ้าดูอย่างมีจุดมุ่งหมาย

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 35) กล่าวว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรม และตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก กระทำหรือตอบโต้ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ำได้ยินได้ และวัดได้

สำหรับจุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้นได้มีผู้กล่าวไว้ในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 35) ได้กล่าวว่า เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ

พฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาแล้วนำข้อมูลที่รวบรวมไว้มาวิเคราะห์ต่อไป เพื่อให้ได้ทราบว่า พฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

สมรภรณ์ เอี่ยมสุภายิต (2524 : 264) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้น เพื่อให้ครูได้ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data) ของพฤติกรรมที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลง และช่วยให้ครูสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องว่าควรจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด

นอกจากนี้ กมลรัตน์ หล้าสูงงษ์ (2527 : 32) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการสังเกตที่ใช้ในการแนะแนวไว้ดังนี้คือ

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้เป็นครั้งแรก หรืออาจได้เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียดซึ่งเคยได้รับความอกล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ เพื่อใช้ประกอบการแนะแนวบุคคลให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการ ซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษา และแนะแนวต่อไป
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบและไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบจากสิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดีและรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

จากความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกตที่กล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการสังเกตเป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมาย และลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตนั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไปว่าควรเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใดและ เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

3.2 หลักในการสังเกตพฤติกรรม

สมรภรณ์ เอี่ยมสุภายิต (2526 : 264) กล่าวถึงหลักในการสังเกตพฤติกรรมว่า ผู้สังเกตพฤติกรรมพึงยึดหลักดังต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตตามที่เห็นเด่นชัด พฤติกรรมที่ครูควร
จะเลือกเพื่อทำการสังเกตนั้นควรจะเป็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงมาจากเกณฑ์มาตรฐานของ
ห้องเรียน และครุคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนมากที่สุด นอก
จากนั้นพฤติกรรมที่สังเกตควรเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ

2. เลือกผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ
ด้วยกันคือ

2.1 นักเรียนสังเกตตนเอง คือการทำให้ผู้ที่พัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของตนเอง

2.2 บุคคลอื่นเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจจะเป็นครู เพื่อนครูหรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน
เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างที่จะให้
ข้อมูลใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรก เพราะว่าผู้สังเกตนั้นมีแนวโน้มที่จะลำเอียง
น้อยกว่าผู้ที่ต้องการพัฒนาพฤติกรรมเอง อีกทั้งวิธีนี้สามารถที่จะตรวจสอบความเที่ยง
ระหว่างผู้สังเกตได้โดยการให้ผู้สังเกตมากกว่า 1 คนขึ้นไป สังเกตพฤติกรรมเดียวกัน
ของคน ๆ เดียวกัน ซึ่งผู้สังเกตพฤติกรรมทั้ง 2 คน สังเกตได้ใกล้เคียงกันหรืออย่างน้อยที่สุด
เห็นพ้องต้องกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ก็นับได้ว่าข้อมูลที่ได้นั้นมีความเที่ยงตรงสูง

3. เลือกสถานที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย
ของครูว่าต้องการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในสถานที่ใด อาจจะเป็น
ห้องเรียน ในห้องสมุด หรือบ้านของนักเรียนก็ได้

4. เลือกเวลาที่จะทำการสังเกตพฤติกรรม การเลือกเวลานี้ควรจะต้องเลือกที่
พฤติกรรมที่ต้องการจะสังเกตเกิดขึ้นบ่อยที่สุด และการเลือกเวลานั้นควรจะใช้วิธีการสุ่มเวลา
ซึ่งหมายความว่า ผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งในเวลาเดียวกันของวันเดียวกัน
แต่การสุ่มสังเกตหลาย ๆ เวลาของวันเดียวกันได้ เช่น ตอนเช้า ตอนบ่าย และตอนก่อนเลิกเรียน
 เป็นต้น ช่วงการสังเกตโดยการสุ่มเวลานั้นจะทำให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด

เนื่องจากว่าไม่มีพฤติกรรมใดที่จะเกิดบ่อยในช่วงเวลาเดียวกันตลอดเวลา

5. เลือกแบบบันทึกพฤติกรรมให้เหมาะสม แบบบันทึกพฤติกรรมนี้ผู้ทำการสังเกตควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเอง และจะต้องไม่สับสน โดยมุ่งให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่จะศึกษา ซึ่งผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 39 - 44) กล่าวถึงการเลือกแบบสังเกตและแบบบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้คือ

5.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยเน้นความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์ที่จะศึกษา ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวจะไม่นับมาบันทึก

5.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น สังเกตพฤติกรรมช่วง 5 นาที ทุก ๆ 6 นาที เป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพราะฉะนั้นในเวลา 1 ชั่วโมงจะสังเกตพฤติกรรมได้ 10 ครั้ง ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนี้จะเป็นพฤติกรรมของนักเรียนคนนั้น ๆ ในช่วงเวลานั้น นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตได้ครั้งละหลาย ๆ คน โดยการสลับช่วงเวลาละ 1 คน เช่น สังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 คน และใช้เวลาในการสังเกตช่วงละ 10 วินาที เพราะฉะนั้นในช่วงเวลาที่ 1 จะสังเกตนักเรียนคนที่ 1 ช่วงเวลาที่ 2 สังเกตนักเรียนคนที่ 2 จนครบ 20 คน จะใช้เวลา 200 วินาที แล้วกลับมาเริ่มต้นสังเกตคนที่ 1 อีก จนครบ 20 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตสามารถแยกเป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน หรือรวมเป็นพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 20 คนได้

นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตพฤติกรรมได้หลายประเภทพร้อม ๆ กัน โดยจําแนกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาว่าเป็นพฤติกรรมใดบ้างและเพื่อความสะดวก

ในการบันทึก ควรจะกำหนดรหัสของพฤติกรรมแต่ละประเภทด้วย หากประเภทของพฤติกรรมที่จะสังเกตและบันทึกนั้นมีหลายประเภท

3.3 หลักการบันทึกพฤติกรรม

สมรภรณ์ เอี่ยมสุภามิต (2524 : 267 - 273) ได้กล่าวถึงหลักการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้คือ

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่ ด.ช.สมชาย ยกมือขึ้นเพื่อถามคำถามและตอบคำถามในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกด้วยความถี่ได้นั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่ไม่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกันและจะต้องใช้เวลาในการบันทึกในแต่ละวัน การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นี้เพียงแต่หารอยะคะแนนจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น
2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นซึ่งสามารถจับบันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ตามโดยที่ผู้ทำการบันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่บันทึกให้แน่นอนก่อน เช่น ต้องการจดบันทึกพฤติกรรมการคุยในช่วงเวลา 30 นาทีในวิชาคณิตศาสตร์ก็ต้องแบ่งเวลา 30 นาทีนั้นออกเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ เท่า ๆ กัน อาจจะเป็นช่วงเวลา 20 วินาที 30 วินาที หรือ 1 นาทีก็ได้ตามแต่ต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็จะพิจารณาดูว่าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดขึ้นให้ใส่ 0 ลงในช่วงเวลานั้น ๆ แต่ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นแม้ว่าจะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งในช่วงเวลานั้นก็ตามให้นับเวลาเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงเวลาที่เกิดขึ้นนั้น
3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้บันทึกพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก

วิธีการบันทึกแบบนี้ เพียงแต่ใช้นาฬิกาจับเวลา แล้วดูว่าเหตุการณ์นั้นใช้เวลานานเท่าใด เท่านั้น
 หน้านี้ เรียบเรียงจนกระทั่งหมดเวลาที่สังเกตเหตุการณ์

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต
 2 คน ซึ่งใช้เวลาในการสังเกต 2 สัปดาห์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .80
 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2530 : 46 ; อ้างอิงมาจาก
 Wright, 1966) โดยยี่สุตร

จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน

ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง=

จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน + จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน

3.4 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกเหตุการณ์

วิธีการเสนอข้อมูลนั้นนิยมเสนอในรูปของกราฟ และนิยมเสนอในรูปของกราฟเส้น
 ซึ่งในกราฟรูปเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียวหรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคล
 คนเดียวหรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมของหลาย ๆ
 บุคคล หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว ในการสร้างโปรแกรมเพื่อที่จะพัฒนาหรือ
 เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของ
 พฤติกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้น จะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่
 สังเกต วันเวลาที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมรภรณ์ เขี่ยมสุภามิต, 2526 : 20)

3.5 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกเหตุการณ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 50) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสังเกตและ
 การบันทึกเหตุการณ์ว่าดังนี้

1. จะช่วยทำให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยทำให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีปรับพฤติกรรมมาให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับและเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้น ๆ
3. จะช่วยทำให้ทราบถึงทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่าเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด
4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไป ภายหลังการปรับแล้วและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตสรุปได้ว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือในการศึกษาพฤติกรรม โดยที่พฤติกรรมที่จะสังเกตนั้นเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเพื่อตอบโต้สิ่งเร้าในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งและต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ นับว่าได้ยินได้และวัดได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษา แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไป

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำวิธีสังเกตมาใช้ในการรวบรวมข้อมูล เนื่องจากพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้และการสังเกตจะสามารถทำให้ได้ข้อมูลของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ดีกว่าแบบสอบถามหรือเครื่องมือชนิดอื่น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 จำนวน 33 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรโดยมีขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. สืบหาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน โดยให้อาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งหมด 3 ห้องเรียน จำนวน 135 คน และผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนอีกครั้งหนึ่งแล้วนำคะแนนนักเรียนในแต่ละห้องมาเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ เพื่อหาจำนวนนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป
2. ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนจากข้อ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59

3. สุ่มห้องเรียนที่มีนักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมากกว่า 8 คนมา 2 ห้องเรียน (ในกรณีที่นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมากกว่า 8 คนทั้ง 3 ห้อง) แล้วสุ่มห้องเรียนอีกครั้ง เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ถ้านักเรียนในแต่ละห้องมีเกิน 8 คน ให้สอบถามความสมัครใจแล้วสุ่มให้เหลือห้องละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
3. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 1.1 ผู้วิจัยศึกษาดาราน เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและหลักการบันทึกพฤติกรรม
 - 1.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานธิเบสร์ และสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่พบในห้องเรียน
 - 1.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ศาสตราจารย์ ดร.พงษ์พรรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร นัตรสกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วชิรญา บัวศรี ตรวจสอบ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ
 - 1.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง

การให้คะแนน

1	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
0	หมายถึง	นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. มีผู้สังเกต 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตอีก 1 คน
2. ผู้สังเกตและผู้ร่วมสังเกตศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้
3. ผู้สังเกตและผู้ร่วมสังเกตศึกษานิยามของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนให้เข้าใจ

ตรงกัน พร้อมทั้งศึกษาแบบบันทึกการสังเกตให้เข้าใจ เพื่อให้สามารถใช้บันทึกการสังเกตได้อย่างถูกต้อง

4. ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การสังเกตแบบช่วงเวลา (Time Sampling)

ในชั่วโมงคณิตศาสตร์ จะสังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ต่อกลุ่ม ในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง จะสังเกตพฤติกรรมเป็นเวลา 40 นาที ติดต่อกัน โดยแบ่งการสังเกตออกเป็นช่วง ๆ รวม 4 ช่วง ช่วงละ 8 นาที นาทีละ 1 คน และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง โดยจะทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในวันพฤหัสบดี และวันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 ถึงวันที่ 15 มกราคม พ.ศ.2536 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองสังเกตเวลา 9.20 - 10.00 น. และกลุ่มควบคุมสังเกตเวลา 11.10 - 11.50 น. เช่นเดียวกันทั้งสองวัน

5. เขียนแผนผังที่ให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการสังเกต

6. วิธีการสังเกต ผู้สังเกตและผู้ร่วมสังเกตเข้าไปนั่งหลังชั้นเรียนในตำแหน่ง

ที่มองเห็นพฤติกรรมในห้องเรียนและได้ยินเสียงชัดเจน โดยไม่มีการปรึกษาเกี่ยวกับการบันทึกพฤติกรรมทั้งในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลองและระยะหลังการทดลอง

การหาดัชนีความเชื่อมั่นในการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตหาได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2530 : 46 ; อ้างอิงมาจาก Wright, 1966) โดยใช้สูตร

จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่ตรงกัน

ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง = _____

จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่ตรงกัน + จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่ต่างกัน

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบ

เผชิญความจริง การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเพื่อเป็นแนวทางกำหนดขั้นตอนการสร้างโปรแกรมให้เหมาะสมกับปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง แล้วนำไปให้

ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรสุภกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วชิรญา บัวศรี ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ โดยดูความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมาแก้ไขตามข้อ 2.2

แล้วนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์

สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 2 คน คนละ 1 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 50 นาทีต่อสัปดาห์

ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม

พ.ศ.2535 เวลา 07.00 น. และ เวลา 16.00 น. (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

3. โปรแกรมการให้ข้อเสนอเทศ

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและวิธีลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เพื่อเป็นแนวทางกำหนดขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการให้ข้อเสนอเทศให้เหมาะสมกับลักษณะปัญหาและผู้รับข้อเสนอเทศ

3.2 สร้างโปรแกรมการให้ข้อเสนอเทศ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ ศาสตราจารย์ ดร.ฟองพรรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรสุภกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วชิรญา บัวศรี ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ โดยดูความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.3 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแล้วในข้อ 3.2 ไปใช้กับกลุ่มควบคุม

โปรแกรมการให้ข้อเสนอเทศ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 50 นาที วันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ.2535 เวลา 07.00 น. หรือ 16.00 น. (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) (ฟองพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 217-218) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็น 3 ระยะ ดังนี้

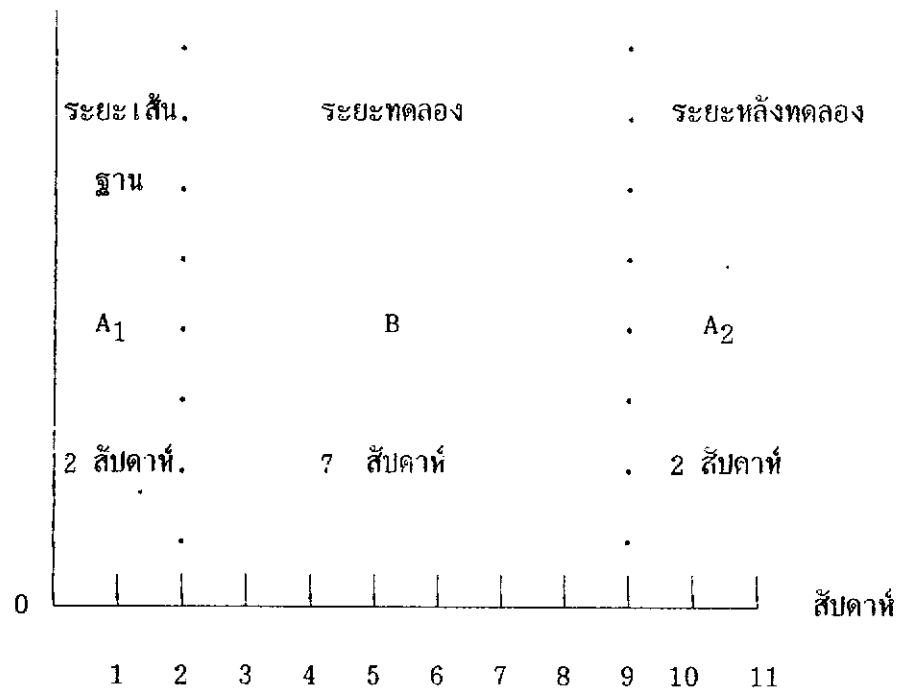
ระยะที่ 1 (A₁) ระยะเสถียรพฤติกรรม หาเสถียรพฤติกรรมเป็นเวลา 2

สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) วิทยากรจะแนะนำฉบับสำหรับเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนก่อนการทดลอง และใช้คะแนนดิบของทุกคนเป็นการทดสอบก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง ใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับกลุ่มทดลองและใช้โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะกับกลุ่มควบคุมเป็นเวลา 7 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 9) และใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในระยะทดลอง

ระยะที่ 3 (A₂) ระยะหลังการทดลอง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 10 - 11) วิทยากรจะแนะนำฉบับสำหรับเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนหลังการทดลองและใช้คะแนนดิบของทุกคนเป็นการทดสอบหลังการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนวิชาคณิตศาสตร์

ภาพประกอบ 1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมตลอดทั้ง 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 (A₁) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ผู้วิจัยหาเส้นฐานพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ของนักเรียน ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) เพื่อศึกษาพื้นฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการ

สังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ทั้ง 2 กลุ่ม ที่เกิดขึ้นในสภาพการเรียนการสอนปกติ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ตั้งแต่วันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 ถึงวันที่ 13 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 ครั้งละ 40 นาที

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ให้นักศึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงตามโปรแกรมที่กำหนดไว้โดยให้คำปรึกษา 7 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 9) สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 50 นาที ในวันจันทร์ ถึง วันพฤหัสบดี เวลา 07.00 น. และ 16.00 น. ตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ.2535 ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในระยะทดลอง

2.2 กลุ่มควบคุม ให้นักเรียนเพศตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้ข้อเสนอแนะ 7 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 9) สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 50 นาที ในวันศุกร์ เวลา 07.00 น. หรือ 16.00 น. ตั้งแต่วันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ.2535 ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในระยะทดลอง

ระยะที่ 3 (A₂) ระยะหลังการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 10 - 11) โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ตั้งแต่วันที่ 7 มกราคม พ.ศ.2536 ถึงวันที่ 15 มกราคม พ.ศ.2536 ครั้งละ 40 นาที เพื่อศึกษาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนหลังการทดลอง

การนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ไ้จากการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนในแต่ละครั้งมาหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นระหว่างผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกต หลังจากนั้นนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ทางสถิติและเสนอข้อมูลเป็นกราฟเส้นตรงเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในแต่ละระยะของผู้รับการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม

วิธีจัดการกับข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่ามัธยฐาน

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

2.1 ทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533 : 91-97)

2.2 ทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้การทดสอบของ แมน วิทนีย์ (The Mann-Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533 : 120-128)

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	มัชฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน
Mdn(diff)	แทน	มัชฐานความแตกต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน
Q.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน
Q.D. (diff)	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ความแตกต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched - Pairs Signed Ranks Test)
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และการให้ข้อเสนอแนะ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และการให้ข้อเสนอแนะ

กลุ่ม	Mdn	Q.D.	U
กลุ่มทดลอง	38.5	5.34	23
กลุ่มควบคุม	37.3	.8	

จากตาราง 1 ปรากฏว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการให้ข้อเสนอแนะ ไม่แตกต่างกัน (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 7 ในภาคผนวก)

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

การทดสอบ	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	38.5	5.34	
หลังการทดลอง	3.83	1.5	0**

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง การรำลึกาธิรักษาแบบเผชิญความจริง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองลดลง หลังการรำลึกาธิรักษาแบบเผชิญความจริง (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตารางที่ 8 ในภาคผนวก)

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการรำลึกาธิรักษาแบบเผชิญความจริง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังแสดงในตาราง 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการรำลึกาธิรักษาแบบเผชิญความจริง

การทดสอบ	Mdn	Q. D.	U
ก่อนการทดลอง	37.3	.8	
หลังการทดลอง	12.3	.93	0**

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 ปรากฏว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มควบคุมก่อนและหลัง การรำลึกาธิรักษาแบบเผชิญความจริง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า พฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มควบคุมลดลง หลังการรำลึกาธิรักษาแบบเผชิญความจริง (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ในตารางที่ 9 ในภาคผนวก)

4. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และการให้ข้อเสนอแนะ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังแสดงในตาราง 4

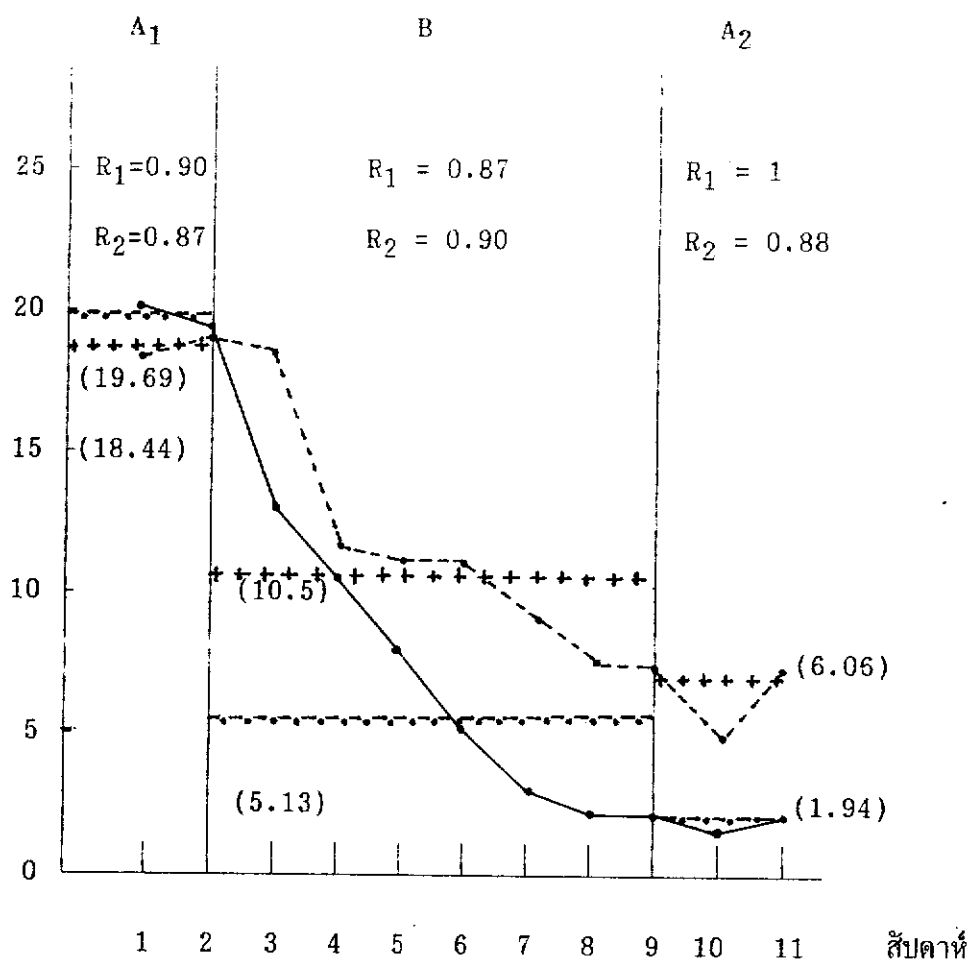
ตาราง 4 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการให้ข้อเสนอแนะ

กลุ่ม	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลอง	35.5	2	0**
กลุ่มควบคุม	25.5	2.16	

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 บ่งชี้ว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 10 ในภาคผนวก)

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

- _____ ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มควบคุมในแต่ละสัปดาห์
- .-.-.- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองในแต่ละช่วง
- +++++ ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มควบคุมในแต่ละช่วง
- R₁ ค่ามัธยฐานของค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตในกลุ่มทดลอง
- R₂ ค่ามัธยฐานของค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตในกลุ่มควบคุม

ภาพประกอบ 2 มัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

จากภาพประกอบ 2 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมเป็น 19.69 และในระยะทดลองลดลงเป็น 5.19 และในระยะติดตามผลลดลงเป็น 1.94 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนได้

สำหรับกลุ่มควบคุม ที่ได้รับข้อเสนอ ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในระยะเส้นฐานพฤติกรรมเป็น 18.44 ในระยะทดลองลดลงเป็น 10.5 และในระยะติดตามผลลดลงเป็น 6.06 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการให้ข้อเสนอสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนได้

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม พบว่าในระยะเส้นฐานพฤติกรรมนั้นค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มใกล้เคียงกัน ส่วนในระยะทดลองค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มลดลงแตกต่างกัน โดยค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม และในระยะหลังการทดลองค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอ

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้านี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนาธิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับข้อเสนอแนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังได้รับข้อเสนอแนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไปและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 จำนวน 33 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
3. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

การดำเนินการทดลอง

1. การทดสอบก่อนการทดลอง

ใช้คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ในสัปดาห์ที่ 1-2 เป็นคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนก่อนการทดลอง

2. การทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) แบ่ง

การทดลองออกเป็น 3 ระยะคือ

ระยะที่ 1 (A₁) ระยะเสาะหาสถานการณ์ ผู้วิจัยหาสถานการณ์ไม่ตั้งใจเรียน ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ที่เกิดขึ้นในสภาพการเรียนการสอนปกติ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาทีตั้งแต่วันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 ถึงวันที่ 13 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมเป็น 0.90 และ 0.87 ตามลำดับ

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลอง เริ่มตั้งแต่ สัปดาห์ที่ 3-9 ตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ.2535 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ.2535 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ดำเนินรายการตามโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง จำนวน 7 ครั้ง เป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 50 นาที ในวันจันทร์ ถึงวันพฤหัสบดี เวลา 07.00 น. และ 16.00 น. โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที ตลอดระยะทดลอง ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของกลุ่มทดลองเป็น 0.87

2.2 กลุ่มควบคุม ดำเนินการตามโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 7 ครั้ง เป็นเวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 50 นาที ในวันศุกร์ เวลา 07.00 น. หรือ 16.00 น. โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที ตลอดระยะทดลอง ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของกลุ่มควบคุมเป็น 0.90

ระยะที่ 3 (A₂) ระยะหลังการทดลอง เป็นระยะติดตามผลเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 10 - 11) ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตั้งแต่วันที่ 7 มกราคม พ.ศ.2536 ถึงวันที่ 15 มกราคม พ.ศ.2536 โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็น 1 และ 0.88 ตามลำดับ

3. การทดสอบหลังการทดลอง

ใช้คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในระยะหลังการทดลอง ที่ได้จากการสังเกต พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในสัปดาห์ที่ 10 - 11 เป็นคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หลังการทดลอง แล้วนำผลที่ได้จากข้อ 1 และข้อ 3 ไปวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งแยกวิเคราะห์ดังนี้

1. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)
2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon - Pairs Signed Ranks Test)
3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon - Pairs Signed Ranks Test)
4. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้การทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้า สรุปผลได้ดังนี้

1. ก่อนการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการให้ข้อเสนอแนะ นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนาริเบศร์ จังหวัดนนทบุรี พบว่า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนได้ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุตถุทัย มุขยวงศา (2533 : 46) ที่ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความเป็นจริงที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดนวลนรดิศ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้ผ่านประสบการณ์ของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความเป็นจริงสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มีนิสัยและทัศนคติในการเรียน

ที่ดีขึ้นกว่าเดิม

เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงของการศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของผู้รับคำปรึกษาให้เป็นพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สำรวจและประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของตนเองตลอดจนวางแผนในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนด้วยตนเองและดำเนินการตามแผนหรือโครงการที่ตนเองกำหนดไว้ รวมทั้งรายงานผลการปฏิบัติให้ผู้ให้คำปรึกษาทราบภายหลังการปฏิบัติตน เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนด้วย ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ส่งผลให้นักเรียนตระหนักถึงผลเสียของการมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนมากขึ้นและเห็นถึงความสำคัญของการที่จะต้องลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียน อีกทั้งกระบวนการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีรูปแบบในการให้คำปรึกษาที่กระตุ้นให้นักเรียนต้องผูกพันกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความต่อเนื่องกันในแต่ละขั้นตอน ทว่านักเรียนสามารถเข้าใจในเป้าหมายของการให้คำปรึกษาได้เป็นอย่างดี และมีความกระตือรือร้นที่จะร่วมทำกิจกรรมโดยเฉพาะขั้นวางแผนและขั้นสร้างสัญญาซึ่งนักเรียนแสดงออกถึงความสนใจและกระตือรือร้นเป็นพิเศษ เพราะเป็นขั้นที่ทําให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าตนเองสามารถควบคุมชีวิตให้กระทำในสิ่งที่ดีกว่าเดิมได้และรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงตนเองจากที่เคยเป็นอยู่นั้น เป็นสิ่งที่ทําให้ชีวิตมีคุณค่าและมีความหมายมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ วัชร ทรัพย์มี (2533 : 180-182) ที่กล่าวว่า การที่มนุษย์รู้สึกตนว่ามีความสามารถที่จะทําสิ่งต่าง ๆ ได้หรือความรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จ จะสร้างกำลังใจให้บุคคลกล้าที่จะต่อสู้กับปัญหา ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เกิดการเรียนรู้ที่จะลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนได้

จากการสังเกตของผู้วิจัยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่พฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนในบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของนักเรียนในสภาพการเรียนการสอนปกติตลอดระยะเวลาทดลองทั้ง 3 ระยะคือ ระยะ 1 สัปดาห์พฤติกรรม ระยะทดลองและระยะหลังการทดลองแล้วนำมาเขียนกราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียน เป็นรายบุคคลพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนลดลง ภายหลัง

ที่ได้รับค่ารักษาพยาบาลแบบเผชิญความจริง เป็นอย่างมากทั้งในระยะทดลองและหลังการทดลอง

2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังจากได้รับข้อเสนอโทษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงให้เห็นว่า การให้ข้อเสนอโทษสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของบุญฤทธิ์แก้วแสนสุข (2532 : 51) ที่ได้ศึกษาผลของการให้ค่ารักษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับค่ารักษาข้อเสนอโทษมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงกว่าเดิม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของวีระ อูสาหะ (2534 : 69) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อมารยาทในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสรรพวิทยวิทยา จังหวัดชัยนาท พบว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับข้อเสนอโทษมีมารยาทในชั้นเรียนดีขึ้น

จากผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้ข้อเสนอโทษสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ทั้งนี้เนื่องจากข้อเสนอโทษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นเป็นข้อเสนอโทษเกี่ยวกับผลเสียของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและแนวทางการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยใช้กรณีตัวอย่างและเรื่องราวที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับนักเรียนและผู้วิจัยพบว่านักเรียนมีความตั้งใจในการอ่านข้อเสนอโทษและมีความกระตือรือร้นที่จะซักถามตลอดจนสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านข้อเสนอโทษไปใช้เป็นแนวทางการปฏิบัติเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ คมเพชร ฉัตรสุมกุล (2521 : 198) ที่กล่าวว่า ข้อเสนอโทษสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการจูงใจนักเรียนให้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้

จากการสังเกตของผู้วิจัยโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในสภาพการเรียนการสอนปกติตลอดระยะเวลาการทดลองทั้ง 3 ระยะ คือระยะเสถียรภาพพฤติกรรม ระยะทดลองและระยะหลังการทดลองแล้วนำมาเขียนกราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเป็นรายบุคคลพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังจากได้รับข้อเสนอโทษทั้งในระยะ

ทดลองและหลังการทดลอง

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานข้อที่ 3

จากผลของการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ดีกว่าการให้ข้อเสนอเทศ ทั้งนี้เนื่องมาจากการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล ที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน อย่างเป็นระบบที่ชัดเจน ซึ่งนอกจากจะทำให้นักเรียน เข้าใจและยอมรับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ตระหนักถึงผลเสีย และเห็นความสำคัญ ของการที่จะต้องแก้ไขพฤติกรรมของตนเองแล้ว การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงยังส่งผล ให้นักเรียนต้องผูกพันกับสิ่งที่ตนเองกำหนด ตลอดจนรักษาสัญญาที่จะปฏิบัติตาม เพื่อลดพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน จึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งกว่าการได้รับข้อเสนอเทศ ที่เป็นเพียงการ เสนอข้อมูลเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เพื่อให้นักเรียนใช้เป็นแนวทางการนำไป ปฏิบัติเท่านั้นซึ่งการนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยเพียงแต่แจกเอกสารให้นักเรียนอ่าน เปิดโอกาสให้ นักเรียนซักถามเมื่อสงสัย ให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการอ่าน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบระหว่างการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับการให้ข้อเสนอเทศจะเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สามารถทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลง ได้มากกว่าการให้ข้อเสนอเทศ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 กระบวนการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เหมาะสาหรับผู้รับ คำปรึกษาที่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป ทั้งนี้เนื่องจากผู้รับคำปรึกษาจาก ป็นจะต้อง

มีความสามารถในการไตร่ตรอง ที่พิจารณาพฤติกรรมของตนเองตามความจริงว่ามีความเหมาะสมหรือไม่และส่งผลต่อตนเองบ้าง เพราะกระบวนการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมุ่งที่จะให้ผู้รับคำปรึกษา เกิดความตระหนักรู้และแก้ไขพฤติกรรมของตนเองด้วยตนเอง ตลอดจนผู้รับคำปรึกษาจะต้องมีความรับผิดชอบต่อคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อตนเอง มีความสามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ จึงไม่เหมาะกับผู้รับคำปรึกษาที่อายุน้อย

1.2 ผู้ที่จะนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปใช้ ควรศึกษาจุดมุ่งหมาย วิธิตำเนินการ เทคนิคเฉพาะของการให้คำปรึกษาให้เข้าใจอย่างชัดเจน โดยเฉพาะเทคนิคการตั้งคำถาม ซึ่งเป็นเทคนิคที่ใช้มากในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เพราะการตั้งคำถามเป็นวิธีการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษา เกิดความตระหนักในพฤติกรรมของตนเอง จนสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ และควรระมัดระวังเป็นพิเศษในการตั้งคำถามด้วย เพราะอาจจะไม่สามารถสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ก่อนดำเนินการควรฝึกตั้งคำถามหรือทดลองใช้ก่อนการดำเนินการจริงทุกครั้ง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

2.1 ควรติดตามผลของการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะหลังจากทดลองทุก ๆ 1 เดือน, 2 เดือนหรือ 6 เดือน เพื่อศึกษาว่าวิธีลดพฤติกรรมวิธีใดที่มีประสิทธิภาพต่อการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน และพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร

2.2 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่น ๆ ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เช่น การหนีเรียน การไม่ส่งการบ้าน การแต่งกายผิดระเบียบ เป็นต้น

2.3 การศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรม
ไม่พึงประสงค์ เปรียบเทียบกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล เพื่อศึกษาว่า
การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงแบบกลุ่มและการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลส่งผลต่อการ
ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แตกต่างกันอย่างไร

บรรณาธิการ

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. การศึกษามุคคัลเป็นรายกรณี. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- _____ . จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กระแส ชนะวงศ์. ความสำเร็จอยู่ที่พ่อแม่. กรุงเทพฯ : มาลัย. 2532.
- คมเพชร นัตรศุกุล. บริการสนเทศ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- _____ . ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- _____ . เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว หน่วยที่ 9-15. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. แบบแผนการทดลองและสถิติ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2528.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. "การศึกษาสาเหตุของปัญหาของนักเรียนและแนวทางแก้ไขปัญหานั้นในห้องเรียน," แนะแนว. 24 : 61-72 ; ตุลาคม-พฤศจิกายน 2532.

นิภา ศรีงามทรงษ์. สภิตินคณพราหมณ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้งเฮาส์, 2533.

บุญวิชาติ แก้วแสนสุข. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิศ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

ประทีป จินฉ่ำ. การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ก.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์, 2529.

_____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทพวงมหาวิทยาลัย, 2530.

พัชรวิวัลย์ กานินเดเพ็ชร. "การแนะแนวและการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาสำหรับอาจารย์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่," ใน เอกสารประกอบการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ. ศูนย์การให้คำปรึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

พิสิทธิ์ สารวิจิตร. ตำราวิชายุทธศาสตร์การพัฒนาดตนเองและบุคลิกภาพจากระดับอนุบาลถึงปริญญาเอก. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

พเยาว์ พูลเจริญ. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับแบบรายบุคคลที่มีต่อการปรับตัวของนักศึกษาพยาบาล โรงพยาบาลรามาศิบัติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.

- กรที อันทพร. ผลการวิจัยวิธีควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2526. อัดสำเนา.
- มานิตา ทองทวี. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลที่มีต่อ
ความเชื่อมั่นในตนเอง. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- เยาวภา กันทรวิชากุล. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบารวมกซ์วิทยาภูมิ จังหวัดอ่างทอง.
 ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2530. อัดสำเนา.
- รัชณี ดันดีเสวี. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่อการลดพฤติกรรมก่อนนอน
ชั้นเรียนของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2524. อัดสำเนา.
- ลัดดา แซ่ปั้ง. การใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
 บริษัทศึกษาพรจำกัด, 2531.
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา
 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- _____. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา
 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- วัฒนา พิศราวณิช. หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา, 2531.

- วารุณีย์ อัมพารัสสงสก. ผลของการสังเกตตนเองและการเสริมแรงตนเองตามทฤษฎีฟรีเบอ
ต่อพฤติกรรมว่าไม่สนใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวราง
รัชดาภิเษก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
 2525. อัดสำเนา.
- वासना แฉล้มเขตร. ผลการให้คำปรึกษาแบบเรเจอร์ต่อการลดปัญหาทางอารมณ์.
 ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2525. อัดสำเนา.
- วิชัย วงศ์ใหญ่. "ความหมายของหลักสูตรและการสอน," สารพัฒนาหลักสูตร. 20 :
 12-13 ; พฤษภาคม 2526.
- วิบูลลักษณ์ ธรรมลักษณ์. ผลการฝึกวิธีพัฒนาตนเองที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตประสานมิตร. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- วีระ อูสาหะ. ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อมารยาทในชั้นเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสรรพวิทยวิทยา จังหวัดชัยนาท. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น
พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
 ลาดพร้าว, 2534.
- สุภาวดี ชูวงศ์. การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัด
นครศรีธรรมราชในทัศนะของครู. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อัดสำเนา.
- สมรภรณ์ เอี่ยมสุภานิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

- สมรภรณ์ เอี่ยมสุภานิช. "แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน," คู่มือปริทัศน์, 8 : 26-32 ; กรกฎาคม 2526.
- สวัสดิ์ สุวรรณอักษร. ศึกษาปริทัศน์. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช. 2531.
- สุดถัย มุขยวงศา. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความเป็นจริงที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- เสฐียรพงษ์ วรรณปก. พุทธวิธีแก้ทุกข์ใน...สายธารธรรม. กรุงเทพฯ : ธรรมสภา, 2535.
- เสมอใจ ชันจิต. การเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมวิทย์ศึกษา โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- อรสา ไทยการุณวงศ์. ผลของการใช้การควบคุมสิ่งแวดล้อมในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- อารยา จิยะจันทร์. ผลของการใช้คาบปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่ออารมณ์เศร้าของผู้สูงอายุในคลินิกผู้สูงอายุ ศูนย์บริการสาธารณสุข 24 บางเขน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- อารีย์ รัชฎวงษ์. การศึกษาพฤติกรรมของนิสิตระดับการศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ออกฝึกสอน ต่อการแก้ปัญหาในชั้นเรียน และการสร้างแบบจำลอง (Simulation) ของปัญหา เพื่อใช้ฝึกสอนนิสิตฝึกสอนในการคิดแก้ปัญหาก่อนออกฝึกสอน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.

- Abbott, William John. "The Effect of Reality Therapy-Based Group Counseling on The Self-Esteem of Learning Disabled Sixth, Seventh, and Eighth Graders," Dissertation Abstracts International. 45(7 A) : 1989 ; January, 1983.
- Burke, H.M., and Stefflre, B. Theories of Counseling. 3rd ed. New York : Mc Graw-Hill Company, 1979.
- Corley, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy. Pacific Grove, California : Brooks/Cole Publishing Company, 1991.
- English, H.B., and A.C. English, A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. New York : Mckay, 1958.
- Glasser, W. Reality Therapy : A new Approach to Psychiatry. New York : Harper and Row, 1965.
- Hart-Hester, Susan. "The Effect of Reality Therapy Techniques on The Behaviors of Elementary School Students Across Setting," Dissertation Abstracts International. 48(10 A) : 2599 ; April, 1986.
- Hoge, Robert D. and Sally Luce. "Predicting Academic Achievement from Classroom Behavior," Educational Research. 49 : 479-496 ; Summer, 1979.
- Patterson, C.H. Theories of Counseling and Psychotherapy. New York : Harper and Row, 1966.
- Pepinsky, H.B., and P.Pepinsky, Counseling : Theory and Practice. New York : Ronald Press, 1954.
- Robinson, F.P. Principles and Procedures in Student Counseling. New York : Harper, 1950.
- Tyler, L.E. The Work of The Counselor. 3rd ed. New York : Appleton Century-Crofts, 1969.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน (สำหรับนักเรียนในกลุ่มทดลอง)
- แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน (สำหรับครูเพื่อใช้ในการคัดเลือกนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง)
- แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน (สำหรับผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกต)
- แผนการปฏิบัติเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน (สำหรับนักเรียนในกลุ่มทดลอง)
- หนังสือสัญญา (สำหรับนักเรียนในกลุ่มทดลอง)

แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนจัดอันดับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองตามความจริง จาก
พฤติกรรมที่เกิดมากที่สุดไปหาพฤติกรรมที่เกิดน้อยที่สุด

อันดับ	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
.....	เหม่อลอย มองออกไปที่อื่น เช่น นอกหน้าต่างหรือประตู
.....	ไม่พูดแสดงความคิดเห็นหรือซักถามครู
.....	ไม่ตอบคำถามครู
.....	ชวนเพื่อนคุย
.....	นำงานอื่นขึ้นมาทำ หรือนำอุปกรณ์การเรียน ของเล่นที่ไม่เกี่ยวข้อง กับการเรียนในขณะนั้นขึ้นมาเล่น
.....	ไม่ทำแบบฝึกหัดตามที่ครูสั่งให้ทำ
.....	ไม่ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน

แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ชื่อนักเรียน _____ ชั้น ม.2/ _____ วันที่ประเมิน _____

คำชี้แจง แบบวัดประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริง
ลงในช่องที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในแต่ละสถานการณ์ที่กำหนดไว้
สำหรับความหมายของการประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมีดังนี้

การแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่แสดง
น้ำหนักคะแนน	3	2	1	0

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่แสดง
- ขวนเพื่อนคุย				
- นานงานอื่นเข้ามาทำหรืออุปสรรค ของ เล่น ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนใน ขณะนั้นเข้ามาเล่น				
- ไม่ทำงานตามที่ครูสั่งให้ทำ				

(ลงชื่อ) (ผู้ประเมิน)

(.....)

แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่..... ผู้สังเกต..... สถานที่.....

สังเกตช่วงเวลาละ 8 นาที นาทีละ 1 คน

ชั้น ม.2/..... ช่วงที่..... วันที่.....

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	นักเรียนคนที่							
	1	2	3	4	5	6	7	8
<u>ขณะที่ครูกำลังสอน</u>								
- เหม่อลอย มองออกไปที่อื่น เช่นนอกหน้าต่าง หรือประตู.....								
- ไม่พูดแสดงความคิดเห็นหรือซักถามครู.....								
- ไม่ตอบคำถามครู.....								
- ขวนเพื่อนคุย.....								
- นำงานอื่นขึ้นมาทำหรือนำอุปกรณ์การเรียนของเล่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในขณะนั้นเข้ามาเล่น.....								
<u>ขณะที่ครูให้ทำงาน</u>								
- ไม่ทำแบบฝึกหัดตามที่ครูสั่งให้ทำ.....								
- ไม่ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน.....								

การให้คะแนน

- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

แผนการปฏิบัติเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

1. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการแก้ไขเป็นอันดับที่ 1 คือ.....
 ข้าพเจ้าจะแก้ไขพฤติกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มต้นแก้ไขพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
2. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการจะแก้ไขเป็นอันดับที่ 2 คือ.....
 ข้าพเจ้าจะแก้ไขพฤติกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มต้นแก้ไขพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
3. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการจะแก้ไขเป็นอันดับที่ 3 คือ.....
 ข้าพเจ้าจะแก้ไขพฤติกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มต้นแก้ไขพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
4. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการจะแก้ไขเป็นอันดับที่ 4 คือ.....
 ข้าพเจ้าจะแก้ไขพฤติกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มต้นแก้ไขพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
5. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการจะแก้ไขเป็นอันดับที่ 5 คือ.....
 ข้าพเจ้าจะแก้ไขพฤติกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มต้นแก้ไขพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

หนังสือสัญญา

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้าชื่อ.....นามสกุล.....

ขอให้สัญญาว่าจะปฏิบัติตนเพื่อแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนดังต่อไปนี้

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัญญา
(ผู้รับคำปรึกษา)

ลงชื่อ.....พยาน
(ผู้ให้คำปรึกษา)

ภาคผนวก ข

- โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
- สรุปการให้คำปรึกษาครั้งที่ 1 - 7
- โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

สำหรับกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	<p>เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาทราบ และเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ ของตนเอง และ ผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจน ช่วงเวลา ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการรับคำปรึกษา</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวต้อนรับ ทักทายผู้รับคำปรึกษาพร้อมทั้งแนะนำตนเองให้ผู้รับคำปรึกษารู้จัก 2. ให้ผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนแนะนำตนเอง 3. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาทหน้าที่ของตนเองและผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนช่วงเวลา ระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา 4. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถามในประเด็นที่สงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป 5. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนากัน เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2-6	พฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน	เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา เข้าใจและยอมรับ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ตลอดจนเรียนรู้วิธีการลด พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	การให้คำปรึกษาครั้งที่ 2 - 6 ผู้ให้ คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาแบบ เผชิญความจริง 6 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 ผู้ให้คำปรึกษาสร้าง สัมพันธภาพกับผู้รับคำปรึกษา ขั้นตอนที่ 2 ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับ คำปรึกษาสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ของตนเองโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม ขั้นตอนที่ 3 ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับ คำปรึกษาประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ของตนเอง เพื่อให้ตระหนักถึงความ ไม่เหมาะสมของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และเห็นความสำคัญที่จะต้องแก้ไขพฤติกรรม ดังกล่าว โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม และการตีความหมาย ขั้นตอนที่ 4 ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับ คำปรึกษาวางแผนการปฏิบัติเพื่อลด พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง โดย ใช้เทคนิคการให้ข้อมูลและการตั้งคำถาม ขั้นตอนที่ 5 ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับ

สรุปการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้รับคำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษาตลอดจนช่วงเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษากล่าวต้อนรับ ทักทายผู้รับคำปรึกษาพร้อมทั้งแนะนำตนเองให้ผู้รับคำปรึกษารู้จัก และให้ผู้รับคำปรึกษาได้แนะนำตนเองที่ละคนจนครบทุกคน และผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาช่วงเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการรับคำปรึกษา ภายหลังจากการชี้แจงผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป

สรุปผลของการให้คำปรึกษา

ผู้รับคำปรึกษาทุกคนมีความเข้าใจงานเรื่องของวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของตนเองและผู้ให้คำปรึกษา ช่วงเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

สรุปการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 2 การสร้างสัมพันธภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับและศรัทธาในตัวผู้ให้คำปรึกษาว่ามีความหวังดีจริงใจต่อเขาและเป็นผู้ที่สามารถชี้แนะแนวทางให้แก่เขาได้

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาสนทนาคำถามผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับข้อมูลซึ่งเป็นรายละเอียดส่วนตัวของผู้รับคำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ เช่น อายุ ครอบครัว อาชีพของผู้ปกครอง และให้ผู้รับคำปรึกษาเล่าถึงความต้องการของตนเองว่าต้องการความสำเร็จทางด้านการเรียนในระดับใด โดยถามว่า เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วต้องการจะเรียนอะไรต่อ หลังจากผู้รับคำปรึกษาได้เปิดเผยถึงความต้องการของตนเองแล้วผู้ให้คำปรึกษาให้กำลังใจว่าเขาสามารถทำความต้องการทางด้านการศึกษาที่ตั้งใจไว้ให้เป็นความจริงหรือใกล้เคียงความจริงได้ถ้าเขามีความตั้งใจจริง

สรุปผลของการให้คำปรึกษา

ผู้รับคำปรึกษาทุกคนกล้าที่จะเปิดเผยรายละเอียดเกี่ยวกับตนเองอย่างกว้าง ๆ และกล้าที่จะเปิดเผยถึงความต้องการความสำเร็จทางด้านการเรียนของตนให้ผู้ให้คำปรึกษาทราบ โดยผู้รับคำปรึกษาจำนวน 7 คนมีความต้องการที่จะเรียนต่อทางด้านเทคนิคหรือวิชาชีพช่างยนต์ และอีก 1 คนต้องการเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย

สรุปผลการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 3 การสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้รับคำปรึกษาและการประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนต่าง ๆ ของตนเองอย่างชัดเจนมากขึ้น
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงผลเสียของการมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและเห็นความสำคัญที่จะต้องแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว
3. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงความไม่เหมาะสมของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและเห็นความสำคัญที่จะต้องแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาให้เทคนิคการตั้งคำถามในการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาตนเองตามความจริงว่ามีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนอย่างไรบ้างในขณะเรียนหนังสือ โดยถามว่า "ในขณะเรียนหนังสือ นักเรียนทำอะไรบ้าง ?" "นักเรียนเคยนั่งเหม่อลอยมองออกไปที่อื่น เช่น นอกหน้าต่างหรือประตูบ้างไหม ?" เป็นต้น หลังจากนั้นให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปว่าพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองมีพฤติกรรมอะไรบ้าง

ผู้ให้คำปรึกษานำแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมาให้ผู้รับคำปรึกษาทำ จากนั้นผู้รับคำปรึกษาทำแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยให้นักเรียนจัดอันดับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองจากพฤติกรรมที่มีมากที่สุดไปหาพฤติกรรมที่มีน้อยที่สุด ผู้ให้คำปรึกษาสนทนากล่าวกับผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองทีละ

พฤติกรรมเรียงจากพฤติกรรมที่มีมากที่สุดไปหาพฤติกรรมที่มีน้อยที่สุดว่า เป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่ มีประโยชน์ต่อตนเองหรือไม่ และอะไรเป็นสาเหตุให้กระทำเช่นนั้น โดยถามว่า "นักเรียนรู้สึกอย่างไรเวลานักเรียนคุยกันในขณะที่ครูกำลังสอน" "นักเรียนคิดว่าที่นักเรียนคุยกันในขณะที่ครูกำลังสอนนั้นเป็นผลดีหรือผลเสียต่อตัวของนักเรียน" เป็นต้น หลังจากนั้นให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปถึงผลดี ผลเสียของการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและสรุปว่าพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่ ส่งผลต่อตัวเขาอย่างไร

สรุปผลของการให้คำปรึกษา

ผู้รับคำปรึกษาทุกคนได้รับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองชัดเจนมากขึ้น ภายหลังจากการที่ได้พิจารณาสำรวจพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนตามความจริงและ ผู้รับคำปรึกษายอมรับว่าตนเองมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และในการประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทีละพฤติกรรมว่าเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่ ผู้รับคำปรึกษาทุกคนจะมีความเห็นตรงกันว่า เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่มีผลดีต่อตัวผู้รับคำปรึกษา นอกจากผลเสียคือทำให้เรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจตามที่ครูสอน เวลาครูถามก็ตอบไม่ได้ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วผู้รับคำปรึกษาทุกคนยังมีความเห็นตรงกันอีกด้วยว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เป็นพฤติกรรมที่สมควรได้รับการแก้ไข

สรุปการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 4 การวางแผนและการสร้างสัญญา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาแนวทางการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจ เรียนของตนเองแล้วกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติที่ชัดเจน
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจที่จะปฏิบัติตามแผนปฏิบัติที่ตนเองเป็นผู้กำหนด
3. เพื่อเป็นการผูกมัดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามแผนปฏิบัติที่ตนเองเป็นผู้กำหนด

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษารวบรวมพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองอีกครั้งหนึ่งว่ามีพฤติกรรมอะไรบ้าง แล้วให้ผู้รับคำปรึกษา กำหนดแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองที่ละพฤติกรรมว่าจะแก้ไขอย่างไร จะเริ่มต้นเมื่อใด โดยผู้ให้คำปรึกษาให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการวางแผนเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนว่าจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติได้จริงและให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนแนวทางการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลงในกระดาษที่ผู้ให้คำปรึกษาเตรียมไว้ให้ หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันพิจารณาแนวทางการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนอีกครั้งหนึ่งว่า สามารถปฏิบัติได้จริงหรือไม่

ผู้ให้คำปรึกษานำหนังสือ "สัญญา" มาแสดงให้ผู้รับคำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจว่าหนังสือสัญญานี้จะเป็นเครื่องยืนยันในความตั้งใจจริงของผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดไว้ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแล้วจึงให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนข้อความลงในหนังสือสัญญา จำนวน 2 ฉบับ (จดยกประวัติครอบครัวบน) โดยให้ผู้รับคำปรึกษาเก็บรักษาไว้ 1 ฉบับ และผู้รับคำปรึกษาเก็บรักษาไว้ 1 ฉบับ

สรุปผลของการให้คำปรึกษา

ผู้รับคำปรึกษาทุกคนมีความสนใจและกระตือรือร้นในการวางแผนเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองอย่างเห็นได้ชัด และผู้รับคำปรึกษาทุกคนระบุนวันที่ของวันรุ่งขึ้นในการเริ่มต้นปฏิบัติตนเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน. และจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีความตั้งใจจริงที่จะวางแผนเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง เช่น การลดพฤติกรรมการทำงานอื่นขึ้นมาทำ หรือเนื้อหาของเล่นขึ้นมาเล่นในขณะที่ครูกำลังสอน ทำให้ได้จดพยายามวางมือไว้บนโต๊ะ และเก็บของที่จะสามารถหยิบมาเล่นได้ออกไปจากโต๊ะเรียนทั้งหมด การลดพฤติกรรมไม่ตอบคำถามครูทำได้โดยพยายามตั้งใจฟัง คิดตามให้ทัน เวลาอาจารย์ถามพยายามตอบไม่ว่าจะผิดหรือถูกและพยายามตอบคำถามทุกครั้ง การลดพฤติกรรมชวนเพื่อนคุยทำได้โดยทำให้เพื่อนที่นั่งข้าง ๆ คอยเตือนทุกครั้งเวลาชวนเพื่อนคุย เป็นต้น และนักเรียนมีความพึงพอใจในการทำสัญญาเพราะมีความมั่นใจว่าจะสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ ซึ่งจะทำให้ตนเองมีผลการเรียนที่ดีขึ้นกว่าเดิม

สรุปการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 5-6 การติดตามผล

วัตถุประสงค์

เพื่อติดตามผลการปฏิบัติตนตามแผนการปฏิบัติที่กำหนดไว้ในการลดพฤติกรรม
ไม่ตั้งใจเรียนของผู้รับคำปรึกษา

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษารายงานผลการปฏิบัติตามแผนการปฏิบัติที่กำหนดไว้ใน
การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองตามความจริง และผู้ให้คำปรึกษากล่าวความหมาย
ให้กำลังใจผู้รับคำปรึกษาที่สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ตามที่กำหนดไว้ และกระตุ้น
ให้มีความตั้งใจที่จะปฏิบัติต่อไป

ในกรณีที่ผู้รับคำปรึกษาไม่สามารถปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะไม่
ตำหนิ ไม่ค้นหาข้อผิดพลาด รวมทั้งไม่รับฟังข้อแก้ตัวหรือเหตุผลในความล้มเหลวนั้น แต่จะ
ใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การตั้งคำถาม การให้ข้อมูล และการให้กำลังใจเพื่อให้
ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจที่จะลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนด้วยตนเองต่อไป

สรุปผลของการให้คำปรึกษา

ผู้รับคำปรึกษาทุกคนสามารถปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ในการลดพฤติกรรม
ไม่ตั้งใจเรียนของตนเองได้อย่างเป็นที่น่าพอใจ และพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงจากก่อน
ได้รับคำปรึกษามาก จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ผู้รับคำปรึกษาทุกคนมีความภาคภูมิใจ
ในตนเองที่สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองลงได้ในระดับหนึ่ง

สรุปการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 7 ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปถึงผลของการให้คำปรึกษาในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

วิธีดำเนินการ

ให้ผู้รับคำปรึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการให้คำปรึกษา และให้ผู้รับคำปรึกษาทุกคนร่วมแสดงความคิดเห็นต่อการเข้ารับการให้คำปรึกษาครั้งนี้ หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษากล่าวปิดการทดลอง

สรุปผลของการให้คำปรึกษา

ผู้รับคำปรึกษาทุกคนมีความเห็นใจลึกซึ้งกันว่าพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองลดลงมากกว่าก่อนการให้คำปรึกษามาก ซึ่งทำให้มีความรู้สึกภูมิใจในตนเองที่สามารถทำได้ สำหรับความรู้สึกต่อการเข้ารับการให้คำปรึกษานั้นผู้รับคำปรึกษาแสดงความคิดเห็นคล้ายคลึงกันว่าในตอนแรกจะมีความรู้สึกสงสัยว่าผู้ให้คำปรึกษาจะใช้วิธีการใดที่จะทำให้ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ แต่ก็มีความสนใจ อยากพัฒนาตนเอง และเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแล้วมีความรู้สึกว่าได้รับประโยชน์ต่อตนเองมากกว่าที่ตั้งใจเรียนมากขึ้น มองเห็นอนาคตของตนเองชัดเจนขึ้น เรียนรู้เรื่องมากขึ้น มีจุดมุ่งหมายในการเรียนมากขึ้น

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

สำหรับกลุ่มควบคุม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	<p>เพื่อให้นักเรียนทราบ วัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้วิจัย และนักเรียน ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะ จำนวนครั้งและสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายนักเรียน พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก 2. ให้นักเรียนแต่ละคนแนะนำตนเอง 3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบ วัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้วิจัยและนักเรียน ระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะตลอด โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ 4. เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามในประเด็นที่สงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป 5. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนากัน ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน และพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน	เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ ความหมายและลักษณะ สำคัญที่แสดงถึงการมี พฤติกรรมตั้งใจเรียนและ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	การให้ข้อสังเกตครั้งที่ 2-6 มีวิธี ดำเนินการเช่นเดียวกันคือ 1. ผู้วิจัยแจกเอกสารให้นักเรียนอ่าน 2. ผู้วิจัยเปิดรอกาสนักเรียนซักถาม ถ้ามีข้อสงสัย 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จาก การอ่าน 4. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3	ผลเสียของ การมี พฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน	เพื่อให้นักเรียนตระหนัก ถึงผลเสียของการมี พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	
4	การเตือน ตนเองให้ ลดพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน	เพื่อให้นักเรียนได้ทราบ วิธีการลดและปรับปรุง พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน นำไปปฏิบัติได้	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
5	ทำอย่างไร... ให้หยุด พฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน	เพื่อให้นักเรียนได้ทราบ วิธีการลดพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน และนำไป ปฏิบัติได้	
6	การปฏิบัติตน ขณะฟัง คำบรรยาย	เพื่อให้นักเรียนได้ทราบ ถึงวิธีปฏิบัติตนขณะฟังคำ บรรยายและลดพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน	
7	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียน ทบทวนและสรุปข้อสังเกต ที่ได้รับตลอดโปรแกรม การทำข้อสังเกต 2. เพื่อให้นักเรียนได้มี แนวทางในการนำความรู้ ที่ได้ไปใช้ในการพัฒนา ตนเองเพื่อลดพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน	1. ให้นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับ ตลอดโปรแกรมการทำข้อสังเกต ทีละคน 2. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3. ผู้วิจัยกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทำข้อสังเกตแต่ละครั้งใช้เวลาไม่เกิน 50 นาที

ครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้วิจัยและนักเรียน
ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะตลอดโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

อุปกรณ์

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายนักเรียนพร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก
2. ให้นักเรียนแต่ละคนแนะนำตนเอง
3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของผู้วิจัยและนักเรียน
ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะตลอดโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ
4. เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามประเด็นที่สงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ
ที่ได้ชี้แจงไป
5. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนากัน ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่ 2

เรื่อง พฤติกรรมตั้งใจเรียนและพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ให้นักเรียน เข้าใจความหมายและลักษณะสำคัญที่แสดงถึงการมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนและพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

อุปกรณ์

เอกสารเรื่อง พฤติกรรมตั้งใจเรียนและพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแจกเอกสารเรื่องพฤติกรรมตั้งใจเรียนและพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนให้นักเรียนอ่าน
2. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามถ้ามีข้อสงสัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการอ่าน
4. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความร่วมมือ ความตั้งใจในการอ่านเอกสารที่ผู้วิจัยแจกให้
2. สังเกตจากการสรุปสาระที่ได้จากการอ่านเอกสารและการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

พฤติกรรมตั้งใจเรียนและพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ความตั้งใจเรียนหรือการเอาใจใส่ในการเรียน คือ ความจดจ่อของจิตใจและความเต็มอกเต็มใจของบุคคลเมื่อต้องการจะเรียนรู้สิ่งใด กิจกรรมอื่น ๆ จะไม่สามารถชักจูงให้เขาหันเหความสนใจไปได้ ความตั้งใจเรียนจะทำให้บุคคลมีสมาธิและผู้ที่เรียนด้วยความตั้งใจจะมีผลการเรียนดีกว่าผู้เรียนที่ไม่ตั้งใจเรียน

การแสดงถึงความตั้งใจเรียนเป็นสิ่งที่ยกเรียนต้องกระทำและจำเป็นต้องมีเพื่อที่จะสามารถเรียนรู้วิชาการต่าง ๆ ได้และเพื่อทำให้ได้ประโยชน์จากการเรียนการสอนในห้องเรียนอย่างเต็มที่ การแสดงถึงความตั้งใจเรียนนี้เรียกว่า "พฤติกรรมตั้งใจเรียน"

พฤติกรรมตั้งใจเรียนมีลักษณะดังต่อไปนี้

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูกำลังสอน

1. นักเรียนต้องแสดงความตั้งใจเรียนด้วยการมองหน้าครู มองอุปกรณ์ที่ครูกำลังใช้ประกอบคำบรรยายหรือมองสิ่งประกอบการสอนอื่น ๆ ตามที่ครูบอกให้มอง
2. พุฒแสดงความคิดเห็นในโอกาสที่ครูขอให้แสดงความคิดเห็นและตอบคำถามที่ครูถาม
3. ถามคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่ครูกำลังสอน เมื่อเกิดความสับสน มีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชาที่ครูกำลังสอน
4. ไม่ชวนเพื่อนคุย
5. ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ ไม่นำอุปกรณ์การเรียน เช่น ปากกา ยางลบ ไม้บรรทัด หรือของเล่นอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในขณะนั้นขึ้นมาเล่น

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำงาน

1. ทำงานตามที่ครูสั่งหรือมอบหมายให้ทำ เช่น ทำแบบฝึกหัดหรือจดงาน

บนกระดานดำ เป็นต้น

2. ร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ครูกำหนดให้ทำ เช่น แบ่งกลุ่มแข่งขันเล่นเกม

เป็นต้น

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน มีความหมายตรงกันข้ามกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน มีลักษณะ

ดังต่อไปนี้

1. เหม่อลอย มองออกไปที่อื่นเช่น นอกหน้าต่าง ประตู
2. ไม่พูดแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามที่ครูถาม
3. ขวนเพื่อนคุย
4. นำงานอื่นขึ้นมาทำ นำอุปกรณ์การเรียนหรือของเล่นมาเล่นในขณะที่ครู

กำลังสอน

5. ไม่ทำงานที่ครูสั่งหรือมอบหมายให้ทำ
6. ไม่ร่วมกิจกรรมตามที่ครูกำหนดให้ทำ

ครั้งที่ 3

เรื่อง ผลเสียของการมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงผลเสียของการมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

อุปกรณ์

เอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง "เรื่องของเคน"

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง "เรื่องของเคน" ให้นักเรียนอ่าน
2. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามถ้ามีข้อสงสัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการอ่าน
4. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความร่วมมือ ความตั้งใจในการอ่านเอกสารที่ผู้วิจัยแจกให้
2. สังเกตจากการสรุปสาระที่ได้จากการอ่านเอกสารและการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

เรื่องของเคน

"เคน" เป็นเด็กชายวัย 14 ปี หน้าตาสดใส ท่าทางเฉลียวฉลาด คล่องแคล่วว่องไว ชอบพูดตลกเฮฮาทำให้เพื่อนฝูงได้หัวเราะสนุกสนานอยู่เสมอ นอกจากนั้น เคนยังมีความสามารถในการเลียนแบบท่าทางของเพื่อนและอาจารย์ได้ใกล้เคียงเจ้าตัว เป็นสุดอีกด้วย เคนจึงเป็นคนมีเสน่ห์เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อน ๆ แทบจะทุกคน แต่คนที่ไม่ชอบ เคนเลยก็คือ "อาจารย์" นั่นเอง อาจารย์ที่สอนห้องของเคนจะรู้จักเคนเป็นอย่างดีและ จะเรียกชื่อเคนได้ไม่ต่ำกว่า 10 ครั้งทุกชั่วโมง เนื่องจากเคนมักจะแสดงความสามารถผิ ดังหวะ ผิดโอกาสด้วยการแสดงในขณะที่อาจารย์กำลังสอนซึ่งส่งผลให้เพื่อนคนอื่นเสียสมาธิ ในการเรียนไปด้วย เคนชอบชวนเพื่อนคุย เขาเริ่มคุยตั้งแต่อาจารย์เริ่มสอนโดยไม่มีที่ท่า ว่าจะยุติลงได้เลย เมื่อไรที่คุณเขาจะหยุดคุยเพียงครู่เดียวแล้วก็คุยต่อจนอาจารย์เอือมระอา ที่จะดู เคยมีอาจารย์ที่เอาจริงเอาจังมาก ๆ และสนุกกับการคิดวิธีลงโทษแปลก ๆ มาใช้ กับเคน แต่อาจารย์ก็เป็นฝ่ายยอมแพ้เลิกกราบानที่ สุด และ เคนเองก็ชนะได้ไม่นาน เพราะ ผลการเรียนที่พุ่งออกมาทำให้เขาโดนพ่อกับแม่บ่นไปหลายวันรวมทั้งตัดสิทธิพิเศษอีกหลายอย่าง เมื่อตอนเด็ก ๆ เคนเคยฝันอยากจะเป็นนักเรียนเตรียมทหาร และพ่อได้เคยพูดกับเคนว่า เคนจะต้องพยายามเรียนให้เก่ง ๆ เพราะจะต้องแข่งขันกับคนจำนวนมากมายซึ่งทุกคนก็ ล้วนแต่มีความสามารถด้วยกันทั้งนั้น เราจึงต้องเตรียมตัวของเราให้ดีที่สุดก่อนลงสนาม แข่งขัน แต่มาวันนี้ เคนไม่ฝันถึงเพียงนั้นแล้ว เพราะแค่จะสอบให้ผ่านทุกวิชา เคนยังไม่รู้ จะมัน่าจเลยว่าคุณเองจะทำได้

จากกรณีดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การไม่ตั้งใจเรียนส่งผลถึงตัวนักเรียน มากที่สุด เริ่มตั้งแต่เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่ครูสอนได้อย่างถ่องแท้ ทำข้อสอบไม่ได้ผลสุดท้ายไม่สามารถทำความเข้าใจเป็นจริงได้ ดังเช่น "เคน" ซึ่ง ความจริงเป็นคนเฉลียวฉลาด คล่องแคล่ว ว่องไว แต่ไม่ได้นำความสามารถที่ตนมีมาใช้

ทำให้เกิดประโยชน์ในการเรียนจึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย ถ้าคนมีความตั้งใจเรียน ผลการเรียน
ของเขาย่อมหน้าความภาคภูมิใจมาสู่ตนเองและพ่อแม่ได้อย่างแน่นอนเพราะเหตุที่คนเรียน
ไม่ทันเพื่อนนั้น มิใช่เพราะสติปัญญาด้อยกว่า มิใช่เพราะไอคิวต่ำกว่า แต่เพราะสมาธิใน
การเรียนไม่ดีพอ ความเพียรพยายามยังไม่พอ หากตั้งใจเรียน เอาใจใส่ มีสมาธิ มีความเพียร
สม่ำเสมอ ไม่ช้าปัญหาในการเรียนจะหมดไป สามารถเรียนทันเพื่อนหรืออาจจะดีกว่าเพื่อนได้

ครั้งที่ 4

เรื่อง การเตือนตนเองให้ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวิธีการลดและปรับปรุงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

อุปกรณ์

เอกสารเรื่อง การเตือนตนเองให้ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแจกเอกสารเรื่อง "การเตือนตนเองให้ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน"

ให้นักเรียนอ่าน

2. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามถ้ามีข้อสงสัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการอ่าน
4. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความร่วมมือ ความตั้งใจอ่านเอกสารที่ผู้วิจัยแจกให้
2. สังเกตจากการสรุปสาระที่ได้จากการอ่านเอกสารและการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

การเตือนตนเองให้ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

อาจารย์สายใจเป็นอาจารย์ประจำชั้นของนักเรียนชั้น ม.2/15 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งซึ่งได้รับคำร้องเรียนจากอาจารย์ผู้สอนนักเรียนชั้น ม.2/15 หลายท่านว่ามีนักเรียนที่มักแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนอยู่หลายคน โดยเฉพาะ เดช เศษฐา เจษฎาและกมล ที่อาจารย์หลายท่านร้องเรียนตรงกันว่าไม่ตั้งใจเรียนมากที่สุด อาจารย์สายใจจึงได้เรียกนักเรียนทั้ง 4 คน มาคุยกันในวันหนึ่งหลังเลิกเรียน โดยที่อาจารย์สายใจ ำให้นักเรียนแต่ละคนเล่าถึงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองในขณะที่เรียนหนังสือว่าทำอะไรกันบ้าง

เดชเล่าว่า " ผมชอบชวนเพื่อนคุยครับ บางครั้งผมก็ฟังอาจารย์เหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่จะคุยมากกว่าครับ"

เศษฐากล่าวว่า "ผมไม่ค่อยได้ชวนเพื่อนคุยหรอกครับ แต่ผมชอบนั่งเหม่อ ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรเหมือนกันครับ เผลอทีไรผมมักจะใจลอยคิดโน่นคิดนี่ทุกทีเลย บางทีก็ไม่ได้คิดอะไรเพียงแต่ชอบมองออกไปนอกห้องเฉยๆ.."

เจษฎาธิบายว่า "ผมชอบเล่นของเล่นครับ อะไรก็ได้ เวลาไม่มีของเล่นจริงๆ ปากกาไม้บรรทัดก็เล่นได้ ผมไม่ชอบนั่งเฉยๆ"

กมลเล่าถึงตัวเองเป็นคนสุดท้ายว่า "สำหรับผม..ผมไม่ได้ทำอะไรอย่างพวกนี้หรอกครับ ผมไม่ชอบชวนเพื่อนคุย ไม่นั่งเหม่อ ไม่เล่นของเล่นด้วย ผมชอบนั่งเฉยๆ ไม่ทำอะไรสักอย่างเดียว ไม่ตอบคำถามที่อาจารย์ถาม ไม่ทำงานที่อาจารย์ให้ทำ"

อาจารย์สายใจฟังนักเรียนทั้งสี่คนเล่าจบด้วยความสนใจ แล้วจึงพูดกับทุกคนว่า "ครูดีใจที่ทุกคนพูดความจริงที่ครูอยากให้นักเรียนทุกคนได้ย้อนดูการกระทำของตนเองที่ได้เล่ามาให้ครูฟังว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือเปล่า และมีประโยชน์อะไรต่อตัวของนักเรียนบ้าง ถ้าครูคิดว่ามีประโยชน์ก็ลองยกตัวอย่างให้ครูฟังด้วย ครูจะได้ช่วยคิดว่ามีประโยชน์จริงหรือไม่"

นักเรียนทั้งสี่คนต่างนั่งนิ่งๆไปเป็นครูใหญ่ว่ามีใครกล่าวว่ทำอะไร อาจารย์

สายใจจึงสรุปว่า "ที่นักเรียนเขียนใบปมมีคำกรยกว่าอย่างของประโยชน์จากการไม่ตั้งใจเรียน
ได้ ครูก็ขอสรุปว่านักเรียนเห็นด้วยกับครูว่าการไม่ตั้งใจเรียนตามที่เล่ามาทั้งหมดนั้นไม่ทำให้
นักเรียนได้รับประโยชน์ใด ๆ เลย"

เดช เขษฐา เจริญ และกมลกล่าวพร้อมกันว่า "ครับ" อาจารย์สายใจจึงกล่าว
ต่อไปว่า "เมื่อนักเรียนเข้าใจตรงกันเช่นนี้ก็ดีแล้ว ครูก็จะขอแนะนำให้นักเรียนลดการกระทำ
ที่ไม่เป็นประโยชน์เหล่านั้นเสีย"

จากกรณีตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ทั้งเดช เขษฐา เจริญ และกมล
ต่างก็มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนด้วยกันทุกคนจะแตกต่างกันก็เพียงแต่การแสดงออกของการ
ไม่ตั้งใจเรียนเท่านั้น และการไม่ตั้งใจเรียนนั้นไม่ก่อให้เกิดผลดีต่อตัวของนักเรียนแม้แต่น้อย
นอกจากจะทำให้นักเรียนเสียเวลาไปโดยไร้ค่าและกลายเป็นคนที่ไม่มีความรู้ติดตัวเลยในที่สุด

วิธีการลดและปรับปรุงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนวิธีหนึ่งที่สามารถทำได้
ไม่ยากนักคือ "การเตือนตนเอง"

การเตือนตนเอง เป็นการช่วยให้นักเรียนรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่ากำลังทำอะไร
เมื่อนักเรียนรู้ตัวว่าตนเองกำลังทำพฤติกรรมที่เหมาะสมอยู่ นักเรียนก็จะทำพฤติกรรมนั้น
มากขึ้น เช่นเดียวกัน ถ้านักเรียนรู้ตัวว่าตนเองกำลังแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอยู่
นักเรียนก็จะลดการกระทำนั้นลง ตัวอย่างหนึ่งของวิธีการเตือนตนเอง คือ การบันทึกความถี่
ของพฤติกรรมที่ตนแสดงออก ทำได้โดยให้นักเรียนติดกระดาษหนึ่งแผ่นลงบนโต๊ะของนักเรียน
และบันทึกทุกครั้งที่ตนเองแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน วิธีการนี้ช่วยให้นักเรียนมองเห็นและ
นับได้ว่าตนเองได้แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนไปกี่ครั้ง ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนลด
การแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนให้น้อยลงได้

ครั้งที่ 5

เรื่อง ทาอย่างไร...ให้หยุดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวิธีการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและนำไปปฏิบัติได้

อุปกรณ์

เอกสารเรื่อง ทาอย่างไร...ให้หยุดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแจกเอกสารเรื่อง "ทาอย่างไร...ให้หยุดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน" ให้ให้นักเรียนอ่าน
2. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามถ้ามีข้อสงสัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการอ่าน
4. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความร่วมมือ ความตั้งใจอ่านเอกสารที่ผู้วิจัยแจกให้
2. สังเกตจากการสรุปสาระที่ได้จากการอ่านเอกสารและการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

ทำอย่างไร...ให้หยุดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

บ่ายวันหนึ่งในชั่วโมงคณิตศาสตร์ ตอนท้ายชั่วโมงภายหลังจากที่อาจารย์นุชชวนาได้อธิบายเนื้อหาเรื่องการหาค่าตอบด้วยการแทนค่าจบแล้ว อาจารย์นุชชวนาได้สั่งให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทจำนวน 5 ข้อ โดยอาจารย์นุชชวนาได้เดินดูนักเรียนอยู่รอบ ๆ ห้อง ขณะนั้นเองอาจารย์นุชชวนาได้สังเกตเห็นว่ามีนักเรียนหลายคนที่ไม่ได้ทำงานตามที่สั่งแต่กลับนั่งคุยกันบ้าง เล่นของเล่นอื่น ๆ บ้าง บางคนก็นั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ซึ่งนักเรียนเหล่านี้ในขณะที่อาจารย์สอนก็ไม่สนใจฟังคร่าวหนึ่งแล้ว และส่วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ได้คะแนนในวิชาคณิตศาสตร์ต่ำทั้งสิ้น คือได้เกรด 0 และ 1 เท่านั้น

เป็นวันนั้นเองอาจารย์นุชชวนาจึงได้นัดพบกับ ตะวัน รุ่ง และ วัชรินทร์งาม ซึ่งเป็นนักเรียนที่ไม่ตั้งใจเรียนมากที่สุดก่อนเพื่อพูดคุยทำความเข้าใจกับนักเรียนเรื่องการไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน เมื่อนักเรียนมาพร้อมกันแล้วอาจารย์นุชชวนาจึงกล่าวขึ้นก่อนว่า "วันนี้ครูมีเรื่องอยากจะคุยกับนักเรียนทั้งสามคนสักหน่อย เกี่ยวกับเรื่องความประพฤติของนักเรียนขณะเรียนหนังสือ ตะวัน รุ่ง และ วัชรินทร์งามมองสบตากันแล้วก็นิ่งก้มหน้า อาจารย์นุชชวนาจึงพูดต่อไปว่า "เท่าที่ครูสังเกตเห็นคิดว่าทั้ง ตะวัน รุ่ง และ วัชรินทร์งามจะไม่ค่อยตั้งใจเรียน ไม่ค่อยทำงานตามที่ครูสั่งเลย ครูอยากทราบว่านักเรียนไม่ตั้งใจเรียนเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์เท่านั้นหรือวิชาอื่น ๆ ด้วยคะ" นักเรียนทั้ง 3 คนอธิบายให้อาจารย์นุชชวนาฟังว่าเขา มักแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแทบทุกวิชาไม่ใช่เฉพาะแต่วิชาคณิตศาสตร์เท่านั้น อาจารย์นุชชวนาจึงถามว่า "แล้วผลการเรียนของนักเรียนในแต่ละวิชาเป็นอย่างไรบ้างคะ" "ส่วนใหญ่มิได้แต่ 0 กับ 1 ครับ แต่ 0 จะมีมากกว่า" รุ่งตอบ ตะวัน กับ วัชรินทร์งามจึงเอ่ยขึ้นพร้อมกันว่า "ผมก็เหมือนกันครับ" อาจารย์นุชชวนากล่าวว่า "ครูรู้สึกเป็นห่วงพวกเธอทั้งสามคนและคนอื่น ๆ ที่ไม่ตั้งใจเรียนเช่นเดียวกับพวกเธอ... 1 โทนี่ลองเล่าให้ครูฟังหน่อยสิว่าจบ ม.3 แล้วคิดจะไปทำอะไรกันบ้าง" "ผมอยากเรียนต่ออีกจบ ม.6 แล้วสอบเข้ามหาวิทยาลัย"

ตะวันตอบ ส่วนรุ่งกับโพธิ์งามตอบว่า "เข้าเทคนิคครับ" อาจารย์นุชชวนถามว่า "แล้วที่ทำอยู่ทุกวันนี้จะสามารถทำให้เข้ามหาวิทยาลัยหรือเทคนิคได้ไหม?" "แค่เรียนมาแล้วที่ซ่อมก็แยแล้วครับ" โพธิ์งามพึมพำ อาจารย์นุชชวนจึงสรุปว่า "ครูขอให้เธอทั้งสามคนไปคิดหาวิธีที่จะลดการไม่ตั้งใจเรียนของตนเองให้ได้เสียก่อน แล้วเราจึงจะมาคุยกันต่อถึงเรื่องการเรียนต่อในสถาบันอื่น"

วันรุ่งขึ้นเมื่ออาจารย์นุชชวนมาทำงานในตอนเช้าจึงได้พบว่าบนโต๊ะทำงานมีกระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งเขียนโดยความร่วมมือของนักเรียนทั้งสามวางอยู่ก่อนแล้ว นักเรียนทั้งสามเขียนวิธีการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองดังนี้

1. สืบหาว่าตนเองมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนพฤติกรรมใดมากที่สุด เช่น ชวนเพื่อนคุย
2. กำหนดวิธีการว่าจะทำอย่างไรจึงจะลดพฤติกรรมนั้นได้ เช่น ให้อ่านหนังสือที่เพื่อนที่นั่งใกล้ ๆ คอยเตือนทุกครั้งที่แสดงพฤติกรรม
3. นำสัญลักษณ์ของสถาบันที่ต้องการจะเข้าศึกษาต่อในอนาคตอันใกล้มาติดไว้บนโต๊ะเรียน เพื่อเตือนตนเองให้หยุดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมิฉะนั้นจะไม่สามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันนั้นได้สำเร็จ

ครั้งที่ 6

เรื่อง การปฏิบัติตนขณะฟังคำบรรยายวัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวิธีปฏิบัติตนขณะฟังคำบรรยายและลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

อุปกรณ์

เอกสารเรื่อง การปฏิบัติตนขณะฟังคำบรรยาย

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแจกเอกสารเรื่อง "การปฏิบัติตนขณะฟังคำบรรยาย" ให้นักเรียนอ่าน
2. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามถ้ามีข้อสงสัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการอ่าน
4. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความร่วมมือ ความตั้งใจอ่านเอกสารที่ผู้วิจัยแจกให้
2. สังเกตจากการสรุปสาระที่ได้จากการอ่านเอกสารและการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

การปฏิบัติตนขณะฟังคำบรรยาย

วันหนึ่งในชั่วโมงภาษาอังกฤษ อาจารย์ฝึกสอนกำลังสอนเกี่ยวกับเรื่องการใช้คำกริยาในรูปประโยคต่าง ๆ โดยมีอาจารย์แพทย์ซึ่งเป็นอาจารย์พี่เลี้ยงนั่งสังเกตการณ์อยู่ทางด้านหลังของห้องเรียน โดยในระหว่างที่กำลังสอนนั้นอาจารย์ฝึกสอนก็ได้ซักถามให้นักเรียนตอบคำถามต่าง ๆ เพื่อความเข้าใจอยู่หลายครั้ง และอาจารย์แพทย์ก็ได้สังเกตเห็นว่า เอกภาพไม่เคยตอบคำถามที่อาจารย์ฝึกสอนถามเลยสักครั้งเดียว เขานิ่งเหม่ออยู่เช่นนั้นตลอดเวลาตั้งแต่ต้นชั่วโมงจนหมดชั่วโมงและเป็นเช่นนี้ทุกชั่วโมง และเมื่ออาจารย์ได้เอ่ยถามเขาโดยตรงหรือขอให้เขาแสดงความคิดเห็นอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน เอกภาพก็ไม่สามารถตอบหรือพูดแสดงความคิดเห็นใด ๆ ได้ นอกจากจะตอบแต่เพียงว่า "ไม่ทราบครับ" เท่านั้น อาจารย์แพทย์ยังพบว่า มีนักเรียนอีกหลายคนที่มีพฤติกรรมใกล้เคียงกับเอกภาพคือไม่เคยตอบคำถามหรือพูดแสดงความคิดเห็นตามที่อาจารย์ถามเลย ไม่ว่าคำถามนั้นจะง่ายหรือยากก็ตาม หลังเลิกเรียนอาจารย์แพทย์จึงได้นัดให้เอกภาพมาพบ อาจารย์แพทย์กล่าวกับเอกภาพว่า "เท่าที่ครูสังเกตมาหลายวันแล้ว ครูพบว่าเอกภาพไม่เคยตอบคำถามที่อาจารย์ถามเลย ครูไม่ทราบว่าเป็นเพราะนักเรียนไม่ทราบคำตอบหรือเพราะนักเรียนมีเหตุผลอื่น" เอกภาพสารภาพว่า "ผมไม่ค่อยได้ฟังเวลาอาจารย์สอนครับเลยไม่ทราบว่าอาจารย์ถามอะไร" และเมื่ออาจารย์แพทย์เรียกนักเรียนคนอื่น ๆ มาถามได้รับคำตอบคล้าย ๆ กันว่า ที่นั่งนั้นไม่เคยตอบคำถามนั้นเป็นเพราะไม่ได้ฟังอาจารย์สอน แต่ทำกิจกรรมอื่น ๆ อยู่ เช่น ลอกการบ้าน เป็นต้น

จากกรณีตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าในขณะที่อาจารย์กำลังสอนหรืออธิบายเนื้อหาวิชาอยู่นั้น นักเรียนส่วนใหญ่ก็จะไม่ค่อยตั้งใจฟังในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดจึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาวิชาได้อย่างชัดเจน ไม่ได้รับประโยชน์จากการเรียนอย่างเต็มที่ สิ่งนี้นักเรียนควรปฏิบัติในขณะที่อาจารย์กำลังสอนก็คือยุติการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนต่าง ๆ

เช่น การชวนเพื่อนคุย การนำการบ้านวิชาอื่นขึ้นมาทำ รวมทั้งปฏิบัติตนดังต่อไปนี้

1. ต้องมีสมาธิในการฟัง ไม่วอกแวกใจลอย ควรทำจิตใจให้มีความอดทนต่อสิ่งรบกวนภายนอกให้ได้
2. คิดตามไปด้วยในขณะที่ฟัง ถ้าเกิดความสับสน ไม่เข้าใจควรยกมือถามในทันทีหรือจดบันทึกไว้ถามตอนท้ายชั่วโมง
3. ไม่รบกวนสมาธิผู้อื่น เช่น ส่งเสียงคุย เคาะโต๊ะหรือเก้าอี้ เป็นต้น
4. หลีกเลียงหรือไม่สนใจสิ่งรบกวนที่จะมาทำลายสมาธิในการฟัง
5. จดบันทึกส่วนสำคัญ ๆ เพื่อป้องกันการลืม

ครั้งที่ 7

เรื่อง บัณฑิตนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นักเรียน ทบทวน และสรุป ข้อสนเทศ ที่ได้รับ ตลอด ๑๖ โปรแกรม การให้ ข้อสนเทศ
2. เพื่อให้ นักเรียน ได้มี แนวทาง ในการ นำความรู้ ที่ได้ ไป ใช้ ในการ พัฒนา ตนเอง เพื่อ ลด พฤติกรรม ไม่ ตั้งใจ เรียน

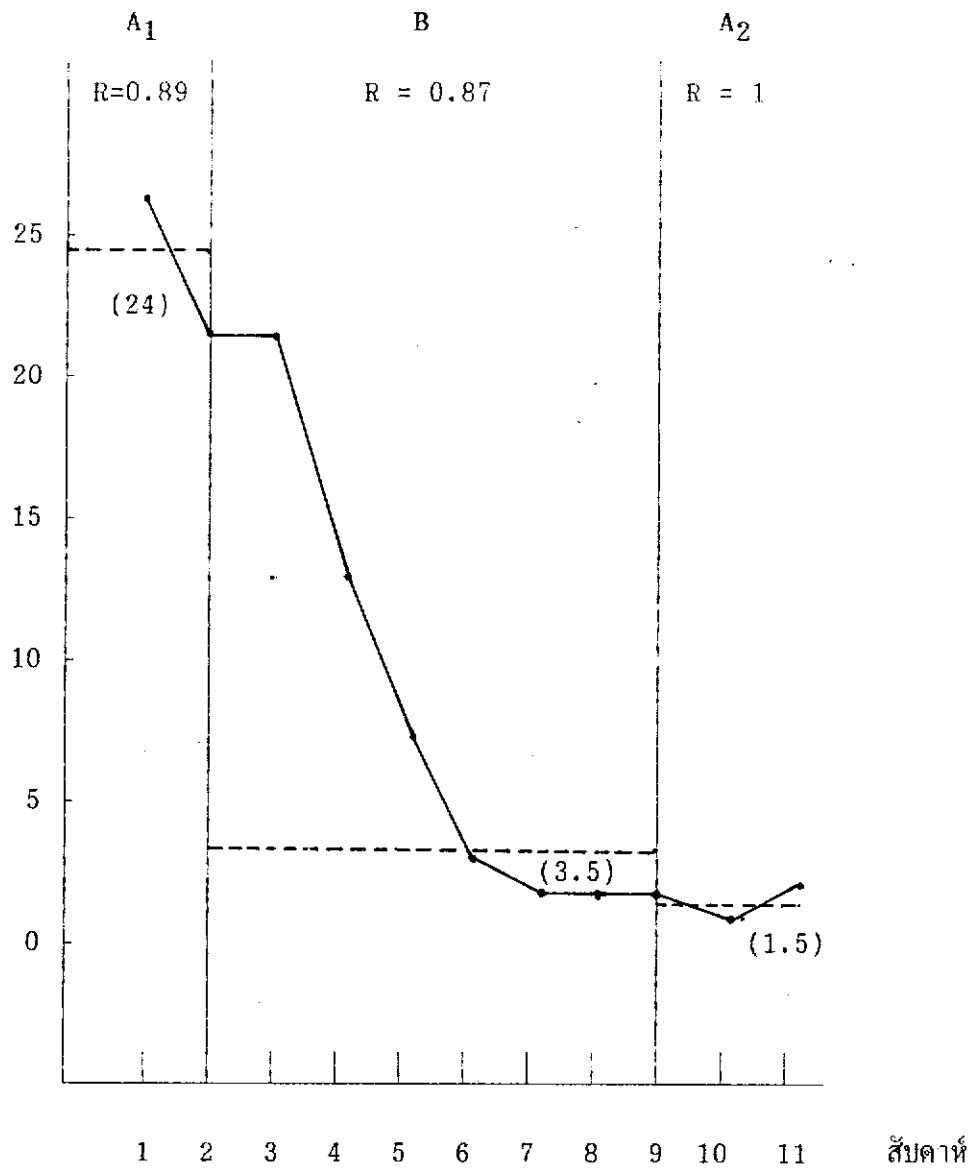
วิธีดำเนินการ

1. ให้ นักเรียน สรุป ความรู้ ที่ได้รับ ตลอด ๑๖ โปรแกรม การให้ ข้อสนเทศ ที่ละ คน
2. ผู้วิจัย สรุป เพิ่มเติม
3. ผู้วิจัย ปิด การ ทดลอง

ภาคผนวก ค

- กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ
- กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ
- ตารางเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง
- ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ
- ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ
- ตารางเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
- ตารางเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการได้รับข้อเสนอแนะ
- ตารางเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

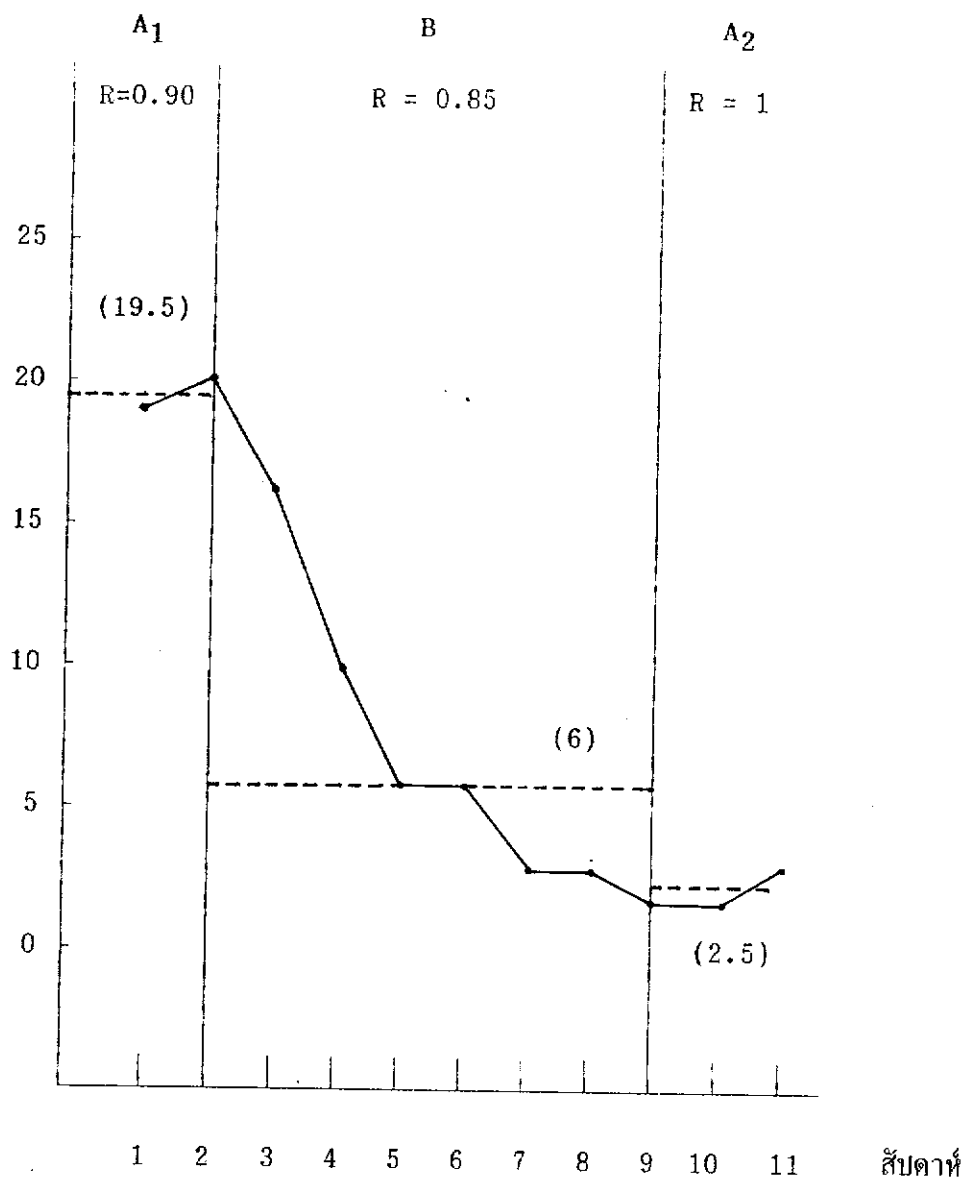

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

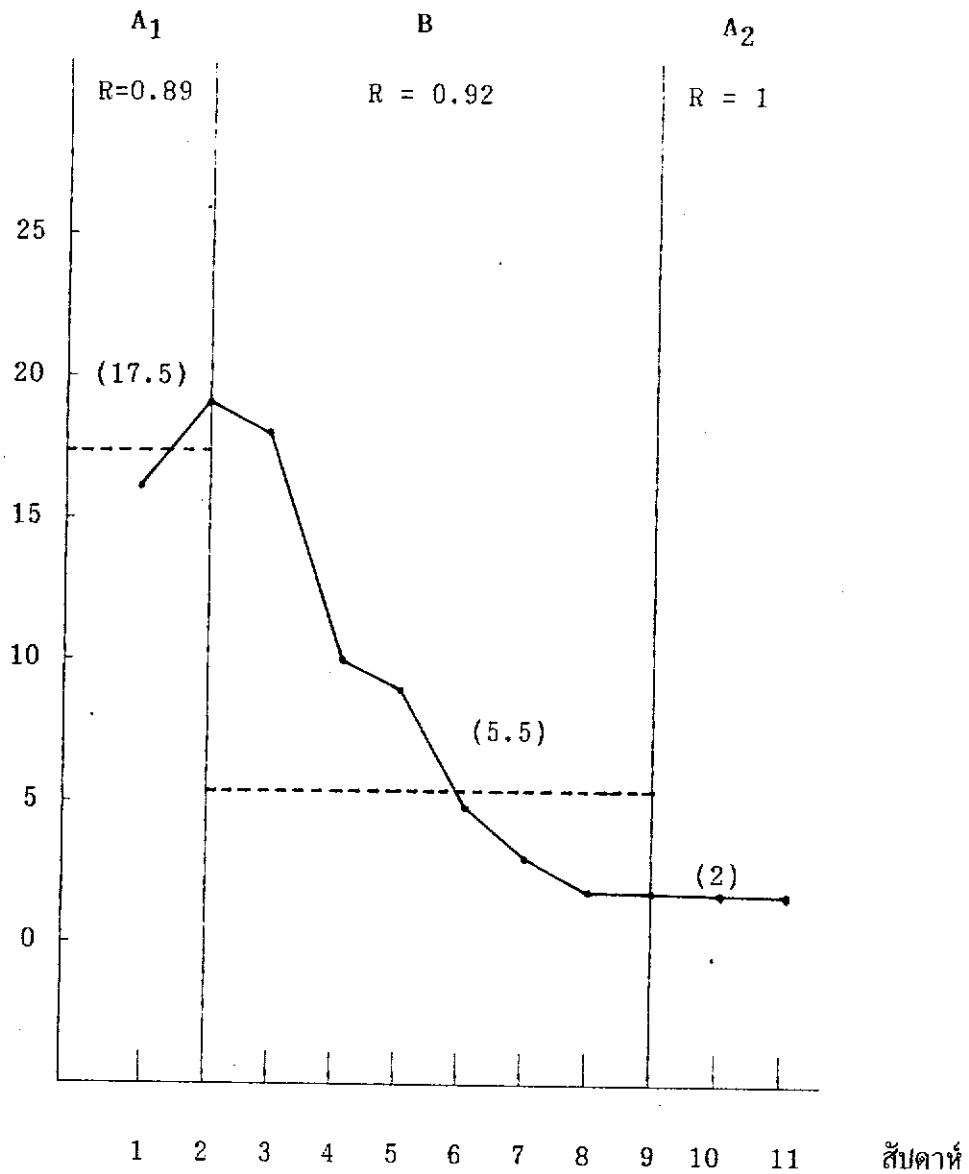
ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R · ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

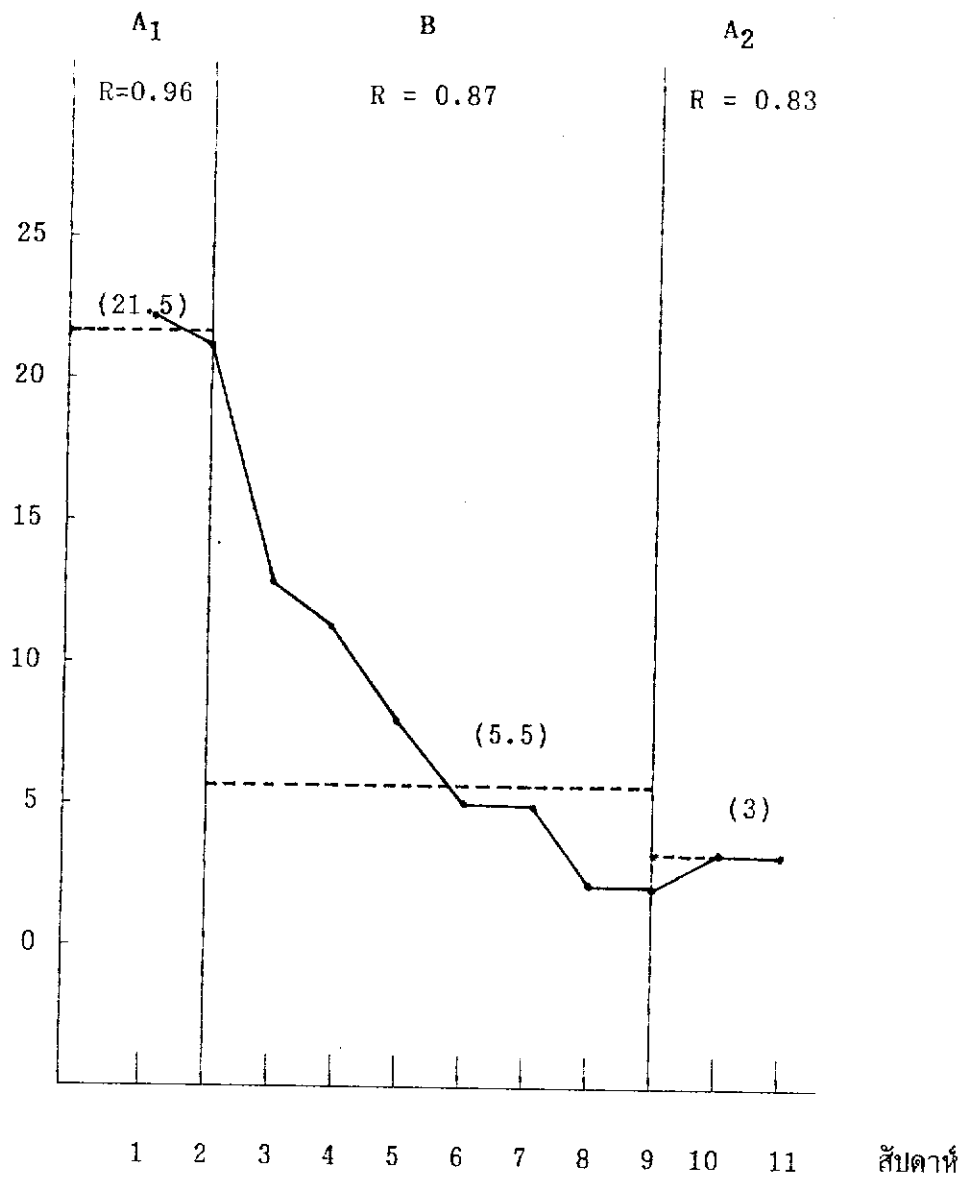
ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง
ตลอด 3 ระยะ

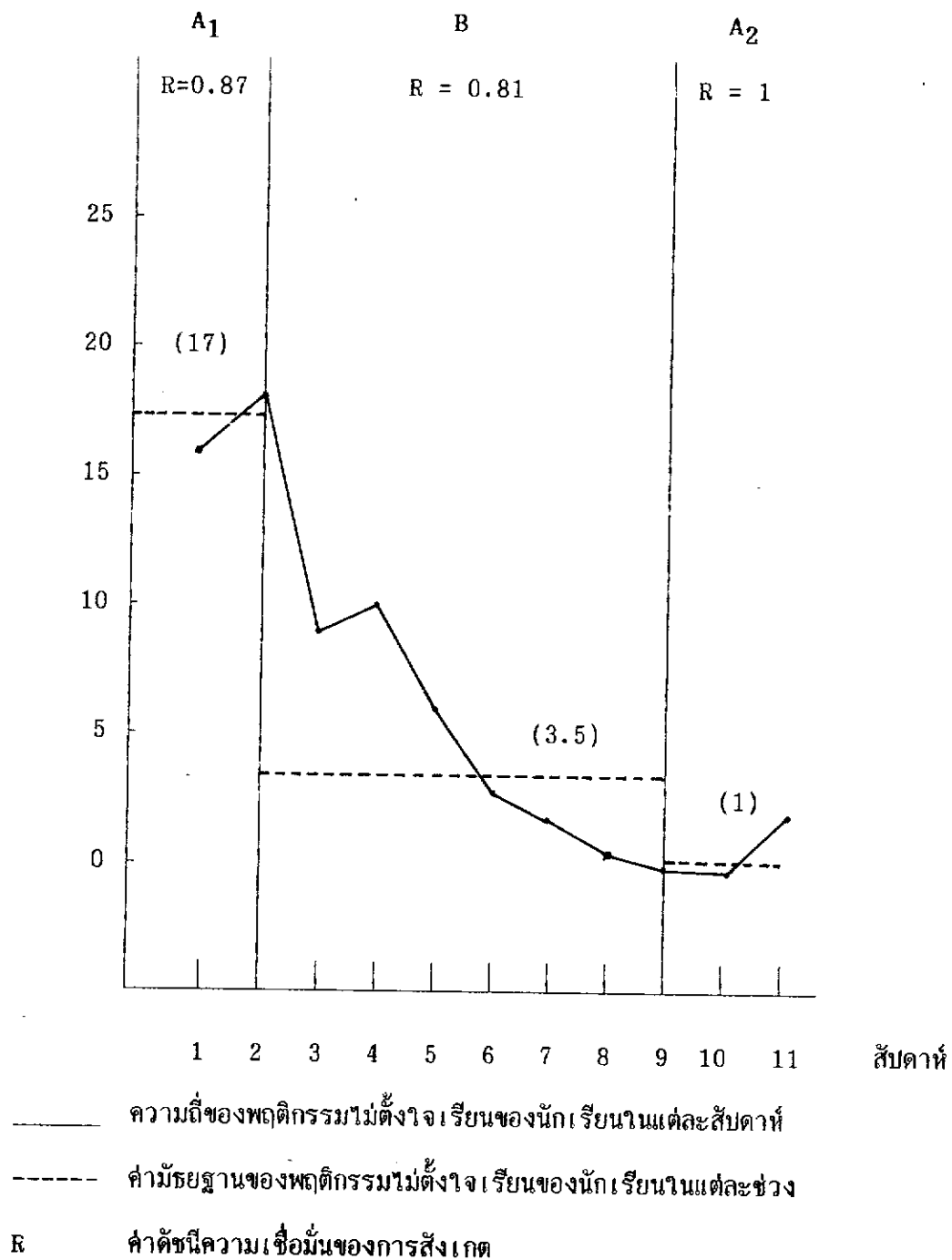
ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

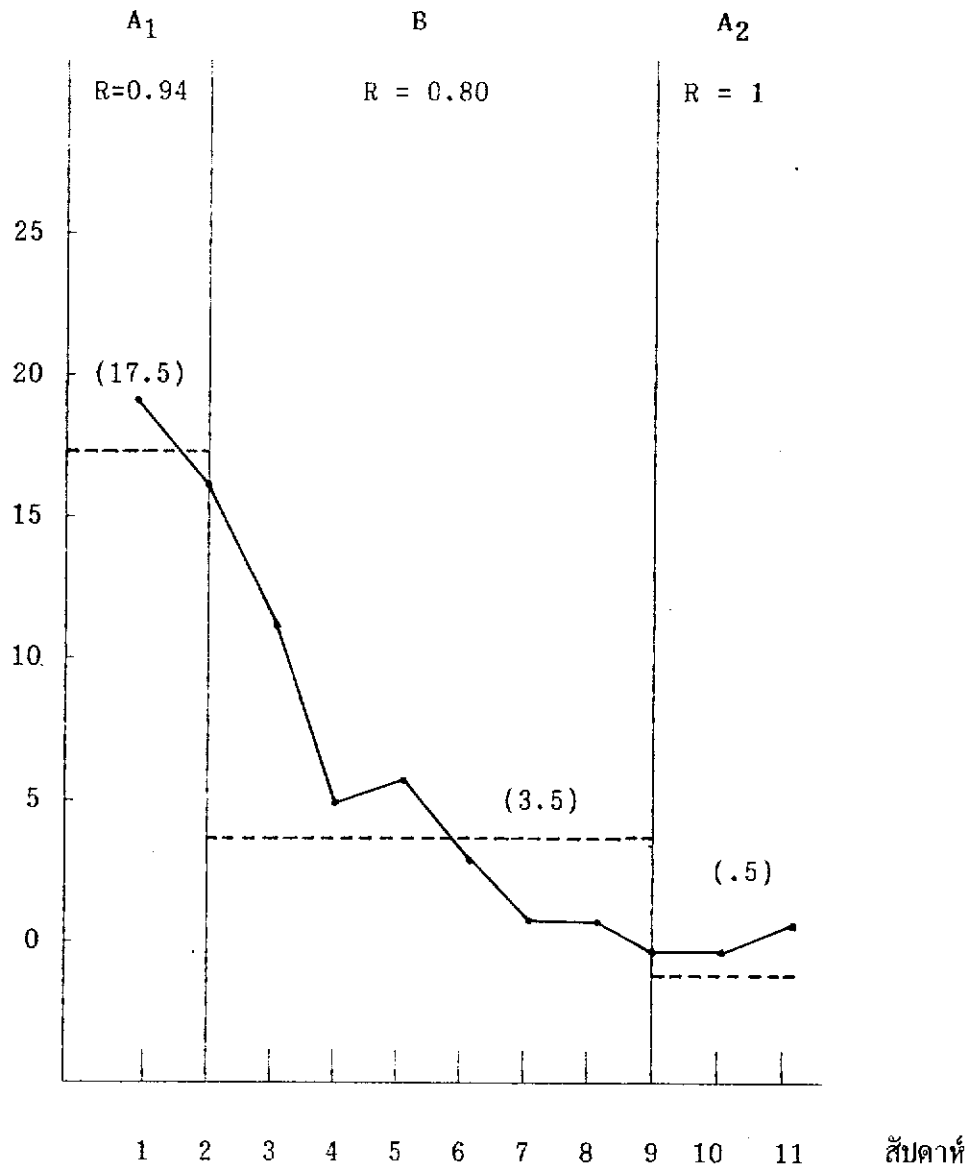
ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง
ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ

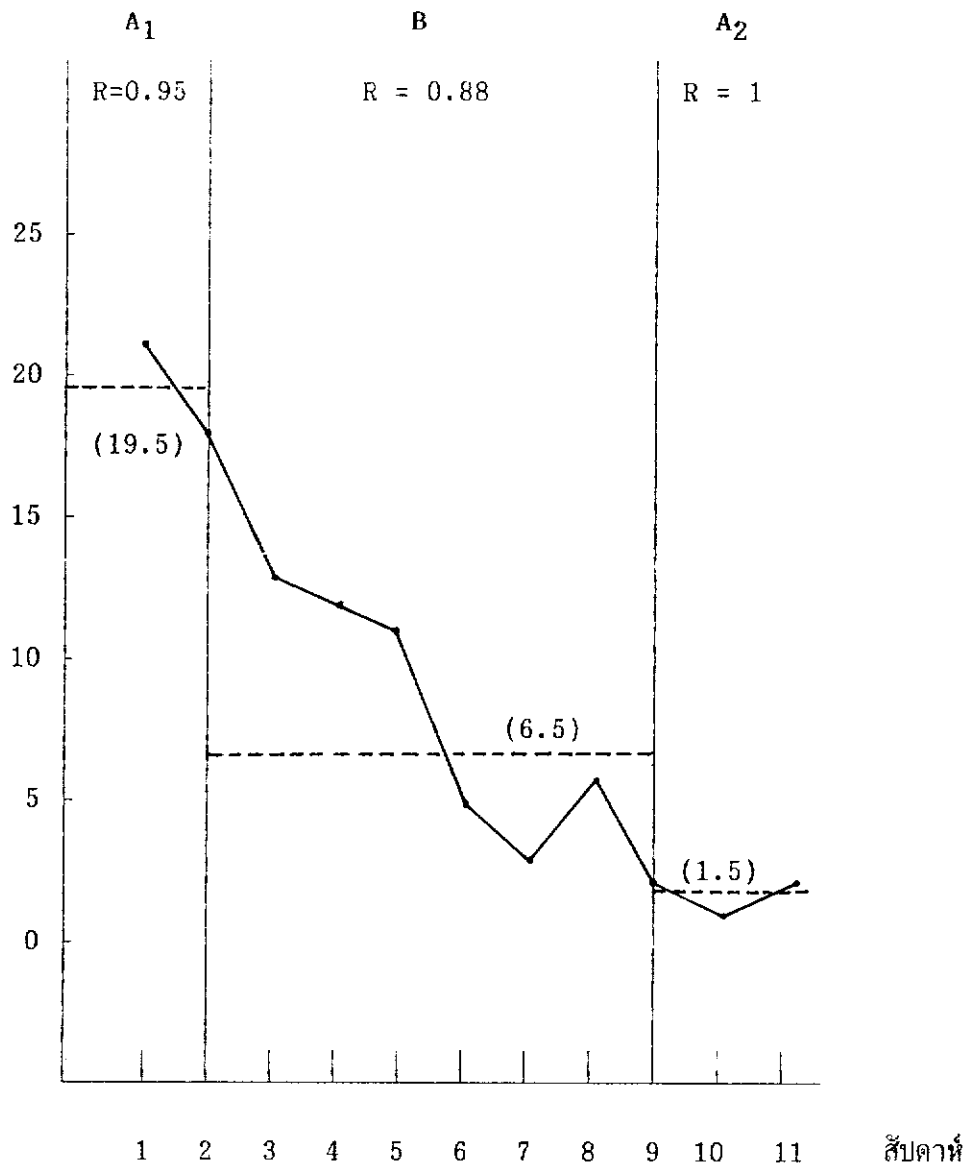
ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

_____ ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง
 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

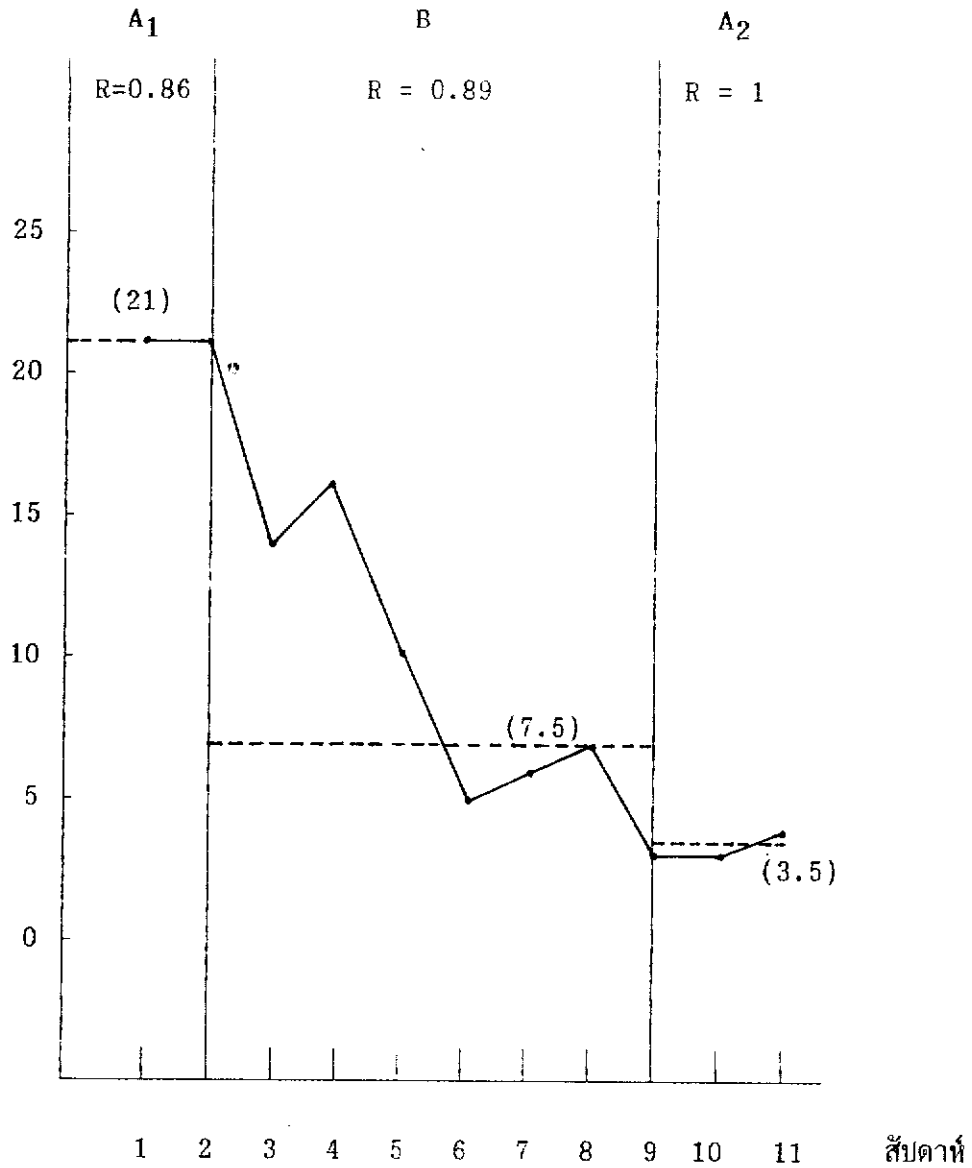

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

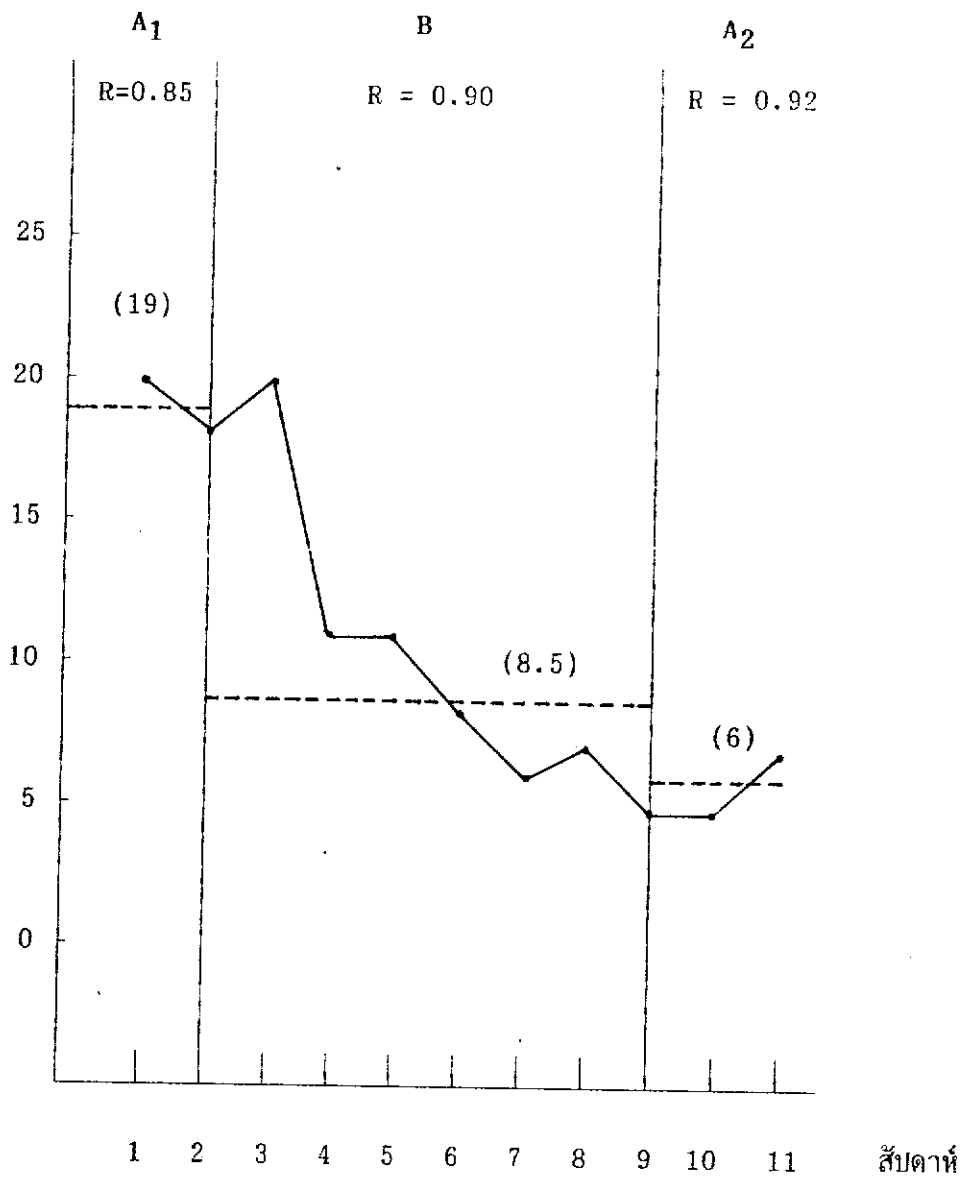

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง

ตลอด 3 ระยะ

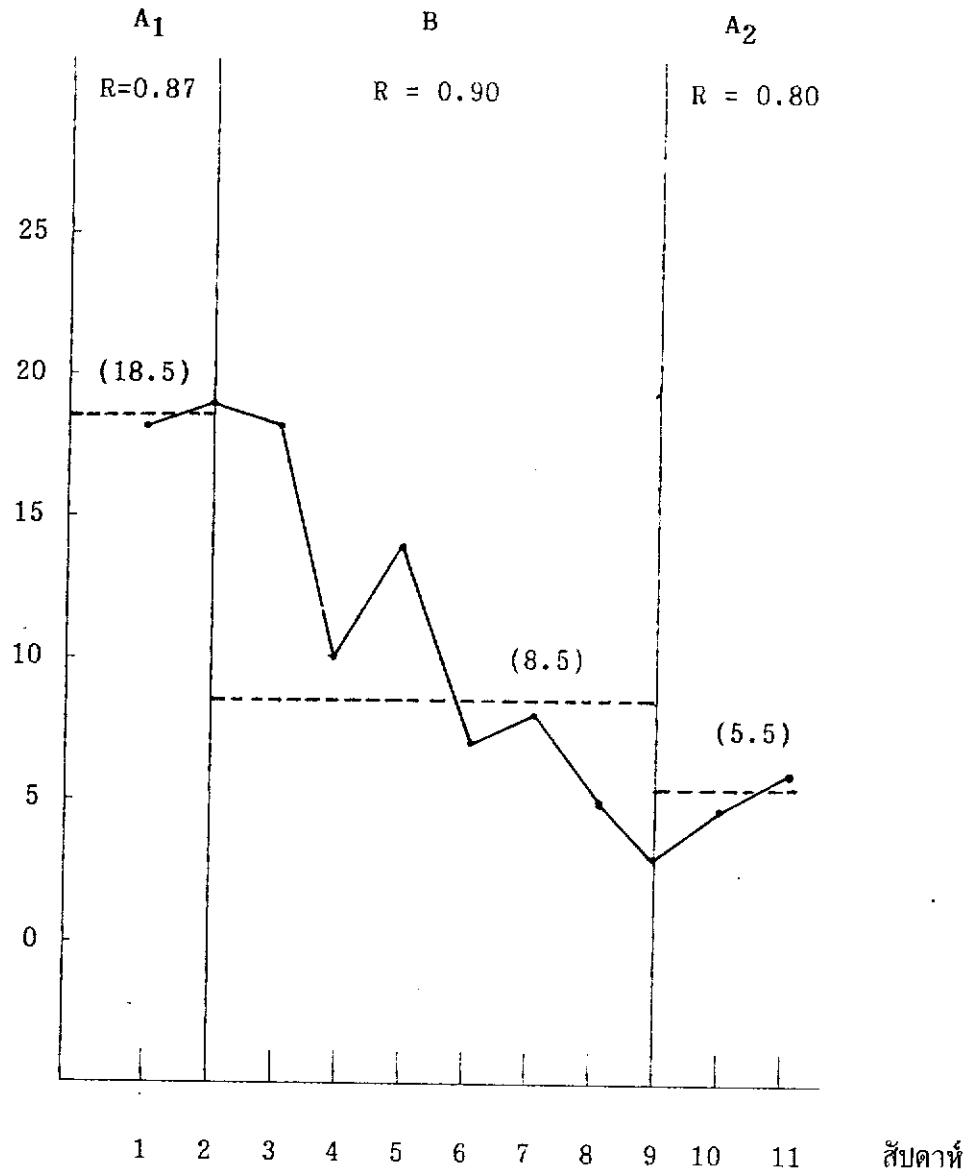
ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

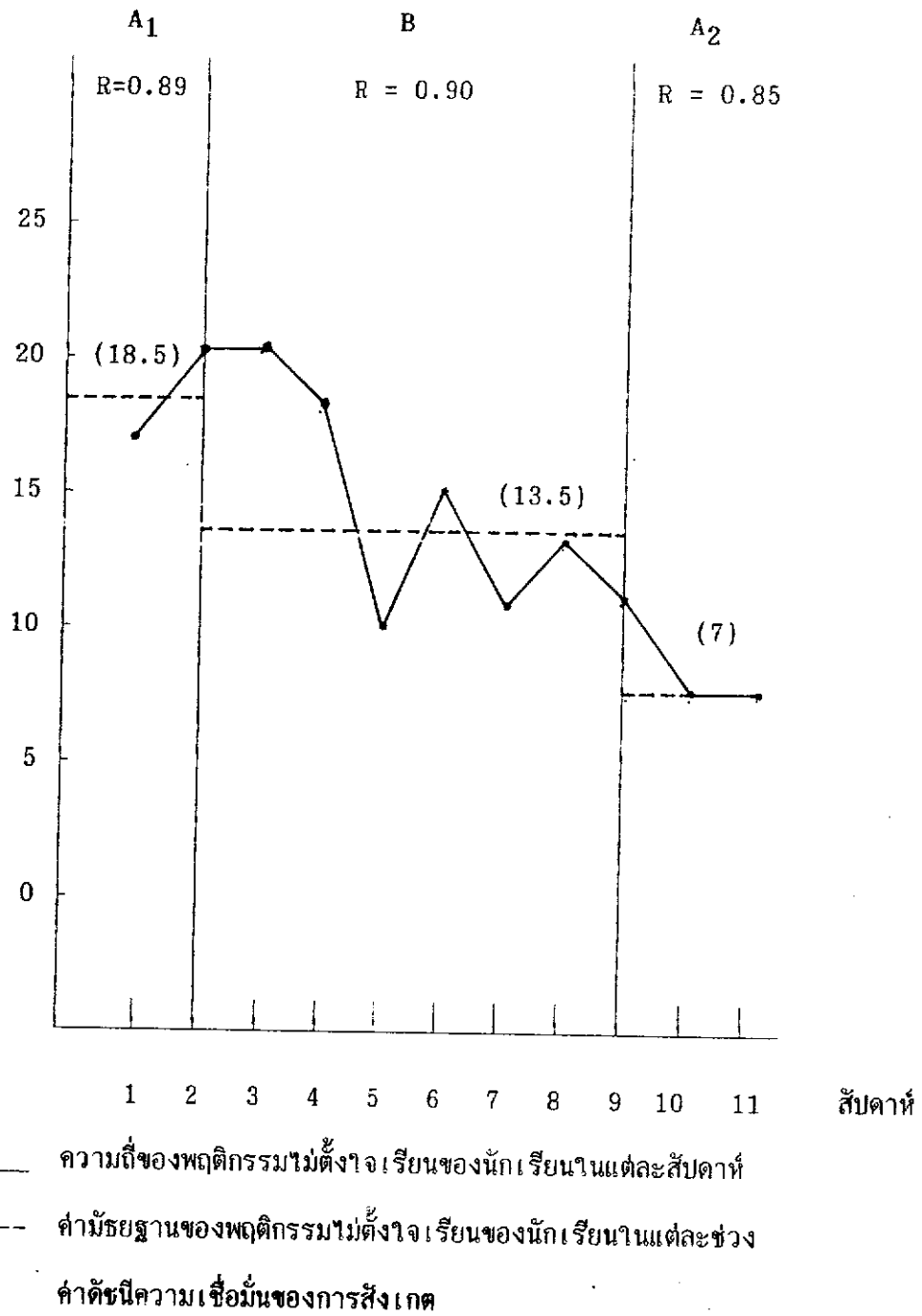

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มควบคุม

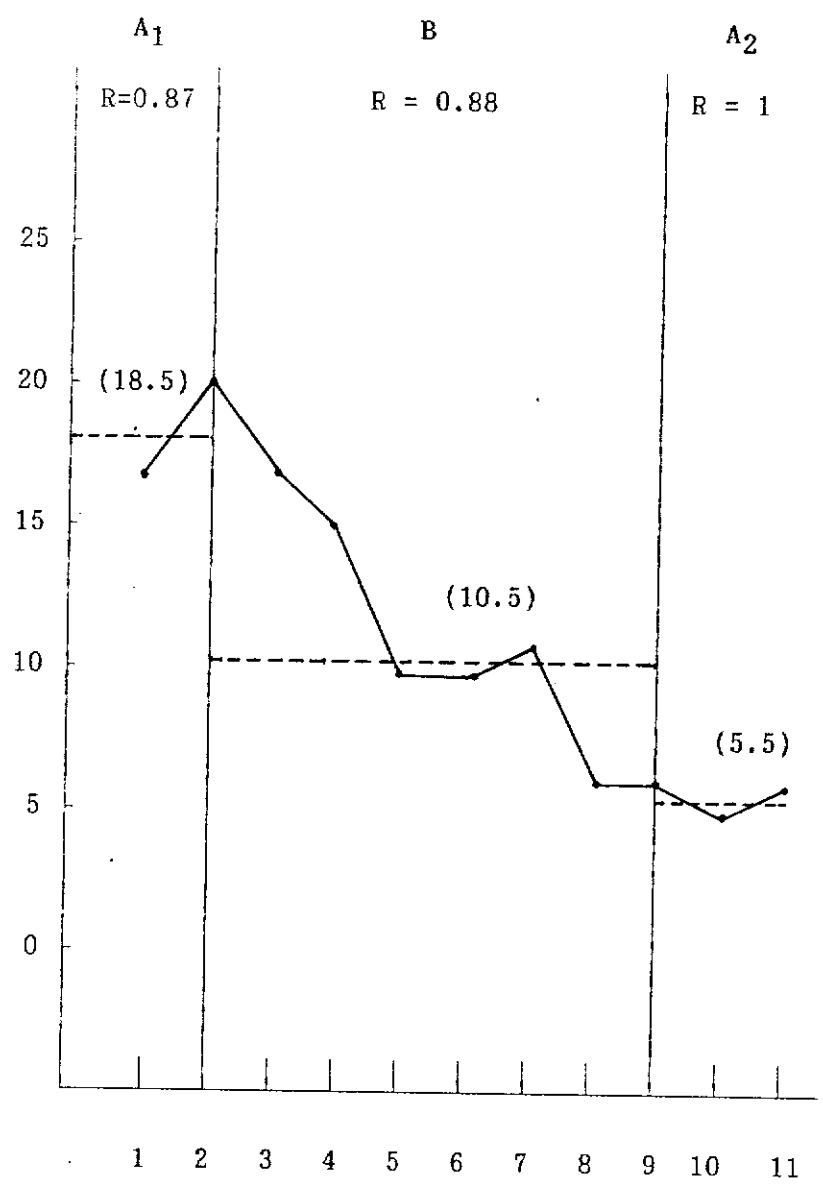
ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

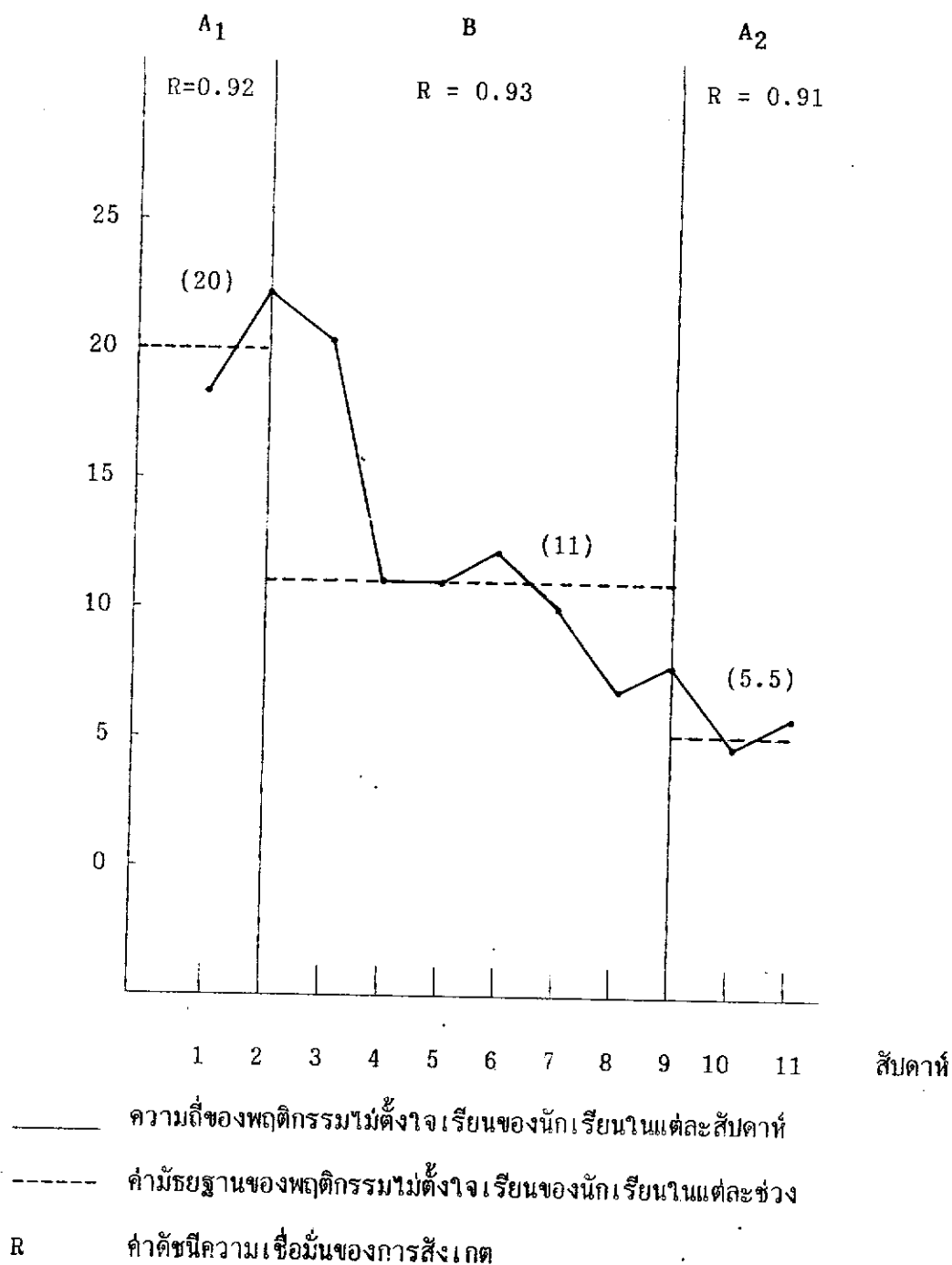
ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

_____ ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ

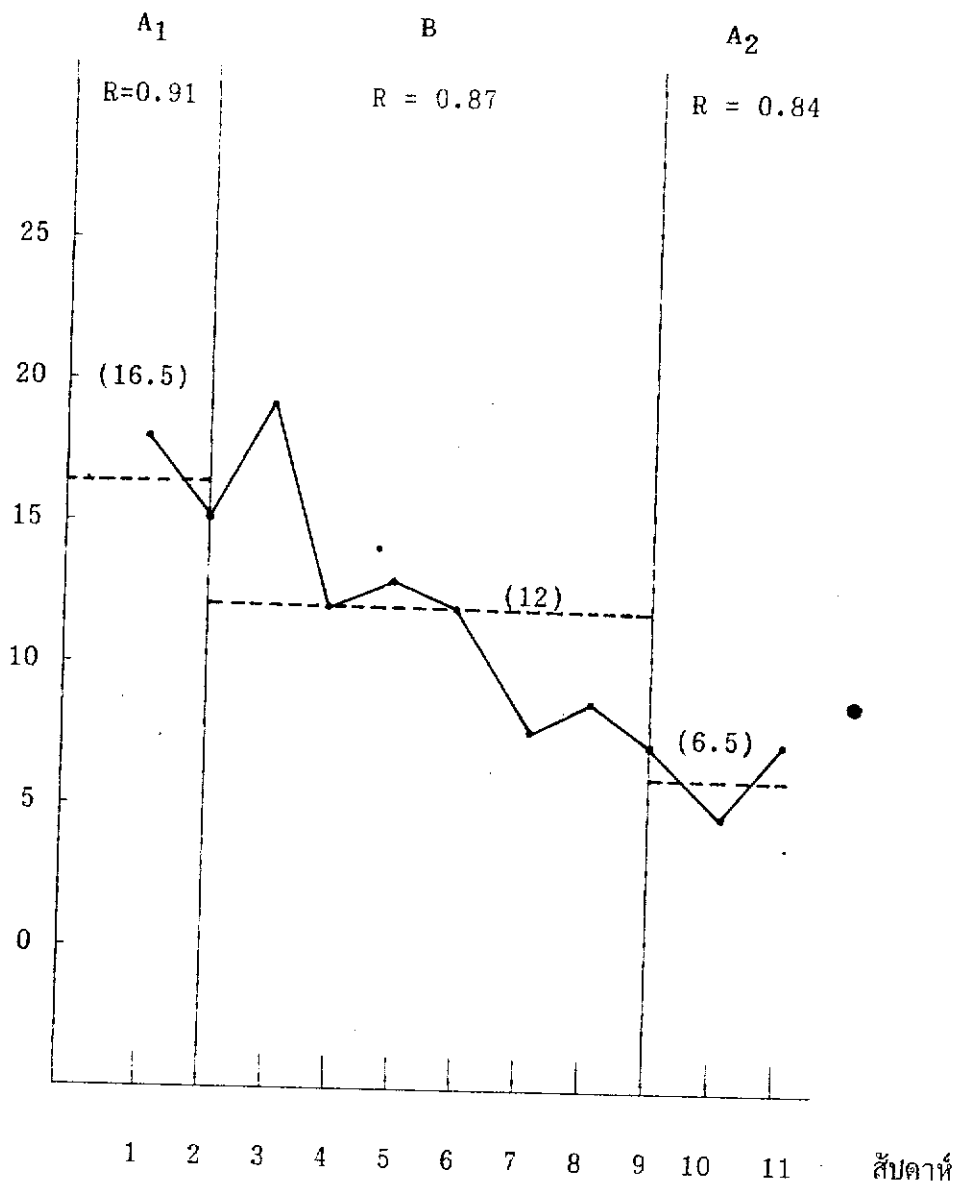
ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

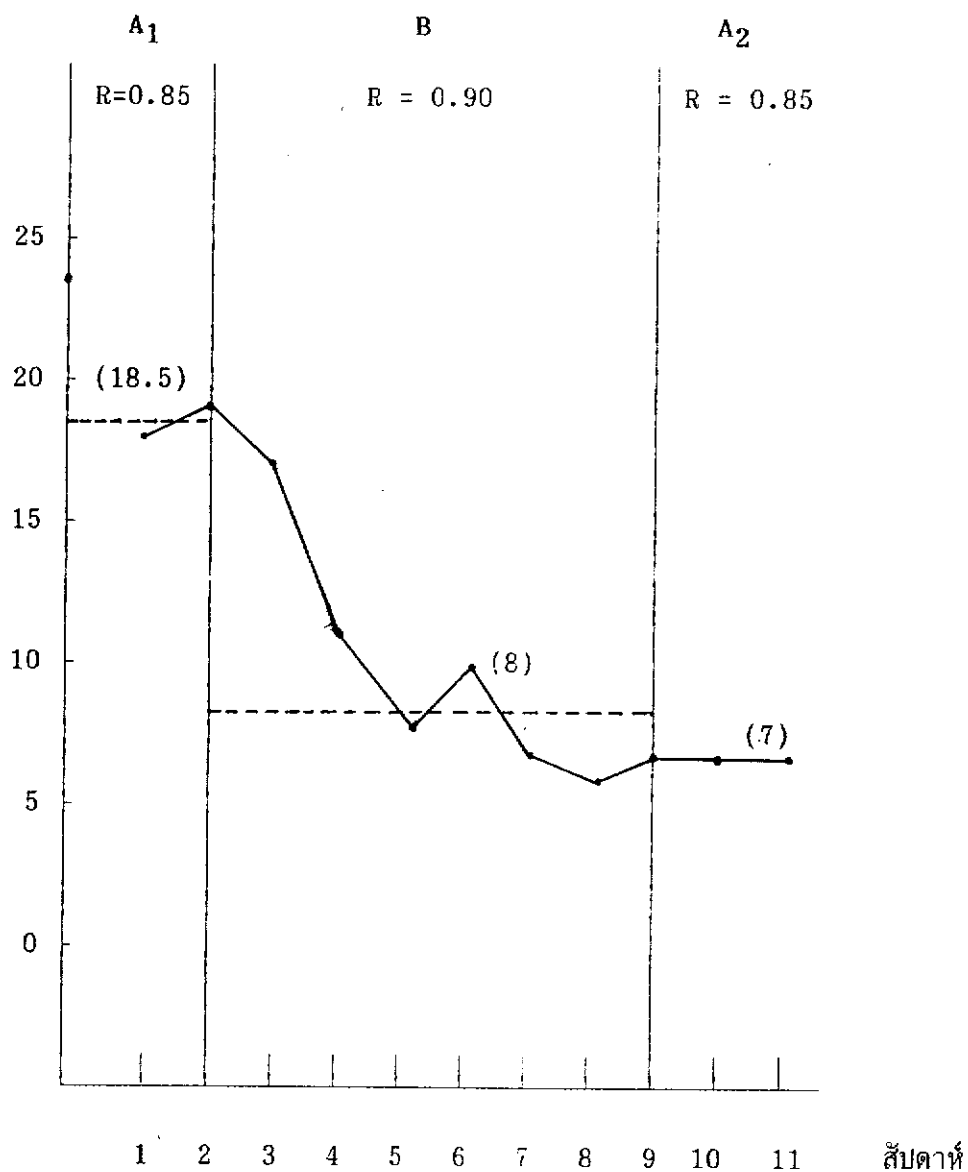

- ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

_____ ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

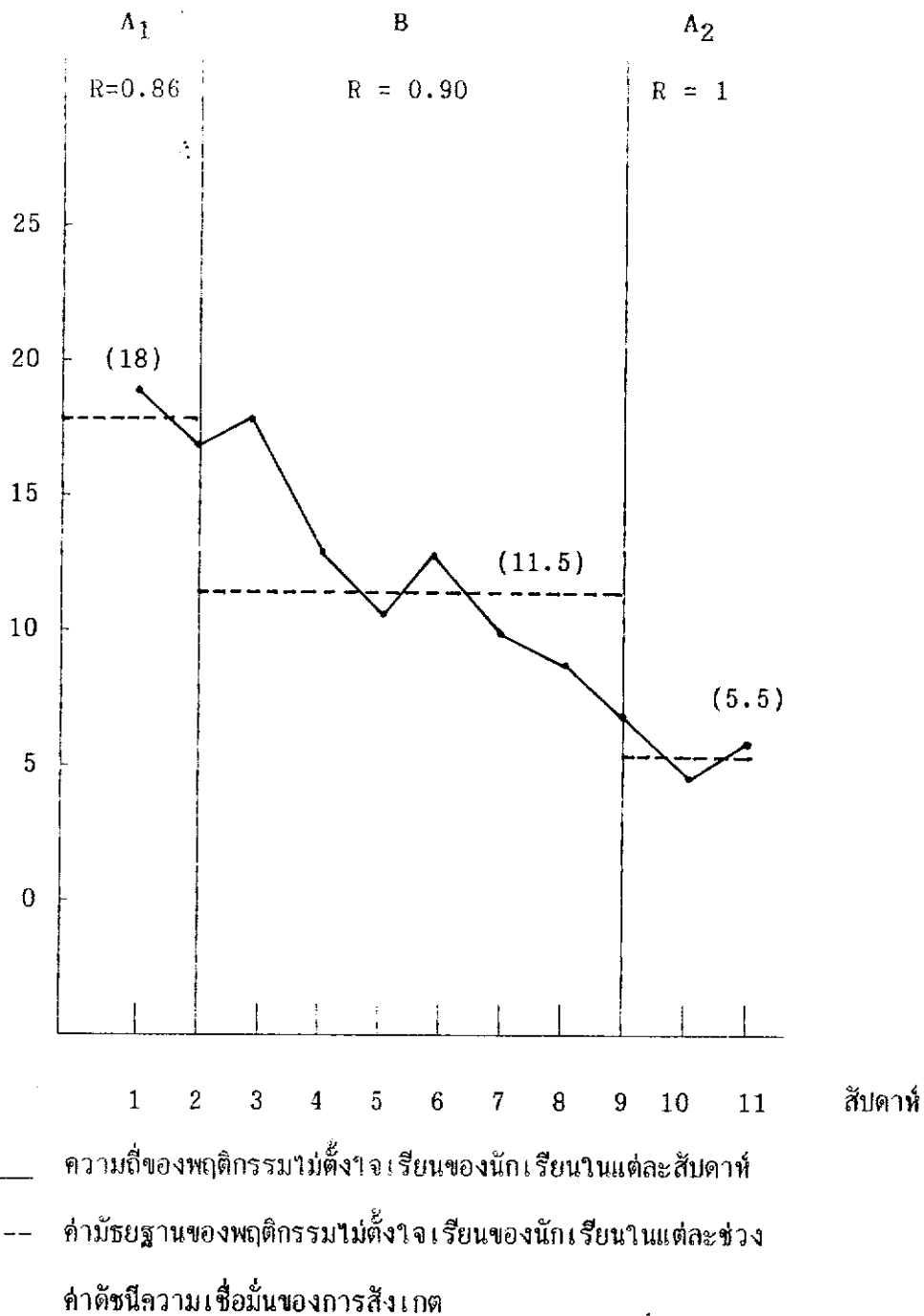
----- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

R ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มควบคุม

ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล

ในกลุ่มทดลองตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	ลำดับที่	นักเรียนคนที่							
		1	2	3	4	5	6	7	8
A ₁	1	27	19	16	22	16	19	21	21
	2	21	20	19	21	18	16	18	21
	มัธยฐาน	24	19.5	17.5	21.5	17	17.5	19.5	21
B	3	21	16	18	13	9	12	13	14
	4	13	10	10	11	10	5	12	16
	5	7	6	9	8	6	6	11	10
	6	3	6	5	5	3	3	5	5
	7	2	3	3	5	2	1	3	6
	8	2	3	2	2	1	1	6	7
	9	2	2	2	2	0	0	2	3
	มัธยฐาน	3.5	6	5.5	5.5	3.5	3.5	6.5	7
	A ₂	10	1	2	2	3	0	0	1
11		2	3	2	3	2	1	2	4
มัธยฐาน		1.5	2.5	2	3	1	1.5	1.5	3.5

ตาราง 6 แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล

ในกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่							
		1	2	3	4	5	6	7	8
A ₁	1	20	18	17	17	18	18	18	19
	2	18	19	20	20	22	15	19	17
	มัธยฐาน	19	19.5	18.5	18.5	20	16.5	18.5	18
B	3	20	18	20	17	20	19	17	18
	4	11	10	18	15	11	12	11	13
	5	11	14	10	10	11	13	8	11
	6	8	7	15	10	12	12	10	13
	7	6	8	11	11	10	8	7	10
	8	7	5	13	6	7	9	6	9
	9	5	3	11	6	8	8	7	7
	มัธยฐาน	8.5	8.5	13.5	10.5	11	12	8.5	11.5
	A ₂	10	5	5	7	5	5	5	7
11		7	6	7	6	6	8	7	6
มัธยฐาน		6	5.5	7	5.5	5.5	6.5	7	5.5

ตาราง 7 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง	อันดับ	กลุ่มควบคุม	อันดับ
1	48	16	38	10
2	39	11.5	37	7.5
3	35	3.5	37	7.5
4	43	15	37	7.5
5	34	2	40	13
6	35	3.5	33	1
7	39	11.5	37	7.5
8	42	14	36	5

$$R_E = 77$$

$$R_C = 59$$

$$U = 23$$

ตาราง 8 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลองก่อน และหลัง
การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

อันดับ	คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน		ผลต่างของคะแนน พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	48	3	45	8	+8	
2	39	5	34	3.5	+3.5	
3	35	4	31	1	+1	
4	43	6	37	7	+7	
5	34	2	32	2	+2	
6	35	1	34	3.5	+3.5	
7	39	3	36	6	+6	
8	42	7	35	5	+5	

T = 0**

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 9 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มควบคุมก่อนและหลัง
การได้รับข้อเสนอแนะ

คนที่	คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน		ผลต่างของคะแนน พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	38	12	26	6	+6	
2	37	11	26	6	+6	
3	37	14	23	2.5	+2.5	
4	37	11	26	6	+6	
5	40	11	29	8	+8	
6	33	13	20	1	+1	
7	37	14	23	2.5	+2.5	
8	36	11	25	4	+4	

T = 0**

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 10 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง		ค่าความ แตกต่าง	อันดับ	กลุ่มควบคุม		ค่าความ แตกต่าง	อันดับ
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง			ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง		
1	48	3	45	16	38	12	26	6
2	39	5	34	11.5	37	11	26	6
3	35	4	31	9	37	14	23	2.5
4	43	6	37	15	37	11	26	6
5	34	2	32	10	40	11	29	8
6	35	1	34	11.5	33	13	20	1
7	39	3	36	14	37	14	23	2.5
8	42	7	35	13	36	11	25	4

$$R_E = 100$$

$$R_C = 36$$

$$U^{**} = 0$$

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวจันทร์รัตน์ ชื่อสกุล ยี่รัมย์ศิริ

เกิดวันที่ 25 เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช 2507

สถานที่เกิด อำเภอบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 131/560 ถ.พระรามที่ 2 แขวงแสมคำ เขตบางขุนเทียน
จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนรัตนาริเบสร์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2523	เตรียมอุดมศึกษา (แผนกศิลปภาษา)
จากโรงเรียนอัมพรไพศาล อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
พ.ศ. 2527	ครุศาสตร์บัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2) วิชาเอกภาษาอังกฤษ
จากวิทยาลัยครูพระนคร
พ.ศ. 2535	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนาศิเบศร์
จังหวัดนนทบุรี

บทคัดย่อ

ของ

จันทร์รัตน์ ยี่ริ้วศิริ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2536

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2535 ที่มีคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าเบอร์ด์เซ็นไทล์ที่ 75 ขึ้นไป ที่ได้มารับคววิธีกำรสุ่มอย่างง่ายจากประชากร และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะ แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการของ วิลคอกซัน (Wilcoxon Matched-Pairs Signed Ranks Test) และแมน-วิทนีย์ (The Mann-Whitney U Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

THE EFFECT OF REALITY THERAPY ON THE NON - ATTENTIVE BEHAVIOR
OF MATHAYOM SUKA II STUDENTS OF RATANATIBES SCHOOL
IN CHANGWAT NONTHABURI

AN ABSTRACT

BY

CHANTARARAT YEERUNSIRI

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

March 1993

The purpose of this experimental research was to study the effect of reality therapy on the non - attentive behavior of Mathayom Suksa II students of Ratanatibes school in Changwat Nonthaburi in the academic year 1992. The subjects of sixteen students were randomly selected from the students who had non attentives behavior frequencies in Mathematics higher than percentile ranks of 75. The subjects were then randomly selected for the experimental group and the control group ; each group was consisted of 8 students. The experimental group was treated with reality therapy while the control group was given the information. The research design was the ABA Reversal Design. The Mann-Whitney U Test and the Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test were used to analyze the data.

The Results were as Follows :

1. The non - attentive behavior of the students of the experimental group was significantly lower than before the experiment at .01 level.
2. The non - attentive behavior of the students of the control group was significantly lower than before the experiment at .01 level.
3. After the experiment, the non attentive behavior of the students of the experimental group was significantly lower than that of the students of the control group at .01 level.